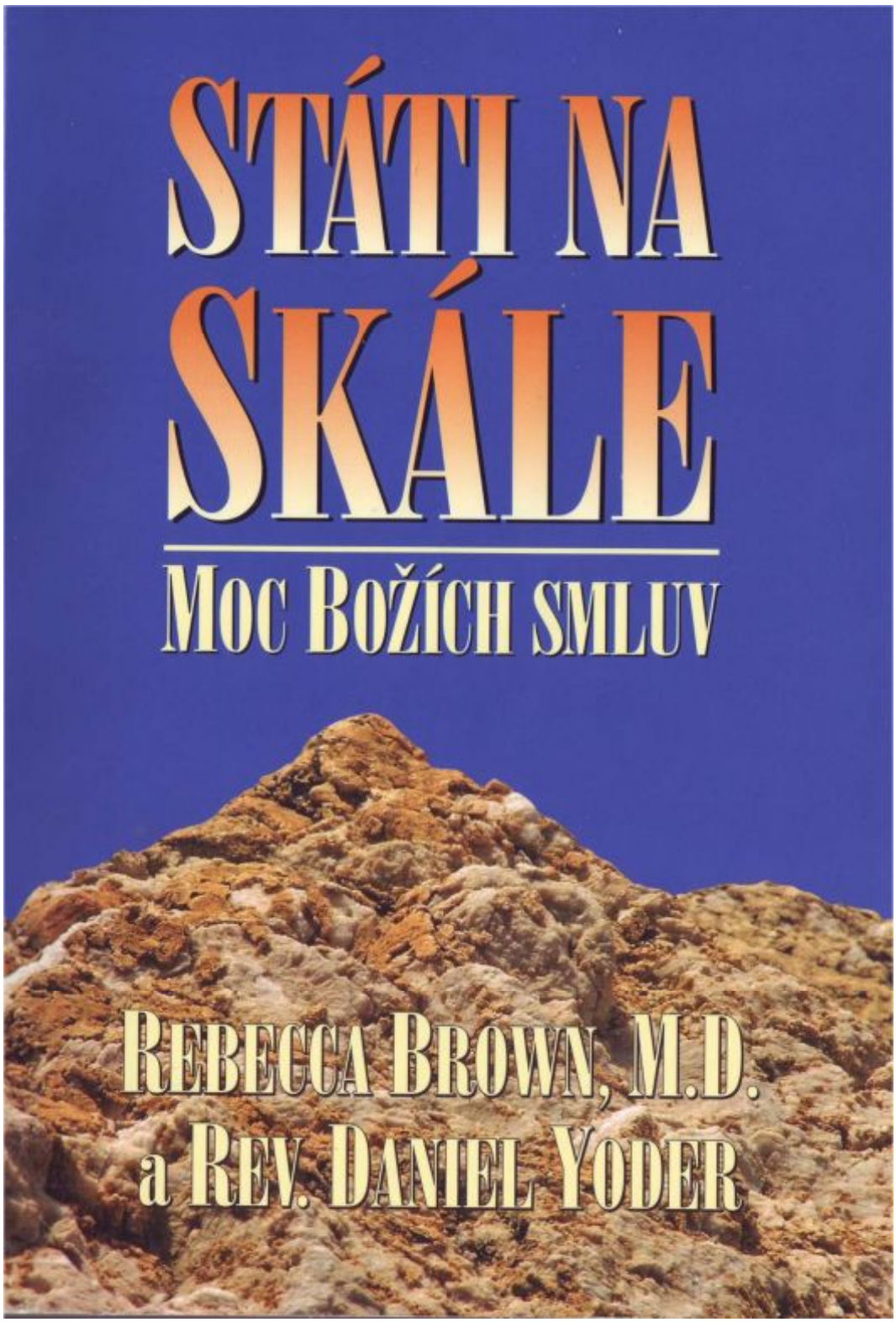
STÁTI NA
SKÁLE
MOC BOŽÍCH SMLUV
REBECCA BROWN, M.D.
a REV. DANIEL YODER

STÁTI NA SKÁLE

Moc BOŽÍCH SMLUV

Rebecca Brown, M. D. a Rev. Daniel Yoder

Originál Title
STANDING ON THE ROCK
The Power of God 's Covenants
Rebecca Brown, M. D. and Rev. Daniel Yoder
COPYRIGHT © 2002 BY SOLID ROCK FAMILY ENTERPRISES, INC.
ISBN 1-879854-92-9

1. české vydání © 2007
STÁTI NA SKÁLE, *Moc Božích smluv*
Rebecca Brown, M. D. a Rev. Daniel Yoder
ISBN 978-80-903788-1-0

© Renata Vaňková, nakladatelství Praha, Koloděje, knihy@kolodeje.cz
Přeloženo a vydáno se svolením Rebeccy (Brown) Yoder, M.D., D.D.
Překlad: Monika Nováková, korektura: R. Vaňková
Obálka: PRINT SHOP.CZ *www.print-shop.cz*

OBSAH

PŘEDMLUVA .....

KAPITOLA PRVNÍ:

VĚČNÉ SMLOUVY.....

KAPITOLA DRUHÁ:

ŽIVOT SE SMLOUVAMI .....

KAPITOLA TŘETÍ:

ŽIVOT SE SMLOUVAMI (DÍL DRUHÝ).....

KAPITOLA ČTVRTÁ:

ZKO UŠKY SMLO UVY .....

KAPITOLA PÁTÁ:

PŘEMÁHÁNÍ SKRZE „SLOVO SVĚDECTVÍ" .....

KAPITOLA ŠESTÁ:

TY A SMLOUVY. .....

KAPITOLA SEDMÁ:

PŘEBÝVÁNÍ V KRISTU.....

KAPITOLA OSMÁ:

SMLOUVY V SOUDNÍ SÍNI .....

KAPITOLA DEVÁTÁ:

PORUŠENÉ SMLOUVY .....

DODATEK A.....

SMLUVNÍ CERTIFIKÁT.....

DODATEK B .....

PŘEDMLUVA

RICHARD NIESSEN, TH.B.,M.A.

Jako korektor čtu docela dost knih dříve, než jdou do tisku. Tato kniha o Božích smlouvách od Brownové a Yodera se určitě řadí mezi ty více zajímavé, které jsem měl tu čest číst.

Je zde něco, o čem byste měli vážně uvažovat: zjeví se vám Bůh a dá vám na výběr mezi úspěšnou lékařskou kariérou versus strávením zbytku svého života bojem se satanem a zažíváním neuvěřitelných zklamání a těžkostí. Co si vyberete?

Nebo máte možnost prožít svůj život v nepředstavitelném bohatství, luxusu a ve výsadách versus zavázáním se k boji s démony satanova království a ke službě Bohu. Co z toho zvolíte?

Oba autoři museli taková rozhodnutí skutečně udělat a jak je budete doprovázet na jejich cestách s Bohem, nebude se vám chtít tuto knihu odložit.

KAPITOLA PRVNÍ

VĚČNÉ SMLOUVY

Bůh miluje Svoje stvoření, zvláště pak lidskou rasu! Jeho srdce touží po tom, aby mělo důvěrný vztah s každým mužem, ženou a dítětem na zemi. Chce pro nás jen to nejlepší, ale nechce mít skupinu bezmyšlenkovitých loutek; místo toho chce, abychom s Ním svobodně spolupracovali a vstupovali do Jeho plánů pro náš život. Bůh je neomezený! Má neomezenou moc a moudrost a existuje mimo čas. Budoucnost vidí stejně jasně jako minulost. Díky tomu neustále přemýšlí se zřetelem na budoucnost - jmenovitě na naši budoucnost. Neustále má plány pro naši budoucnost. My máme sklony myslet pouze na dnešek, ale Boží myšlení je věčné.

„Neboť to, co s vámi zamýšlím, znám jen Já sám, je výrok Hospodinův, jsou to myšlenky o pokoji, nikoli o zlu: chci vám dát naději a budoucnost." Jeremijáš 29,11

Když se Bůh dívá do naší budoucnosti, chce nás připravit na všechno, co do našeho života přijde. To dělá skrze smlouvy. Boží slovo je absolutní, Jeho zaslíbení jsou jistá a Jeho smlouvy jsou věčné a mocné! Celá Bible je výčtem Božích smluv s lidmi. Bylo napsáno mnoho knih o „Staré Smlouvě", do které Bůh vstoupil s Izraelským národem a o „Nové Smlouvě", kterou skrze Svého Syna uzavírá s každým, kdo přijímá Ježíše jako svého Pána a Spasitele. Ale jen velmi málo toho bylo napsáno o osobních smlouvách, do kterých Bůh vstoupil s jednotlivými lidmi napříč Biblí. Toto je velmi přehlížený princip toho, jak Bůh spolupracuje se Svým stvořením. To je Jeho „modus operandi" neboli „způsob práce", použijeme-li právnickou terminologii. Žijeme v obtížném a zlém světě. Ale máme „skálu", na které můžeme stát a která se nepohne pod drtícími vlnami našich okolností. Čím více chodíme ve smluvním vztahu s Bohem, tím více pevnosti a stability budeme mít ve svém životě.

Žijeme ve světě, kde jsou sliby neustále porušovány. *Závazek* je slovo, které se již v našem slovníku neobjevuje. Zdá se, že sliby se dělají jen proto, aby se porušily. Dokonce nám bylo řečeno, že tato kniha je příliš obtížná, že nikdo už do smluv vstupovat nechce. Ale Boží lid je hladový. Hledá odpovědi.

Kdekoliv sloužíme a mluvíme na téma smlouvy, více než 90% lidí jde dopředu, aby vstoupili do smlouvy s Bohem. Lidé hledají ve svých životech moc - Boží moc. Uzavírání smluv s Bohem tuto moc přináší a je pro naše dny důležitá a je odpovědí na mnoho situací a problémů.

Slyšeli jsme mnohá svědectví lidí, kteří byli v budovách Světového Obchodního Centra (Twin Towers) a kteří svědčili o tom, že jejich osobní smlouvy, které měli s Bohem uzavřeny, je ochránily při útoku na tyto budovy 11. září 2001. Tito lidé byli Bohem předem připraveni, aby útoky bezpečně prošli a přežili!

Naší vroucí touhou je, aby vám tato kniha otevřela oči a vy jste mohli vidět celou záležitost toho, jak Bůh skrze smlouvy pracuje ve vašich životech a posunula vás do nového a hlubšího vztahu s Ním. Nazvali jsme tuto knihu *Státi na skále - Moc Božích smluv*, protože sloužíme věčnému Bohu, Jehož slovo, zaslíbení a plány jsou tak mocné, že nemohou být po celou věčnost nikdy porušeny. Když s Ním uzavřeme smlouvy, začne do našeho života proudit moc Božího Svatého Ducha. Tato moc je schopná nás zachovat tváří v tvář jakékoliv katastrofě, bez ohledu na to, jak je obtížná. To, že vstoupíme do smluvního vztahu s Bohem, nás posune z pozice obětí do postavení vítězů v Kristu.

„A slyšel jsem mocný hlas v nebi:, Nyní přišlo spasení, moc a království našeho Boha i vláda Jeho Mesiáše; neboť byl svržen žalobce našich bratří, který je před Bohem osočoval dnem i nocí. Oni nad ním zvítězili pro krev Beránkovu a pro slovo svého svědectví. Nemilovali svůj život tak, aby se zalekli smrti."'

Zjevení 12,10-11

V těchto verších najdeme Boží svaté, kteří zvítězili nad satanem třemi způsoby. Za prvé, „krví Beránka". To znamená, že když jsme jednou přijali Ježíše Krista jako Pána a Spasitele, vešli jsme pod přikrytí Jeho krví a proto máme v Jeho jménu autoritu zvítězit nad satanem. Konečně, „nemilovali svůj život tak, aby se zalekli smrti". Všude na stránkách dějin si Boží lidé raději vybrali smrt než aby zapřeli Krista. Většina z nás těmto dvěma věcem rozumí. Ale v této kapitole se chceme zabývat tím prostředním způsobem vítězství nad satanem.

Zvítězili „pro slovo svého svědectví". Co to znamená? Znamená to citovat Písmo? Ne, satan zná Bibli lépe než my. Mít „slovo svědectví" znamená, že někoho důvěrně znáte. Jestliže jdete svědčit v něčí prospěch k soudu, postavíte se na místo pro svědky a řeknete soudci že se s tím člověkem znáte tak a tak dlouho a že ho znáte velmi dobře. Můžete říct, jaký je, jestli je čestný, poctivě pracuje, atd. Vidíme mnoho známých osobností a myslíme si, že je známe, ale není to tak. Jediný, kdo může člověka opravdu znát, je jeho partner nebo partnerka. Manželé se většinou *znají*, protože spolu žijí. Zažívají jeden druhého. Povídají si spolu. V jakékoliv situaci mají docela dobrou představu, jak se ten druhý zachová, co udělá. Znají co se jim líbí a nelíbí. Vědí, jak budou jednat při různých podmínkách a jak budou jednat s druhými lidmi v různých situacích. Naše otázka zní: znáš takto Boha?

Opravdu Boha *znáš*[7]. No, možná znáš Písmo, chodil jsi možná do Biblické školy, můžeš mít třeba doktorát z teologie, ale vědět o Bohu a znát Ho osobně, to jsou dvě naprosto odlišné věci. Nechceme, abys nám špatně rozuměl, je velmi důležité znát Písmo a vědět o Bohu. Ale životně důležité je znát Boha osobně. Zažít Ho a mít s Ním osobní historii. Vědět, jak Bůh ve tvém životě jedná - mít slovo svědectví, na kterém lze stát v časech trápení.

V životě každého křesťana jsou dva případy, kdy znát Boha bude tou nejdůležitější věcí jejich života. První je chvíle jeho smrti. Každá lidská bytost na této planetě dojde smrti. Dokud nepřijde vytržení, je smrt nevyhnutelná. Když zemřeš, budeš naprosto sám. Tvoje matka nebo otec s tebou nemůžou jít. Tvůj pastor s tebou nemůže jít. Budeš tam jen ty a Bůh a v tom okamžiku mimo jakoukoliv pochybnost poznáš, že tou nejdůležitější věcí v celém tvém životě je to, jak dobře Boha znáš!

Ale ve tvém životě bude ještě jedna doba, kdy tou nejdůležitější věcí bude tvoje osobní zkušenost s Bohem. V životě každého křesťana přijde chvíle (a možná nejen jednou), kdy bude nějakým způsobem stát tváří v tvář satanovi - většinou skrze jiné lidi nebo skrze okolnosti. A v té chvíli to bude vypadat, že satan vyhrál. A opět, budeš úplně sám. Nikdo nebude schopen v tom s tebou stát a dokonce se bude zdát, že Bůh zavřel krám a zmizel! Co budeš potom dělat? Zvítězíš, přemůžeš?

„Kdo zvítězí, bude oděn bělostným rouchem a jeho jméno nevymažu z knihy života, nýbrž přiznám se k němu před svým Otcem a před jeho anděly."

Zjevení 3,5

Jak můžeš ze slov samotného Ježíše vidět, je životně důležité být vítězem, přemožitelem. Abys to dokázal, musíš mít s Bohem historii, na které můžeš stát. Jestli ji nemáš, tvá víra zklame

a ty budeš poražen. Bůh chce Svůj lid na tyto časy trápení připravit dříve, než se stanou. Proto sloužíme Bohu, který tolikrát jedná skrze smlouvy.

Vlastně jednou z největších zbraní, kterou Bůh dává Svému lidu, je zbraň smluv. Celá Bible je od první až do poslední stránky příběhem Boha, který dělá smlouvy s lidskými bytostmi.

Co je to smlouva? *Smlouva* je kontrakt, závazek, slib nebo zavazující úmluva mezi dvěma stranami. Když dvě strany uzavřou smlouvu, jsou obě vázány určitými podmínkami. Tento princip je v Božím království tak důležitý, že jen ve Starém Zákoně je slovo závazek (*smlouva)* použito více než 250 krát. V naší moderní řeči slovo závazek (smlouva) příliš nepoužíváme, ale používáme často slovo *kontrakt*[1]*' (smlouva)* nebo *slib*, což ovšem znamená to samé. Naše životy jsou plné kontraktů. Vstupujeme do kontraktu neboli smlouvy vždy, když dostaneme kreditní kartu, půjčku na auto nebo hypotéku na dům. Když uzavřeš smlouvu na půjčku, jedna strana ti dá určitou částku peněz a ty na oplátku souhlasíš s tím, že každý měsíc zaplatíš té instituci určitý obnos zpět. Manželství je smlouva uzavíraná dvěma lidmi. Naneštěstí si mnoho lidí nedělá hlavu s porušováním takovýchto smluv. Nicméně Bůh vidí porušování smluv jako hřích. Protože žijeme v době, kdy slovo člověka už není závazné a porušování smluv je naprosto běžné, ztratili jsme pojem o uzavírání smluv s Bohem. Tímto se stáváme slabými a nemůžeme obstát před satanovými silami a stále častěji se stáváme oběťmi svých okolností, místo abychom nad nimi vítězili.

Křesťané často propásnou příležitost uzavřít s Bohem smlouvu, protože nerozumějí tomu, jak Bůh jedná. Boží Slovo Ho zavazuje. Je konečné. V Žalmu 138,2 David prohlašuje: *„Své slovo jsi vyvýšil nad každé Své jméno.* "Boží smlouvy jsou ústní, jen zřídkakdy psané. Nejsme zvyklí na ústní dohody či smlouvy. Všechny finanční ústavy či podniky na světě dnes pracují na jediném principu - na sepsané dohodě. Proč? Protože věří, že všichni lidé jsou lháři. Musejí mít něco, co mohou vzít k soudu, pokud člověk svoje smluvní povinnosti nesplní. V Božím království to tak ale není. Boží království, a vlastně celý duchovní svět, funguje na základě vyřčeného slova. Ježíš po nás vyžaduje, abychom žili tak, že naše slovo je náš závazek.

„Dále jste slyšeli, že bylo řečeno otcům:, Nebudeš přísahat křivě, ale splníš Hospodinu přísahy své.' Já však vám pravím, abyste nepřísahali vůbec; ani při nebi, protože nebe je trůn Boží; ani při zemi, protože země je podnož Jeho nohou; ani při Jeruzalému, protože je to město velikého krále; ani při své hlavě nepřísahej, protože nemůžeš způsobit, aby ti jediný vlas zbělel nebo zčernal. Vaše slovo buď, ano, ano - ne, ne'; co je nad to, je ze zlého."

Matouš 5,33-37

Musíme si být vědomi toho, že Bůh bere naše slova vážně, protože Jeho slova jsou absolutní. Bůh vždy Svoje slovo splní.

„Tak dal Bůh zaslíbení Abrahamovi. Poněvadž při nikom vyšším přísahat nemohl, přísahal při Sobě samém:, Hojně ti požehnám a dám ti mnoho potomků.'" Židům 6,13-14

Boží slovo je absolutní! Nemůže přísahat při nikom větším než je On sám. Dnes můžeme naplnění této smlouvy vidět v každém městě. Celá křesťanská církev je výsledkem této smlouvy.

Většina z nás byla na téma smluv vyučována jen o „Staré smlouvě", kterou Bůh uzavřel s dětmi Izraele a o „Nové smlouvě", kterou uzavřel skrze Kristovu smrt na kříži, jenž zaplatila cenu za naše hříchy a dala nám spasení. Ale většina křesťanů si neuvědomuje, že sloužíme Bohu,

---

*1 * V angličtině se slovo 'covenant což je překládáno jako smlouva příliš nepoužívá, ale spíše 'contract', přeloženo do češtiny také jako smlouva*

který má zalíbení v uzavírání osobních smluv se Svým lidem. Smlouva o spasení je pouze začátek. Bůh touží vstupovat se Svým lidem během jejich života do mnoha dalších smluv. Protože tato záležitost není v mnoha sborech vůbec vyučována, není většina lidí schopna Boha slyšet nebo Mu rozumět, když se s nimi snaží uzavřít smlouvu a proto ve svém chození s Ním propásnou skvělé příležitosti. Někteří křesťané sice žijí a fungují v různých smlouvách nebo zaslíbeních od Boha, ale buď to nepoznají nebo nevědí, jak se na ně postavit, když přijdou obtížné chvíle.

Problém většiny křesťanů je v tom, že když život plyne celkem v pohodě, mají sklon zanedbávat svůj čas ztišení a vztah s Bohem. Čtení a studium Bible, modlitba a snaha o slyšení Boha, tomu všemu věnují v časech klidu stále méně a méně času a pozornosti. A když přijdou problémy nebo krize, běží ke své Bibli a listují stránkami, aby našli Boží zaslíbení, které si mohou „nárokovat" a o kterém si myslí, že je z těch problémů vytáhne. Bůh ale takto nejedná. Bůh nás chce na potíže připravit ještě *dříve*, než se stanou.

„Hle, Já uvedu potopu, vody na zemi, a zahladím tak zpod nebe všechno tvorstvo, v němž je duch života. Všechno, co je na zemi, zhyne. S tebou však učiním smlouvu. Vejdeš do archy a s tebou tvoji synové, tvá žena i ženy tvých synů." 1 Mojžíšova 6,17-18

Bůh uzavřel s Noem smlouvu **dříve,** než přišlo soužení. Napříč celými dějinami Bůh opakovaně uzavíral smlouvy se Svým lidem dříve, než nastaly potíže. Proto, když satan zaútočil, byl Bůh vázán Svým slovem, aby smlouvu dodržel a zachránil Svůj lid před satanovým zničením. Písmo nám říká, že Bůh zná konec už od samého počátku. Bůh ví o každém satanově útoku proti Svému lidu ještě dříve, než to satana vůbec napadne. To je důvod, proč chce Bůh Svůj lid na tyto útoky připravit v předstihu. V knize Soudců 2,1 nás Bůh ujišťuje, že s námi **nikdy** Svoje smlouvy neporuší.

„I vystoupil posel Hospodinův v Gilgálu do Bokímu a volal: , Vyvedl jsem vás z Egypta a uvedl jsem vás do země, kterou jsem přísežně slíbil vašim otcům. Prohlásil jsem: »Svou smlouvu s vámi navěky nezruším«."' Soudců 2,1

Písmo prohlašuje, že Bůh je stejný „včera, dnes i navěky". (Židům 13,8) Bůh dnes jedná stejně jako v biblických dobách. Chce Svůj lid připravit na budoucí satanovy útoky tím, že s nimi uzavře smlouvu. Podívej se na Davida v 1 Samuelově 16. Hospodin poslal Samuela, aby pomazal Davida za krále. Tímto pomazáním Bůh uzavřel s Davidem smlouvu, že bude králem. Stalo se tak mnoho let předtím, než se David králem skutečně stal. Vzpomeň si na všechny ty boje které David vybojoval, a celou tu dobu kdy ho chtěl Saul zabít, než se David nakonec králem stal. Saul chtěl aby David zemřel. Satan chtěl aby David zemřel. Celá armáda Izraele se sešikovala proti tomuto jedinému muži, Davidovi. ALE, Bůh s Davidem uzavřel smlouvu dávno předtím, že se měl stát králem. Žádná drtivá síla povstávající proti Davidovi ho nemohla zničit, protože **Bůh vždy Svoje slovo dodrží.** David toto chápal a napsal velké množství žalmů chvály a díkůvzdání Bohu právě v době jeho největšího soužení, protože rozuměl Boží věrnosti při dodržování Jeho smluv. Tady je jeden z příkladů:

„I když jsem v soužení, ty mi zachováš život, vztáhneš ruku proti hněvu mých nepřátel a tvá pravice mě spasí. Hospodin za mě dokončí zápas. Hospodine, Tvoje milosrdenství je věčné..."
Žalm 138,7-8

David tady prohlašuje, že Bůh *naplní Svůj záměr* s Davidem. Bůh dodrží Svoji smlouvu, kterou uzavřel s Davidem, že se stane králem Izraele. Možná si vzpomínáš, že toto je Žalm, který jsme už dříve citovali, kde David prohlašuje, že Bůh Svoje slovo vyvýšil i nad Svoje jméno.

David jasně pochopil hodnotu Božích smluv jako zbraní proti satanu a jeho království. Pokaždé, když satan zaútočil, ho David porazil tím, že stál na Božích smlouvách.

Bůh vstoupil do smlouvy s Gedeonem.

„Hospodin se k němu obrátil a pravil: ‚Jdi v této své síle a vysvobodíš Izraele z rukou Midjánců. Hle, já tě posílám.' On mu však namítl: ‚Dovol prosím, Panovníku, jak bych mohl Izraele vysvobodit? Můj rod je v Manasesovi nejslabší a já jsem v otcovském domě nejnepatrnější. 'Ale Hospodin mu řekl:, Protože Já budu s tebou, pobiješ Midjánce jako jediného muže.'" Soudců 6,14-16

Bůh povolal Gedeona, aby vedl Izraelce do boje proti Midjáncům, kteří je utlačovali. Nicméně to povolání nestačilo. Gedeon potřeboval větší ujištění, a tak Bůh s ním vstoupil do smlouvy. Smlouva zněla: „Protože Já budu s Tebou, pobiješ Midjánce jako jediného muže." Bůh Svou smlouvu dodržel a Gedeon způsobil vycvičené Midjánské armádě velkou porážku. Vlastně celá kniha Soudců je příběh Boha, který dělá s různými lidmi v Jeho službách jednu smlouvu za druhou. Byla to tato smlouva, která umožnila Boží moci proudit do Gedeonova života, aby mohl naplnit Boží povolání ve svém životě. Každý člověk v jakkoliv velké službě má ve svém životě více než jen Boží povolání. Ať si to uvědomuje nebo ne, pracuje v rámci smlouvy s Bohem, která umožňuje zázračné moci Ducha Svatého proudit do jeho života a uschopňuje ho k naplnění toho povolání.

Ježíš vstoupil do smlouvy se zakladateli křesťanské Církve.

„Když procházel podél Galilejského moře, uviděl dva bratry, Šimona zvaného Petr a jeho bratra Ondřeje, jak vrhají síť do moře; byli totiž rybáři. Řekl jim:, Pojďte za mnou a učiním z vás rybáře lidí.'" Matouš 4,18-19

Bůh smlouvu dodržel. Když Petr poprvé kázal evangelium, více než 3000 lidí přijalo Ježíše Krista jako svého Pána a Spasitele. Petr se stal rybářem lidí.

Pavel se stal v nové církvi největším vedoucím. Podívej se na tu moc, ve které Pavel fungoval. Pavel chodil ve smluvním vztahu s Bohem. Když se Pavlovi na cestě do Damašku zjevilo světlo Boží, bylo mu Bohem řečeno: „Vstaň a jdi do města a bude ti sděleno, co musíš udělat." Když Pavel Boha poslechl, vstoupil do smlouvy s Bohem tím, že Ježíše Krista učinil svým Bohem.

Dnes slyšíme, jak někteří vedoucí mluví o svých smlouvách s Bohem. Například Paul Crouch při mnoha příležitostech řekl, že vstoupil do smlouvy s Bohem, že dostane do každého národa na světě křesťanskou televizi. Bůh ho vytrvale právě k tomuto uschopňuje.

Věříme celým svým srdcem, že Billy Graham, Oral Roberts, Benny Hinn, Pat Robertson, atd. chodí ve smluvním vztahu s Bohem. To je to, co jim dává sílu být ve svých službách tak vítězní. Také věříme, že za každým úspěšným křesťanským podnikatelem je smlouva s Bohem. Smlouvy s Bohem umožní vítězné rozšíření čehokoliv, co tě Bůh povolal že máš dělat nebo čím máš být.

Takže jak začít dělat smlouvy s Bohem? Musíme být iniciátory prvních dvou smluv s Bohem. To otevře dveře, aby ty další smlouvy s námi inicioval Bůh. Po těch prvních dvou většinou Bůh iniciuje ten zbytek, i když někdy souhlasí i se smlouvou, o kterou požádáme.

„Jestliže již pokropení krví kozlů a býků a popel z jalovic posvěcuje poskvrněné a zevně je očišťuje, čím více krev Kristova očistí naše svědomí od mrtvých skutků k službě živému Bohu!

Vždyť On přinesl sebe sama jako neposkvrněnou oběť Bohu mocí Ducha, který nepomíjí. Proto je Kristus prostředníkem nové smlouvy, aby ti, kdo jsou od Boha povoláni, přijali věčné dědictví, které jim bylo zaslíbeno - neboť Jeho smrt přinesla vykoupení z hříchů spáchaných za první smlouvy." Židům 9,13-15

První smlouvou, do které s Bohem vstoupíme, je to, že učiníme rozhodnutí přijmout Ježíše Krista jako našeho Pána a Spasitele. Doslova se rozhodujeme, že budeme uctívat a sloužit jedinému pravému Bohu Stvořiteli po zbytek svého života. Když tak učiníme, přijímáme jako fakt, že Ježíš Kristus na kříži zaplatil cenu za naše hříchy. Když Ježíše požádáme, aby nás spasil, odpustil nám naše hříchy a vstoupil do nás, vstupujeme do smlouvy s Bohem. To je v Bibli nazýváno jako *Nová smlouva.* Ve chvíli, kdy to rozhodnutí učiníme, vykoná Bůh v našem životě nadpřirozené dílo. Přemístí nás pod přikrytí krví Ježíše Krista a změní naše postavení z hříšníka odděleného od Boha na adoptovaného Božího syna. V této chvíli do nás vstoupí Duch Svatý a my se „znovu narodíme" a staneme se „novým stvořením v Ježíši Kristu".

V listu Římanům je zajímavá pasáž, která jasně ukazuje, že v okamžiku spasení vstupujeme do smlouvy s Bohem.

„...vyznáš-li svými ústy Ježíše jako Pána a uvěříš-li ve svém srdci, že ho Bůh vzkřísil z mrtvých, budeš spasen. Srdcem věříme k spravedlnosti a ústy vyznáváme k spasení." Římanům 10,9-10

List Římanům byl původně napsán v řečtině. Slovo přeložené jako *vyznat* nebo *vyznání,* znamená „vstoupit do zákonně závazného slovního kontraktu". Když vyznáme Ježíše Krista jako Pána, vstupujeme do závazné smlouvy s Bohem kvůli spasení a synovství skrze Krista.

Další smlouvou musí být z naší strany uznání a přijetí faktu, že Ježíš Kristus je více, než náš Spasitel, Ježíš JE BŮH. To znamená, že bude svrchovaným Pánem každé oblasti našeho života! Je nemožné, abychom rostli v našem vztahu s Bohem nad určitý strop, dokud nevstoupíme do této smlouvy s Hospodinem. Mnoho křesťanů se ve svém životě za tento bod nikdy nedostane. Za vstup do této smlouvy se totiž platí a právě strach z této ceny brání mnohým v postupu. Abraham je dobrým příkladem této ceny.

„I řekl Hospodina Aramovi: , Odejdi ze své země, ze svého rodiště a z domu svého otce do země, kterou ti ukážu. Učiním tě velkým národem, požehnám tě, velké učiním tvé jméno. Staň se požehnáním! Požehnám těm, kdo žehnají tobě, prokleji ty, kdo ti zlořečí. V tobě dojdou požehnání veškeré čeledi země.'" 1 Mojžíšova 12,1-3

Určitě bychom rádi měli to požehnání, které Bůh Abrahamovi slíbil, ale nechceme platit tu cenu. Aby mohl vstoupit do tohoto mimořádného smluvního vztahu s Bohem, musel Abraham předat Bohu plnou vládu nad svým životem. Musel opustit svou zemi, opustit svou rodinu a vše, co mu bylo drahé. Musel se vydat do cizí země, nevědouc o tom, kde skončí nebo jestli vůbec bude mít domov. Musel Bohu naprosto důvěřovat.

Rodinné vztahy jsou pro křesťany často velikou překážkou. Lidé chtějí bezpečí a pohodlí. Chtějí zůstat se svými rodinami a ve svém známém prostředí. To, že učiníš Ježíše svrchovaným Pánem svého života znamená, že když Bůh chce, aby ses odstěhoval a opustil vše, co ti dodávalo pocit pohodlí a bezpečí, musíš být ochoten to udělat. Strach brání mnoha křesťanům v tom, že nikdy neudělají ten krok k učinění Ježíše naprostým Pánem nad svým životem. Výsledkem je to, že brání jednání Ducha Svatého v jejich životě a nikdy nevstoupí do blízkého vztahu s Bohem nebo do skutků, které pro ně Bůh připravil. Rozhodnutím našeho srdce musí být vstup do této smlouvy s Bohem, bez ohledu na to, jak moc se bojíme nebo jaká bude cena. Musíme dojít k

rozhodnutí, že na celém světě pro nás není nic tak důležitého, jako náš osobní vztah s Bohem. Jednu chvíli v jejich historii tomuto dilema čelily i děti Izraele.

Zbytek Izraelitů, který se po 70-ti letech zajetí vrátil z Babylóna, upadl do hříchu a vzali si za ženy cizinky. Bůh poslal Svého proroka Ezdráše aby přinesl do Izraele probuzení, aby mohli dokončit stavbu chrámu. Ezdráš postavil lid tváří v tvář jejich hříchu. Ukázal jim, že dokud nedají ve svém životě Boha zpět na první místo, Hospodin jim nebude moci požehnat ani pomoci. Byla to chvíle velkého zármutku, protože svoje ženy a rodiny milovali.

„Tu promluvil Šekanjáš, syn Jechíelův, ze synů Élamových, a řekl Ezdrášovi: ‚Zpronevěřili jsme se svému Bohu, když jsme si přivedli ženy cizinky z národů země. Přesto je ještě pro Izraele naděje. Uzavřeme nyní smlouvu se svým Bohem, že propustíme všechny ženy cizinky i jejich děti podle rozhodnutí Panovníka i těch, kdo se třesou před příkazem našeho Boha. Ať se stane podle Zákona! ***Vstaň! Je to tvoje zodpovědnost. My jsme s tebou. Buď rozhodný a jednej!'"*** Ezdráš 10,2-4

Musíme rozumět tomu, že Bůh JE Bůh. Když se rozhodneme sloužit Mu, potom bude Bohem našeho života a nic míň. Jak ukazuje Ezdráš 10, je naší /odpovědností poslouchat Boha a dát Mu první místo v našem životě. Ježíš řekl:

„Kdo přichází ke mně a nedovede se zříci svého otce a matky, své ženy a dětí, svých bratrů a sester, ano i sám sebe, nemůže být mým učedníkem. Kdo nenese svůj kříž a nejde za mnou, nemůže být mým učedníkem. Chce-li někdo z vás stavět věž, což si napřed nesedne a nespočítá náklad, má-li dost na dokončení stavby?" Lukáš 14,26-28

Ježíš nám říká, že v našem životě nemůže být nic důležitějšího než je On. Říká nám, že si musíme nejdřív spočítat náklad, než se staneme Jeho učedníky. Ježíš je Bůh a musí být naprostým Pánem našeho života nebo vůbec ničím.

Nesmíme dovolit strachu, aby nás zastavil. Musíme toužit po osobní zkušenosti s Bohem tolik, že jsme ochotní vzdát se pro ni všeho ostatního –

Potěšení hříchu

Osobního pohodlí a bezpečí

Rodiny a přátel

Finanční jistoty

Možná si myslíš, že je to trochu přehnané. Opravdu by to po tobě Bůh žádal? Odpověď na tuto otázku najdeme v Nehemjášovi. I když Nehemjáš žil mimo Izrael jako otrok v zajetí pohanského národa, uchoval si lásku k Bohu .1 věrnost v modlitbě a službě Hospodinu. Nehemjáš očividně studoval knihy Mojžíšovy a věděl, jak Bůh jedná. V první kapitole o tom najdeme krásný příklad, když pro nás Nehemjáš zaznamenává svoji modlitbu poté, co slyšel a byl zarmoucen situací v Jeruzalémě.

„Říkal jsem: ‚Ach, Hospodine, Bože nebes, Bože veliký a hrozný, který zachováváš smlouvu a jsi milosrdný k těm, kdo Tě milují a zachovávají Tvá přikázání. Kéž je Tvé ucho ochotné slyšet a oči Tvé pohotové vidět, abys vyslyšel modlitbu Svého služebníka, kterou se před Tebou modlím ..."' Nehemjáš 1,5-6

Tady vidíme, že Nehemjáš si je vědom toho, jak Bůh pracuje skrze smlouvy a že smlouvy ctí. Nehemjáš na tomto stál. Ale také vidíme, že Nehemjáš chápal to, že Boží smlouvy *vyžadují* naši

lásku a poslušnost Božím přikázáním. Jestli se chceš dostat do pozice, kdy Bůh bude ve tvém životě uzavírat a ctít smlouvy, musíš být v pozici poslušnosti Jemu. Proto je nezbytné, abys udělal první krok k této smlouvě tím, že učiníš Ježíše svrchovaným Pánem a Mistrem svého života.

Bůh pověřil Nehemjáše převelikým úkolem - obnovou Jeruzalémských hradeb a Jeruzaléma. Nehemjáš byl králem ustanoven jako guvernér Jeruzaléma a měl ho znovu postavit. Právě Nehemjášovo pochopení Božích smluv a jeho ochota stát na nich, mu dalo moc stát proti satanovým útokům a dokončit svoje poslání. Faktem je, že v době duchovního probuzení v Jeruzalémě pochopili i duchovní vůdci principy Božích smluv a potřebu vstoupit do takové smlouvy tím, že učiní Boha zcela Pánem nad svými životy. Dokonce tuto smlouvu napsali a všichni ji podepsali. Podívejme se, co se stalo v den, kdy se všechny děti Izraele sešly na slavnostním shromáždění, aby vyznaly své hříchy před Bohem a uctívaly Ho a obnovily s Ním své chození.

„Na výstupek pro Levity se postavili Jéšua a Kadmíel, Bani, Chašabnejáš, Šerebjáš, Hódijáš, Šekanjáš a Petachjáš a hlasitě úpěli k Hospodinu...Proto jsme dnes otroky. V té zemi, kterou jsi dal našim otcům, aby jedli její plody a dobroty, jsme otroky. Její bohatá úroda připadá králům, které jsi nad námi ustanovil pro naše hříchy; vládnout nad našimi těly i nad naším dobytkem, jak se jim zlíbí. Jsme ve velikém soužení. Vzhledem k tomu všemu uzavíráme a sepisujeme pevnou dohodu zpečetěnou našimi předáky, levity a kněžími... Ostatní lid, kněží, levité, vrátní, zpěváci, chrámoví nevolníci a všichni, kdo se oddělili od národů zemi k Božímu zákonu, také jejich ženy, synové a dcery, každý, kdo to byl schopen pochopit, připojovali se ke svým vznešeným bratřím. Přicházeli a přísežně se zaklínali, že budou žít podle Božího zákona, který byl vydán skrze Božího služebníka, a že budou zachovávat a plnit všechna přikázání Hospodina, našeho Pána, Jeho práva a Jeho nařízení." Nehemjáš 9:4, 36-38 a 10,29-30

Jejich smlouvou byla dohoda, že učiní Boha Pánem nad celým jejich životem, což znamenalo, že budou dodržovat všechna Boží přikázání. („Prokletí", o kterém se tu mluvilo, odkazuje na kázeň, kterou Bůh slíbil přivést na Svůj lid, pokud by porušili podmínky smlouvy. Tato kázeň neboli potrestání je označováno jako „prokletí od Boha" a v Židům 12,3-17 se o něm mluví jako o napomínání.) Tato smlouva, kterou lid a jeho vůdci uzavřeli, otevřela dveře Božímu požehnání v jejich životech a obnova Jeruzaléma se od té chvíle hnula rychleji dopředu. Bůh se k této smlouvě také přiznal a porazil nepřátele, kteří se jim snažili bránit.

Pokud jsi nikdy takový závazek učinit Ježíše Krista Pánem každé oblasti svého života neudělal, navrhujeme ti, abys o tom teď chvíli přemýšlel a ten závazek udělal, než půjdeš dál. Vezmi si kus papíru a udělej si seznam všech oblastí svého života, na které si vzpomeneš. Požádej Ducha Svatého, aby ti s tím pomohl. Tady jsou některé oblasti:

Kde budeš žít
Jakou práci budeš dělat
Pokud máš kariéru, co se s ní stane
Co se stane s tvými rodiči a těmi, co máš rád
Jsi-li svobodný/á, jestli se někdy oženíš/vdáš a za koho
Jsi-li ženatý/vdaná, co se stane s tvým partnerem
Nemáš-li děti, jestli je budeš někdy mít
Máš-li děti, co se stane s jejich životem
Jestli budeš mít nějaké přátele
Jestli budeš „úspěšný/á"
Jestli vyděláš nějaké peníze, jaká bude tvoje finanční situace
Co se stane s tvým tělem - zdraví nebo nemoc

Jak Bůh bude ve tvém životě jednat
Jestli budeš mít vlastní domov a jaký domov to bude
Jestli budeš mít auto a jaké
Co se stane s tvou pověstí
Jestli budeš nebo nebudeš oblíbený/á a lidé k tobě budou vzhlížet
Jakou práci budeš pro Pána dělat
Jestli jsi ve službě, co se s ní stane, jak „úspěšná" bude
Budeš poslouchat Boha, ať tě požádá o cokoliv

Atd.

Modli se nad tím seznamem a řekni Bohu, že Ho činíš Pánem nad každou oblastí svého života. Pak to podepiš a napiš datum. Určitě požádej Boha, aby tě naplnil Duchem Svatým a uschopnil tě tuto smlouvu dodržet. Právě jsi vstoupil do smlouvy s Bohem, že Ho činíš Pánem na svým životem. Velmi pomáhá mít podepsanou kopii smlouvy, aby ti připomínala tvůj vztah s Bohem. Připravili jsme pro tebe jednu takovou smlouvu na konci této knihy. Modli se tu modlitbu, potom smlouvu podepiš, vystřihni stránku z knihy, zarámuj ji a dej si ji někam, kde na ni často uvidíš. To ti hodně pomůže ve dnech které mají přijít. (Viz dodatek A)

Musíš pochopit to, že Bůh bere tvoji smlouvu vážně! Tato smlouva je na zbytek tvého života. Bůh tě zcela jistě bude kárat, pokud svoji smlouvu porušíš a vyzkouší tě v každé oblasti tvého života.

„Ty,když se zavážeš Bohu slibem, splň jej bez meškání, neboť v hlupácích nemá Bůh zalíbení. Co slíbíš, to splň! Lépe je, když neslibuješ, než když slíbíš a nesplníš." Kazatel 5,3-4

Když s Bohem uzavřeš smlouvu, popros o osobní zkušenost s Ním. Ježíš nám přikazuje, abychom v „Něm přebývali" (Jan 15), přičemž ví, že On sám to musí způsobit. My musíme žádat, On bude jednat. Tady je ten rozdíl mezi životem pod zákonem a pod milostí. Jakmile Ho požádáš, věř, že Bůh to učiní. Tvoje touha po bližším chození s Bohem dokazuje, že On už ve tvém životě jedná. Ježíš řekl: *„Nikdo nemůže přijít ke Mně, jestliže ho nepřitáhne Otec, který Mě poslal."* (Jan 6,44) Jsi přitahován, protože jinak bys tuto knihu vůbec nečetl. Tvojí odpovědí musí vždy být: „Ano, Pane, vše ti odevzdávám." Čti a studuj Bibli, aby ses naučil, co Pán přikazuje. Poslouchej tato přikázání a budeš mít úspěch.

Vstupem do smlouvy ohledně předání Ježíši naprostou kontrolu nad svým životem se okamžitě otevíráš pro další, už třetí smlouvu s Bohem. Tato smlouva byla prvně dána Bohem v Jeremjášovi 31,31-34. Apoštol Pavel pod vedením Ducha Svatého citoval tuto pasáž v knize Židům, protože je teď aplikovatelná na nás křesťany pod Novou Smlouvou.

Poté, co Daniel přijal Ježíše Krista jako svého Pána a Spasitele, prošel obdobím velké zmatenosti a hledání. Nevěděl, co Bůh chce, aby dělal nebo kudy se má v životě vydat. Účastnil se jednoho setkání za druhým , kde mu různí „proroci" dávali nejrůznější „slova", říkajíce mu, že má dělat mnoho odlišných věcí. Každý prorok Danielovi řekl, že ho Bůh povolává k něčemu línému. Během pár let měl Daniel tolik úkolů, že by to vydalo na deset životů. Daniel běhal z jednoho místa na druhé, snažíce se naplnit vše, k čemu si myslel, že byl povolán. Ničeho nedosáhl a jeho frustrace rostla.

Během této doby mu Pán opakovaně do mysli přinášel verš z Jeremjáše 11,31-34 a z Židům 8,10-11.

„A toto je smlouva, kterou uzavřu s domem izraelským po oněch dnech, praví Hospodin: Dám Své zákony do jejich mysli a napíšu jim je na srdce. Budu jim Bohem a oni budou Mým lidem. Pak už nebude učit druh druha a bratr bratra a nebude vybízet:, Poznej Pána, protože Mě budou znát všichni." Židům 8,10-11

Pán konečně Daniela přivedl k pastorovi, který si ho posadil a řekl mu, že musí slyšet od Boha sám. Daniel totiž běhal kolem a naslouchal všem ostatním, hledajíce slovo od Pána skrze lidi, místo aby se zaměřil na slyšení Boha přímo. Tehdy byl Duch Svatý schopen ukázat Danielovi, že se s ním Bůh snaží uzavřít smlouvu. Když Daniel přestal hledat lidi a začal hledat jen Boha, uvědomil si, že může Boha požádat a Bůh s ním vstoupí do té smlouvy. Daniel to udělal .i Bůh byl od té chvíle uvolněn k tomu, aby k němu mohl mluvit a vést ho Sám. Pán Danielovi slíbil, že „napíše Svůj zákon do jeho srdce a mysli a bude mluvit k němu přímo." Skrze poznání Božího zákona bude Daniel rozeznávat dobré od zlého. Bůh začal Daniela učit, jak Ho poznávat přímo. Daniel už více nepotřeboval chodit za jinými lidmi, aby slyšel od Pána. Výsledkem bylo, že Bůh mohl Danielovi dát to vedení, které potřeboval a zmatek už neměl v jeho životě místo.

Tato smlouva zaslibuje dvě věci. Za prvé - Bůh dá do tvého srdce a mysli Svůj zákon. Boží zákon ti řekne, co je hřích a co hřích není. Dá ti vědět, v čem má Bůh zalíbení a v čem nemá. V každé situaci, ve které se ocitneš, budeš vědět, co je správné a co je špatné, protože Boží zákon bude napsán ve tvém srdci. Za druhé - Bůh slibuje, že tě nikdo nebude muset učit *znát* Boha, ale že Bůh Sám se ti dá poznat a naučí tě znát Ho osobně.

Když vstoupíš do smlouvy předání Ježíši vládu nad svým životem, vezmi tento verš před Pána a požádej Boha, aby s tebou také uzavřel tuto smlouvu. N potěšením na tvoji modlitbu odpoví a přivede tě do smlouvy.

Vstupem do těchto smluv s Bohem se pro Ducha Svatého otevírají dveře, aby ve tvém životě mohl jednat s větší mocí. Když Ho budeš hledat, Bůh tě naučí slyšet Jeho hlas a nakonec s tebou bude mluvit i o dalších smlouvách.

KAPITOLA DRUHÁ

ŽIVOT SE SMLOUVAMI

Mluví Rebecca:

Celý můj život je příběh o smlouvách s Bohem. Jedna věc, která mě držela nad vodou v čase bouří a satanových útoků, byly moje smlouvy s Bohem. Chci se s tebou podělit o některá osobní svědectví, abych ti pomohla pochopit princip uzavírání smluv s Bohem.

Já jsem v podstatě dítě smlouvy. Oba moji rodiče byli oddanými křesťany. Byli už starší, když se vzali, oběma bylo 36 let a pro oba to bylo první manželství. Měli jedno dítě, mého bratra, a potom měla matka řadu samovolných potratů. Nakonec jim doktoři řekli, že už nebude moci mít žádné děti, ale oni s tím nebyli spokojeni. V těch dnech ještě neexistovaly všechny ty kliniky umělého oplodnění ani specialisté, jako je tomu dnes. Nikdo je nikdy neučil o uzavírání smluv s Bohem, nebyli vychovaní v křesťanském sboru, kde by se vyučovalo o křtu v Duchu Svatém nebo přijala skutečnost Jeho darů. Ale oni denně četli .1 studovali Boží Slovo. Po mnohém přemýšlení a modlitbách si začali říkat, jestli by Bůh souhlasil s uzavřením smlouvy s někým dnes, jako to dělal ve Starém Zákoně. Nakonec se rozhodli, že požádají Boha, jestli by s nimi vstoupil do smlouvy tak, jak to udělala Chana pro Samuele. Možná si pamatuješ, že Chana byla neplodná. Nemohla mít děti. Nakonec se modlila k Bohu a učinila před Ním slib, řkouce: *„Hospodine zástupů, jestliže opravdu shlédneš na ponížení své služebnice a rozpomeneš se na mne, jestliže na svou služebnici nezapomeneš, tile daruješ své služebnici mužského potomka, daruji jej Tobě, Hospodine, na celý život..."* (1 Samuelova 1,11). Bůh na Chaninu smlouvu přistoupil a dal jí Samuele. Mnohokrát mi matka vyprávěla, jak ona a můj otec společně klekli na kolena a modlili se. Řekli Bohu, že jestli jim dá ještě jedno dítě, tak to přijmou jako fakt, že to dítě bylo posláno na tuto Zem jen z jednoho jediného důvodu - aby celý život sloužilo Hospodinu. Slíbili Bohu, že budou dítě učit podmínkám této smlouvy.

Zanedlouho poté moje matka znovu otěhotněla a vše probíhalo v pořádku. Děkovali Pánu a upokojili se, těšíce se na to, o čem si byli jistí, že bude narození dalšího syna. Mým rodičům bylo 42 let, když jsem se narodila. A jaký to byl při mém narození pro ně šok! Můj otec tomu nemohl uvěřit. Abys tomu rozuměl, ve skupině křesťanů, do které moji rodiče patřili, se nevěřilo, že by žena mohla mluvit nebo vyučovat v církvi nebo dělat pro Boha něco jiného než se vdát a mít děti. Moji rodiče prostě nerozuměli tomu, proč jim Bůh jako odpověď na jejich smlouvu poslal holčičku. Vlastně mi moje maminka řekla, že se s otcem pohádala jen jedinkrát, a to ve chvíli, kdy mě můj otec nechtěl přinést z nemocnice domů. Byl si tak jistý tím, že bude mít syna, že byl přesvědčený, že v nemocnici museli děti vyměnit! Moje matka mu velmi rychle vysvětlila, že v té malé venkovské nemocnici nikdo v době, kdy mě porodila, dítě neměl. Nakonec tu hádku vyhrála a přinesli mě domů.

V raném dětství mě moji rodiče věrně učili podmínkám jejich smlouvy s Bohem. Některé z mých nejranějších vzpomínek jsou na matku, která si se mnou povídala a říkala mi, že jim vlastně nepatřím, že patřím jen Bohu. Že jsem tady na Zemi z jediného důvodu - abych Mu po celý svůj život sloužila. Poté otec vždy potřásl hlavou a dodal: „Ale nevím, co budeš moct dělat, vždyť jsi holka!" Díky vyučování mých rodičů a práci Ducha Svatého jsem měla ve svých čtyřech letech hlubokou zkušenost obrácení. Nikdy nezapomenu na den, kdy jsem došla k bolestnému poznání toho, že jsem hříšník, který zasluhuje peklo a potřebuje Spasitele. Přijala jsem Ježíše Krista jako svého Spasitele, ale dál jsem na dlouhou dobu nepostoupila.

Musím říct, že vyučování mojí matky mělo na můj život velmi hluboký dopad. Byla jsem stonavé dítě, každou chvíli v nemocnici a bojující znovu a znovu s vážnými infekcemi. Když se ohlédnu zpět, nechápu, jak to se mnou matka všechno vydržela! V dětství jsem v posteli trávila skoro veškerý čas. Některé z mých nejranějších vzpomínek jsou na to, jak matka klečela u mé postele a v slzách se modlila. Modlila se vždy nahlas. Znovu a znovu jsem ji slyšela, jak Pánu říká, že jí vlastně nepatřím, že jsem Jeho a že ona přijme jakoukoliv Jeho vůli pro můj život. Ale také Ho prosila, aby mě uzdravil a pozdvihl, abych Mu mohla sloužit. Dnes jsem přesvědčená, že satan o smlouvě mých rodičů s Bohem věděl. Věřím, že se mě satan snažil mnohokrát jako dítě zabít. Vím, že moji rodiče nerozuměli duchovnímu boji, ale důvěřovali Bohu, že Svou smlouvu dodrží! Od té doby jsem viděla mnoho důkazů o tom, že Bůh a satan vedou časté hovory o Božím lidu a o tom, co se děje tady na Zemi. V knize Job se nám to malinko odhaluje.

„Nastal pak den, kdy přišli synové Boží, aby předstoupili před Hospodina; přišel mezi ně i satan. Hospodin se satana zeptal: , Odkud přicházíš?' Satan Hospodinu odpověděl:, Procházel jsem zemi křížem krážem.' Hospodin se satana zeptal: ,Zdalipak sis všiml mého služebníka Jóba? Nemá na zemi sobě rovného. Je to muž bezúhonný a přímý, bojí se Boha a vystříhá se zlého."'
Jób 1,6-8

Když mi bylo deset let, začaly se hrnout problémy Církev, do které jsme patřili, se několikrát rozdělila. Zdraví mého otce začalo být velmi chatrné a my na smlouvu zapomněli. Byla jsem vychovávaná ve velmi zákonické skupině. Nevěřili v dary Ducha Svatého a věřili v naprosté oddělení se od světa. Nikdy jsme nejedli v restauraci, neposlouchali hudbu, neměli televizi, rádio, nikdy nešli do kina a neúčastnili se žádných akcí s nikým, kdo nepatřil do naší skupiny. Vyžadovalo se, abychom se oblékali velmi stroze - nikdy si nestříhat vlasy, žádné líčení, ozdoby, vždy mít zakrytou hlavu, dlouhé rukávy, dlouhé sukně, atd. Za takových podmínek není možné žádné vyučování o osobním vztahu s Pánem, protože dokud budeš poslouchat všechna pravidla, splnil jsi svoji povinnost. Vyrůstala jsem prázdná, nešťastná a hrozně osamělá. Nezapadla jsem ani ve škole, ani ve skupině. Výsledkem bylo, že jsem se vrhla na čtení a školní úkoly. To bylo ovšem ve skupině nepřijatelné, protože dívky málokdy dokončily střední vzdělání a nikdy nešly na vysokou. Jedinou přijatelnou rolí byla role manželky a matky. Když jsem nastoupila na vysokou, abych se stala diplomovanou zdravotní sestrou, jen jsem tím svoje zatracení ve skupině dovršila. Okamžitě jsem byla brána jako nevhodná partie pro jakéhokoliv muže.

Nakonec jsem se díky přímému Božímu jednání ve svém životě (i když jsem si to v té době neuvědomovala) vrátila zpět do školy a později mě přijali na studium medicíny. Bylo mi 26 let, když jsem poprvé opustila rodný dům .i přestěhovala se na kolej abych nastoupila do prvního ročníku medicíny. V té chvíli mě vykopli ze skupiny kvůli mému „hříchu úsilí o vyšší vzdělání". Poprvé v životě jsem si ostříhala vlasy, koupila si první džíny a vyrazila za novým životem. Bylo to, jako být vychovávána celý život v malé tmavé bedýnce a náhle někdo otevře dveře na prosluněnou louku a říká: „Tak tady to máš, všechno je to I voje." Šla jsem na kolej s jasným předsevzetím objevit vše, co mohla nabídnout! Na celá léta jsem úplně zapomněla na smlouvu a zapomněli na ni i moji rodiče. Ale hádej, kdo nezapomněl - Bůh nikdy na smlouvy nezapomíná!

Hned první školní den jsem měla čistě nadpřirozený zážitek. Nevěděla jsem, že něco takového vůbec existuje! Cítila jsem, jakoby se odněkud shora vztáhla obrovská ruka a chytila mne vzadu za krk. V tu chvíli mi bylo strašně, protože jsem byla naplněna poznáním, že můj vztah s Bohem nebyl v pořádku. Stále jsem se ohlížela, ale nikoho jsem neviděla. Ať jsem dělala co jsem dělala, ten pocit té velké ruky na mě zůstával. Bylo mi naprosto mizerně.

Nevěděla jsem, co dělat. Bála jsem se jít do církve, protože jsem za celý život v církvi nebyla a vždy mě ve skupině kde jsem vyrůstala učili, že tato skupina má tu „pravou pravdu". Všichni ostatní mířili do pekla. Navíc, kdybych se prý odvážila vkročit do církve, Bůh by se na mě tak

rozzlobil, že by mě okamžitě usmrtil. Byla jsem plná zmatku a nepokoje. Věděla jsem, že skupina, ve které jsem vyrostla, odpovědi neměla a pochybovala jsem, jestli je má nějaká církev. Ale něco jsem udělat musela, protože mi bylo tak mizerně. Nakonec jsem o svém problému řekla dvěma dívkám ze své třídy. Obě vyrůstaly v církvi, ale ani jedna nebyla křesťankou. Mému dilema nemohly rozumět. „Jestli máš problém s Bohem, tak bys měla jít do církve," řekly mi. Když jsem jim řekla, že se bojím, aby mě Bůh nezabil, kdybych tam šla, smály se. Obě řekly: „Z toho mít strach vůbec nemusíš, věř nám, v církvi se nikdy nic neděje!"

Nakonec jsem se rozhodla, že musím něco udělat nebo se zblázním. Řekla jsem svým kamarádkám, že půjdu do sboru, když půjdou se mnou. „Chci, abyste seděly těsně u mě, každá z jedné strany," řekla jsem. „Kdyby do mě Bůh uhodil bleskem, trefí i vás!" Jen se smály a souhlasily, že se mnou půjdou. Myslím, že šly jen proto, aby viděly, jestli se něco stane.

Ve všem byla Boží ruka a tak jsem nakonec skončila v kolejní služebnosti, kde byl pastor nejvíce zaměřený na osobní vztah s Bohem. To bylo přesně to, co jsem potřebovala. Poprvé v životě jsem se setkala s lidmi, kteří Boha znali osobně a slyšeli, jak k nim Pán mluví. Nevěděla jsem, že něco takového je možné. Týden po týdnu jsem sledovala a naslouchala, jak ostatní studenti rostli v Pánu a svědčili o Božím jednání ve svých životech. Stala jsem se tak hladovou! Chtěla jsem to, co měli oni.

Pastor mi dal na čtení pár knížek a já jsem poprvé v životě četla křesťanskou literaturu. Neměla jsem ani ponětí o tom, že je tolik lidí, kteří opravdu Boha znají takovým způsobem, o jakém se mi ani nesnilo. Byla jsem stále hladovější, až mi bylo tak mizerně, že se to nedalo vydržet. Chválím Pána za moudrost toho pastora. Učil nás, že pokud chceme růst v Pánu, musíme vstoupit do smlouvy s Bohem a učinit Ježíše Krista Pánem každé oblasti svého života. Jelikož jsme byli studenti, doporučil nám vzít si kus papíru a zapsat každou oblast svého života, potom se modlit a všechny je odevzdat Bohu a učinit Ježíše Pánem nad každou oblastí. Měla jsem strach to udělat, protože jsem prostě věděla, že je pár oblastí, ve kterých by Pán udělal něco, co jsem já nechtěla! Jednou z nich byla záležitost manželství. Byla jsem v té době tak osamělá, že jsem chtěla manžela a rodinu víc, než cokoliv jiného. Ve chvíli, kdy by se mi naskytla příležitost vdát se a mít rodinu, bych okamžitě ze školy odešla.

Na konci prvního semestru byl můj hlad po osobním vztahu s Pánem tak veliký, že jsem si konečně sedla a udělala ten seznam. Vlastně jsem to udělala večer před začátkem závěrečných zkoušek toho semestru. Byla to pro mě ta nejtěžší věc. Ale udělala jsem ji a promodlila se tím seznamem, odevzdávajíce každou oblast Bohu, pak jsem to podepsala a připsala datum. V té době jsem už přečetla dost knížek se svědectvím křesťanů, že jsem si byla jistá, že když jsem podepsala ten papír, udeří mne blesk od Boha a já padnu na tvář a začnu mluvit v jazycích. Ale mému zděšení se nestalo nic! Nic jsem necítila, nic jsem neslyšela! Když jsem ráno šla ke zkouškám, byla jsem úplně zničená. Učinila jsem tak velký závazek vůči Bohu a nestalo se absolutně nic! Věděla jsem, že nemám sílu, abych splnila svoji část smlouvy. Celé zkoušky jsem probrečela. Každý papír, který jsem odevzdala, měl na sobě skvrny od slz. Jsem si jistá, že si ostatní studenti mysleli, že jsem přišla o rozum. Ani nevím, jak jsem ty zkoušky udělala!

Po zkouškách jsem jela domů na vánoční prázdniny. Strávila jsem dva týdny ve své ložnici v půstu, modlitbách a pláči. Moji ubozí rodiče si mysleli, že jsem se zbláznila! Prostě to nemohli pochopit. Řekla jsem jim, že musím slyšet Boha! Potřebovala jsem, aby ke mně Bůh mluvil! „Ale Bůh k nám mluví skrze Bibli," říkali. „Ne, vy to nechápete," brečela jsem. „Bůh mluví k lidem přímo .1 já to musím mít! Už nemůžu žít dál bez takového vztahu s Bohem."

Nakonec už jsem byla tak zoufalá, že jsem se na kolej vrátila ještě před koncem prázdnin. Šla jsem přímo do pastorovy kanceláře. Nikdy nezapomenu, lak jsem tam seděla a bušila mu

pěstí do stolu, slzy mi tekly po tvářích, a já říkala: „Udělala jsem vše, co jsi řekl, že mám udělat. Uzavřela jsem tu smlouvu s Ježíšem a předala mu všechny oblasti svého života a nic se nestalo. Nevím, co mám dělat. Chci, aby ke mně Bůh mluvil!" Brečela jsem v naprostém zoufalství. „Už nemůžu žít dál bez takového vztahu s Bohem!"

Byla jsem v šoku, když se pastor Dan opřel do svého křesla a začal se smát. „Ano a vsadím se, že když jsi podepsala tu smlouvu, myslela sis, že tě udeří blesk od Boha, že padneš na tvář a budeš mluvit v jazycích," řekl.

„Samozřejmě," odpověděla jsem velmi dotčeně, „copak se to tak neděje vždycky? Stalo se to ve všech těch knížkách, které jsi mi dal ke čtení."

„Ne, Bůh nejedná vždycky stejně," řekl Dan. „Zapomněla jsi zahrnout do smlouvy ještě jednu oblast svého života."

„Jakou?"

„Zapomněla jsi Ho učinit Pánem nad tím, jakým způsobem bude chtít ve tvém životě jednat."

„Aha." Na to jsem nikdy nepomyslela. Prostě jsem předpokládala, že Bůh bude dělat to, co jsem od Něho očekávala - nějaký zázrak na znamení toho, že moji smlouvu přijal.

Dan pokračoval: „Víš, Bůh požaduje, abychom žili vírou, ne tím, co vidíme. Jeho Slovo nám přikazuje, abychom byli naplněni Duchem Svatým (Ef 5,18), teď musíš kleknout na kolena a říct Bohu, že to je to, co chceš a poděkovat Mu za to a nechat Ho, aby ve tvém životě jednal tak, jak On sám bude chtít."

Přemýšlela jsem o tom a souhlasila s Danem, že to udělám a že dovolím Bohu, aby v mém životě jednal tak, jak On chce. Oba jsem si tam v jeho kanceláři klekli a já se modlila a požádala Boha, aby mě naplnil Duchem Svatým a jednal v mém životě podle Své vůle.

Během tří týdnů ze mě byl naprosto jiný člověk. První věc, která se stala, byla to, že jsem měla nenasytnou touhu číst a studovat Boží Slovo. Poprvé jsem přečetla celou Bibli. Nikdy nezapomenu na tu radost a nadšení, když jsem ji poprvé četla a opravdu tomu rozuměla. Nemohla jsem se Písma nasytit. Každou volnou chvilku jsem trávila s Biblí. Už jsem neměla žádnou touhu objevovat a zažívat věci dostupné na koleji. Mojí jedinou touhou bylo poznávání Pána a mít s Ním zkušenosti. Nemohla jsem se dočkat shromáždění. Nevynechala jsem ani jedno! Pastor Dan začínal každé ráno modlitebním setkáním od 6 do 7 hodin. Ani tam jsem nikdy nechyběla.

A potom, asi měsíc po mé modlitbě v Danově kanceláři, ke mně Bůh poprvé promluvil. Byla jsem zrovna ve sprše a tak mě to šokovalo, že jsem se málem utopila! Nebyl to slyšitelný hlas, ale Duch Svatý promluvil k mému duchu a potom to přešlo do mé mysli jako myšlenka. Bylo to tak mocné a jasné, že jsem nepochybovala o tom, odkud to přišlo. Pán řekl: „Dítě, kdo miluje tvé rodiče více, ty nebo Já?"

Odpověď byla jasná. „Samozřejmě, že Ty, Pane," odpověděla jsem.

„A kdo má nejvíce moudrosti a moci, ty nebo Já?"

„Je jasné, že Ty, Pane."

„Předala jsi mi vládu nad svými rodiči?"

Nebyla jsem si jistá, že se mi líbí, kam to směřuje, ale musela jsem odpovědět upřímně: „Ano, Pane, předala."

„ Tak proč se o ně stále bojíš, užíráš se a rmoutíš? Proč Mi je prostě nepředáš • i nedůvěřuješ Mi, že udělám to, co je pro ně nejlepší?"

Tuto výzvu jsem nemohla hodit za hlavu. Byla jsem v mukách kvůli svým rodičům, kteří se pro mě trápili a rmoutili. Stále si mysleli, že jsem svým odchodem z jejich skupiny ztratila své spasení. Milovala jsem své rodiče nade vše, ale uvědomila jsem si, že je jednou provždy musím dát Bohu. Když jsem to udělala, uvědomila jsem si, že přišel čas, kdy už si nesmím dovolit dál se o ně bát a užírat se kvůli nim. Upřímně řečeno, bála jsem se, co na ně Pán může dopustit, ale uzavřela jsem s Bohem smlouvu a nemohla jsem z ní vycouvat.

Po této události ke mně Pán začal mluvit znovu a znovu. Téměř vždy to bylo slovo napomenutí, kdy obracel mou pozornost na věci, které se Mu nelíbily. Výsledkem bylo, že jak jsem Jeho pokyny plnila, můj život se dramaticky změnil. Na konci prvního ročníku mě Bůh postavil před největší výzvu mého života, když s Bohem uzavřeš smlouvu o tom, že Mu vydáváš celý svůj život, tak tě vyzkouší. Prozkoušel mě v každé oblasti během prvního roku poté, co jsem s Ním tuto smlouvu uzavřela. Během druhého semestru jsem potkala mladého muže, který byl křesťanským pastorem a téměř okamžitě jsme se do sebe zamilovali. Byla jsem tak šťastná. Těšila jsem se, že si toho muže vezmu a věřila jsem, že spolu můžeme šťastně sloužit Pánu až do konce našeho života. Myslela jsem, že dny mé samoty konečně skončily. Nicméně Pán měl jiné plány. Jednou v noci ke mně promluvil naprosto jasně, že si toho mladého muže nemám brát. Dokonce mi přikázal, abych mu ráno zavolala a řekla mu, že už se s ním nikdy neuvidím. Byla jsem zdrcená! Neuměla jsem si představit, jak budu moci žít dál bez tohoto muže jako svého manžela. Vlastně jsem si neuměla představit, jak budu vůbec schopná žít dál bez toho, abych měla manžela.

Vstala jsem z postele a přecházela po pokoji, hádajíce se s Bohem .i předkládajíce Mu veškeré důvody, proč bych si toho muže měla vzít. koneckonců mojí hlavní touhou bylo sloužit Bohu a byla jsem si jistá, že bych to mohla dělat mnohem účinněji, kdybych měla za manžela pastora. Ale Bůh byl ve svém příkazu okamžitě ten vztah ukončit neoblomný. Byla jsem v mukách a zmatku, a tak jsem nakonec vzala auto a odjela z koleje pryč. Skončila jsem na mostě přes řeku Lafayette, která protékala středem města. Přes hodinu jsem chodila z jednoho konce mostu na druhý a dohadovala se sama se sebou, jestli skočím z mostu a spáchám tak sebevraždu. Cítila jsem se tak, že smrt pro mě byla přijatelnější, než život bez toho člověka. Nakonec, když jsem se opírala o zábradlí, dívala se dolů do černé vody, mokrá a vymrzlá v mrholícím dešti, dospěla jsem k rozhodnutí. Věděla jsem, že Bůh ví, že blafuji a že chce, abych tedy vyložila karty na stůl. Musela jsem se jednou provždy rozhodnout, jestli učiním Boha naprostým Pánem mého života nebo ne. Konečně jsem se s velikým smutkem rozhodla, že nemám jinou volbu, než poslechnout Boha. Bylo to jedno z nejmučivějších rozhodnutí v mém životě. Otočila jsem se, nasedla do auta, jela domů, zavolala tomu mladíkovi a řekla mu o Božím příkazu. Byl z toho velmi nešťastný, ale já jsem zůstala pevná a řekla mu, že už se nikdy neuvidíme.

To se stalo těsně před závěrečnými zkouškami druhého semestru. Znovu jsem celé zkoušky probrečela. Teprve o šest let později jsem se dozvěděla, že tento mladý muž, ačkoliv byl pastor, udržoval množství sexuálních poměrů s různými dívkami na koleji. V tomto hříšném chování pokračoval i v době, kdy tvrdil že mne miluje a chtěl si mě vzít. Bůh mě ochránil před strašlivým omylem, což jsem však tehdy nevěděla. Byla to zkouška mojí poslušnosti Bohu a mé ochoty

dodržet slovo, které jsem dala, když jsem vstoupila do smlouvy, že předávám svůj život Ježíši Kristu.

Letní prázdniny po ukončení prvního ročníku byly velmi nešťastné. Byla jsem zoufale osamělá. Ani jsem si nebyla jistá, že chci ve studiu pokračovat. Ale Bůh měl Svou ruku nad mým životem. Vrátila jsem se domů, protože moje další tři roky studia měly být v mém rodném městě. To léto jsem začala znovu pracovat jako diplomovaná sestra a jediné místo, které jsem sehnala, byly noční směny na jednotce koronární péče (C.C.U.). Tato práce byla pro mne velmi nudná a neměla jsem ji ráda. Ovšem díky vykonávání této práce jsem byla ochotná vrátit se na podzim do školy. Můj druhý rok na medicíně byl velmi krušný. Vedle školy jsem byla nucena ještě pracovat. Také jsem měla potíže najít sbor, který by byl duchovně živý. Nakonec jsem začala chodit na týdenní Biblické vyučování složené ze studentů medicíny. A tam jsem potkala Mika. Mike byl také na medicíně. Byl asi tak stejně starý jako já a netrvalo dlouho a začali jsme spolu chodit. Koncem roku jsme byli do sebe zamilovaní a mluvili o svatbě. Znovu byl můj život nádherný. Neměla jsem žádné pochyby a myslela jsem si, že spolu budeme v lékařství sloužit Pánu. Potom mi jednou okolo půlnoci Mike zavolal a řekl mi, že měl velmi silné vidění, ve kterém se mu Pán zjevil a řekl mu, že svým úmyslem vzít si mě byl v neposlušnosti. Řekl mi: „Bůh mi řekl, že pokud Ho neposlechnu a pokusím se s tebou oženit, zabije mě přímo před oltářem dřív, než dořeknu svoje sliby. Takže už se nikdy neuvidíme - sbohem." Cvak! Náhle zavěsil telefon. Nemohla jsem uvěřit vlastním uším!

„Už jsem v životě slyšela hodně výmluv, ale tohle je ta naprosto nejdivočejší, jakou jsem kdy slyšela!" zvolala jsem. V slzách jsem se sesypala a zbytek noci jsem strávila vyplakáváním si očí.

Poté jsem upadla do hluboké deprese. Vypadalo to, že na můj smutek není léku. Truchlila jsem celé měsíce. Hodně jsem zhubla a onemocněla z toho. Bylo pro mě velmi náročné zvládat práci a školu. Nakonec ke mně jednoho dne Pán /novu promluvil a řekl mi, že se mnou chce uzavřít smlouvu.

„Jakou smlouvu?" zeptala jsem se.

„Chci, abys se Mnou uzavřela smlouvu, že zůstaneš svobodná," byla Jeho jasná a okamžitá odpověď.

To, čeho jsem se obávala nejvíc, když jsem vstoupila do smlouvy s Ježíšem, i i nice Ho naprostým Pánem svého života, se naplnilo! Bylo mi skoro 28 let •i manželství a rodina se pro mě staly tou nejdůležitější věcí v životě. Okamžitě bych nechala medicíny, jen kdybych měla manžela a rodinu. Cítila jsem, že manžela zoufale potřebuji! Jak po mně Bůh mohl žádat, abych celý život zůstala svobodná? Proč já? Celé dny jsem s tím zápasila.

Nakonec jsem dospěla k závěru, že můžu udělat jen to, co pro mě Bůh vybral. V slzách jsem poklekla a řekla Bohu, že s Ním uzavřu smlouvu, že /ustanu svobodná. Ale měla jsem jeden požadavek. Požádala jsem Pána, aby mi dal stejný dar, který dal apoštolu Pavlovi. Pavel napsal, že mu Bůh dal dar /ustat svobodným. Chtěla jsem ten dar, protože jsem neviděla naprosto žádný prospěch v tom, že budu ztrácet tolik času a energie tím že budu osamělá i v depresi. Mnohem raději bych ten čas a energii využila ve službě Bohu.

Nevím, co Bůh udělal, ale během tří měsíců už jsem osamělá nebo v depresi nebyla. Od té chvíle jsem ve svém vztahu s Pánem rostla velmi rychle. Byla to skutečná disciplína mysli, ale veškeré myšlenky na rande nebo na manželství jsem dala stranou. Odmítala jsem obírat se myšlenkami na svatbu nebo se zabývat myšlením o rodině. Okamžitě jsem přestala chodit na

velkou skupinu svobodných lidí z našeho sboru, protože zaměřením této skupiny bylo začít s někým chodit a uzavřít manželství. Místo přemýšlení o osamělosti jsem se vrhla do práce a do služby pomoci. Každý den jsem prosila Pána, aby mi do cesty přivedl někoho, komu bych mohla jakkoliv pomoct. Mohu upřímně říct, že Pán se mi stal víc než manželem. Byla jsem šťastná a naplněná. Nikdy potom jsem už nebyla osamělá. O pár let později mi Pán už mohl říci, že mi Mike tenkrát říkal pravdu. Bůh se mu opravdu zjevil ve vidění a přikázal mu, aby se se mnou rozešel, přesně tak, jak mi to Mike řekl. Teprve po létech jsem si plně uvědomila, že kdybych si vzala Mika, nikdy bych nemohla vstoupit do Božího povolání ve svém životě.

Potom jsem velmi rychle rostla v Pánu. Duch Svatý mě učil, jak Ho slyšet, když ke mně mluví. Celé hodiny jsem trávila studiem Bible a přečetla jsem mnoho křesťanské literatury. Celý můj život byl zasvěcený Boží práci, i když jsem vlastně nevěděla, co to bude. Ve třetím ročníku medicíny jsem měla velmi neobvyklý zážitek, který mi měl trochu napovědět, co přijde, ale nenapověděl.

Dělala jsem měsíční rotační cyklus na psychiatrickém oddělení. Psychiatrie nebyla vůbec moje parketa a myslela jsem si, že většina toho, co se tam dělo, je směšné. Nechápala jsem, jak to mohlo někomu pomoci. Jednou z věcí, kterou jsem musela dělat, byla každodenní účast na skupinové terapii pacientů oddělení. Všichni seděli v kruhu a mluvili o svých problémech. Nikdo neměl samozřejmě žádné řešení a já považovala celou věc za ztrátu času. Byla jsem však jen studentka, tak jsem tam jen tiše seděla a poslouchala. V té nemocnici byla o pár pater níže jednotka metabolického výzkumu. V té době tam dělali výzkum depresí. Pacienti z výzkumného oddělení obvykle chodili každý den na tu skupinovou terapii. Neznala jsem je a neměla jsem s nimi žádný kontakt.

Jednoho dne přišel jeden z psychiatrů na naše oddělení a ptal se po mě. Byla jsem překvapená, protože lékaři nikdy se studenty nehovořili. Řekl mi, že má na jednotce metabolického výzkumu pacientku, která byla na skupinové terapii. Řekl, že požádala o setkání se mnou.

„Se mnou?" zeptala jsem se překvapeně. „Ani nevím, o jaké pacientce to mluvíte."

„Já vím, ale ona trvá na tom, že vás chce vidět. Myslím, že byste měla jít dolů a promluvit si s ní."

„Dobře," odpověděla jsem s rozpačitostí. „Nedovedu si představit, proč by mě chtěla vidět."

„Jo a mimochodem," řekl ještě doktor na odchodu, „ta žena tvrdí, že je čarodějnice."

„Čarodějnice!" zvolala jsem. „Čarodějnice přece neexistují, nebo jo?"

„Nevím, vím jen, že ona to o sobě tvrdí," byla jeho odpověď, zatímco spěšně odcházel halou.

Vyrůstala jsem v takové ochranné slupce, že jsem nikdy ani neslyšela o nikom, kdo by se prohlašoval za čarodějnici. Myslela jsem, že čarodějnice

jsou jen v pohádkách nebo v knížkách. Určitě žádné nebyly v moderní vědecké Americe!

Odpoledne jsem šla dolů do pokoje té ženy.

„Dobrý den," řekla jsem. „Váš lékař říkal, že mě chcete vidět?"

„Ano, chci." Odpověděla s laskavostí. „Posadila byste se prosím a strávila se mnou chvilku?"

Sedla jsem si s trochu nepříjemným pocitem a čekala jsem, co bude chtít.

„Asi víte, že chodím na skupinové terapie na psychiatrické oddělení."

„Ano, vím, většina pacientů z vašeho oddělení tam chodí."

„No, všimla jsem si vás už od prvního dne, co jste tam začala chodit."

„Vážně?" řekla jsem překvapeně.

„Ano. Víte, vy máte moc, na kterou jsem nikdy předtím nenarazila a chci vědět, co to je."

„Moc? Tomu nerozumím," odpověděla jsem naprosto zmatená.

„Víte, já mám také moc. Mohu ji použít k tomu, abych donutila každého, aby si mě okamžitě všimnul. Ale vy kolem sebe máte jakýsi štít moci, skrz který se nemůžu dostat. Za celou tu dobu, co to zkouším, se mi nikdy nepovedlo donutit vás k tomu, abyste si mě všimla!"

Byla jsem tak ohromená, že jsem nevěděla, co odpovědět. Tohle bylo naprosto mimo cokoliv, co jsem kdy zažila!

„Víte," pokračovala, „já jsem učitelka a přivádím si domů lidi, abych je učila používat tu moc, kterou mají a jak lze získat ještě větší moc. Myslím si, že vy v sobě máte velký potenciál. Byla bych moc ráda, kdybyste se zapojila do mé třídy hned, jak se dostanu z nemocnice."

Najednou mi to začínalo být jasné. Tato žena mluvila o moci čarodějnictví! Já jsem chráněna Duchem Svatým! Ona to nevěděla a nebylo jí umožněno vidět, odkud ta moc pochází. Přerušila jsem ji v jejím drmolení o své „škole" a o „pomoci", kterou by mi mohla nabídnout v rozvíjení mé moci.

„Počkejte chvilku, prosím! Než budeme v čemkoli pokračovat, chci vědět jednu věc. Co je zdrojem vaší moci?" zeptala jsem se rozhodně.

Podívala se na mě překvapeně. „Já vážně nevím, vím jen, že ji mám a používám ji samozřejmě pouze k dobrému."

„Nikdy bych k vám nešla a nenechala se vámi nic naučit, když ani nevíte, co je zdrojem vaší moci!" prohlásila jsem. „Víte, já znám zdroj svojí moci."

Podivila se: „Znáte?"

„Ano a věřím, že vy také znáte zdroj té svojí. Co to je?"

Chvíli na mě tiše zírala, zatímco jí ve tváři svítalo poznání. „Ó! Vy musíte být křesťanka!"

„Ano, jsem. Ta moc v mém životě pochází od Ježíše Krista!"

V okamžiku se jí tvář proměnila do naprosté zuřivosti. „Vypadni! VYPADNI!" Křičela. „Nenávidím křesťany!" Začala řvát jak nejhlasitěji mohla, proklínajíc mě a říkajíce, že mě

nenávidí. Když jsem tam stála v údivu jako přimražená s otevřenou pusou, popadla džbán na vodu a hodila ho po mně. „Vypadni!" ječela. Vyhnula jsem se džbánu a rychle opustila pokoj. Když jsem téměř v poklusu spěchala chodbou, stále jsem slyšela nárazy, jak v zuřivosti pokračovala v házení věcí. Sestry se hnaly chodbou do jejího pokoje, ale já jsem tam nečekala, abych viděla, jak to dopadne. Okamžitě jsem odešla a už se tam nikdy nevrátila. Nikdy více jsem tu ženu neviděla, ale často jsem na ten zážitek myslela a říkala si, jestli čarodějnice opravdu existují.

KAPITOLA TŘETÍ

ŽIVOT VE SMLOUVÁCH (DÍL DRUHÝ)

Po promoci na lékařské fakultě jsem opustila svoje rodné město a dalším krokem v mé kariéře byl nástup na tréninkový program do jiné nemocnice. Stala jsem se praktikantkou a potom stážistkou na interně a na oddělení kritických případů. Věděla jsem, že Bůh dal do mého života silné povolání, ale nebyla jsem si jistá, co přesně to je. Myslela jsem, že je to praktikovat medicínu a přitom vést ke Kristu tolik lidí, kolik bude možné. Právě v této nemocnici mě Pán ponořil do hlubokého duchovního boje. Během těch let mi Pán vyjasnil a prohloubil Svoje principy uzavírání smluv.

Když jsem do té nemocnice nastoupila, nebyla jsem si absolutně vědomá čehokoliv, co se týkalo duchovního boje. V podstatě jsem měla jen velmi málo vyučování o darech Ducha Svatého a nebyla jsem si vědomá toho, že dar rozlišování duchů už v mém životě aktivně pracoval. Od prvního dne jsem na chodbách cítila něco divného. Neustále jsem si uvědomovala tíživou neurčitou a neviditelnou „přítomnost" a temnotu, kterou jsem nemohla nijak popsat. Byla jsem doposud zvyklá modlit se a říkat evangelium téměř všem svým pacientům. Ale tady na tom místě byl pro kázání evangelia nezvykle velký odpor. Lidé znovu a znovu rezolutně odmítali i jen naslouchat nebo mi dovolit modlit se za ně. Dokonce šest měsíců po mém nástupu nechal úřední aparát nemocnice odstranit veškeré Gedeonské Bible z pokojů pacientů a na každém stanovišti sester byla vyvěšena vyhláška, že bude na místě propuštěn každý zaměstnanec, který bude přistižen při „evangelizování" pacientů. Zároveň bylo zakázáno jakýmkoliv pastorům či jiným služebníkům, kteří přišli navštívit pacienty, navštěvovat kohokoliv jiného, než své farníky a pokud by je sestry nachytaly při „evangelizování" jiných pacientů, měli je nechat vyprovodit ochrankou ven a požádat je, aby se už nikdy nevraceli. Nebyla povolena ani služba kaplana, což bylo také neobvyklé. Vskutku to vypadalo, že bylo vyvinuto veškeré úsilí, aby se za zdmi nemocnice vymítila jakákoliv zmínka o křesťanství.

Krátce potom, co jsem tam začala pracovat, mi Pán nařídil, abych chodila do nemocnice každé ráno dřív a před začátkem směny se hodinu modlila a prosila Pána za tu nemocnici i za město, aby tam mohlo být hlásáno evangelium a přinášelo své ovoce. Když jsem poslechla, opakovaně jsem zjistila, že mě

Duch Svatý pudí k modlitbě, aby Pán na tom místě potlačoval moci temnoty. Znovu a znovu jsem opakovala 4 Mojžíšovu 10,35, kde Mojžíš řekl:

„Povstaň, Hospodine, Ať se rozprchnou Tvoji nepřátelé,

Ať před Tebou utečou, kdo Tě nenávidí!"

Nevěděla jsem, proč se takto modlím a myslela jsem si, že je to divné, ale byla jsem neustále Duchem Svatým pobízena, abych to dělala.

V následujících týdnech Pán vytrvale zvětšoval moje břímě za ztracené duše na tom místě. Začala jsem se denně modlit a žádala Pána, aby mi dovolil postavit se do mezery za nemocnici i za město, jak je to v Ezechielovi 22,30- 31:

„Hledal jsem mezi nimi muže, který by zazdíval zeď a postavil se v trhlině před Mou tvář za tuto zemi, abych ji neuvrhl do zkázy, ale nenašel jsem. Vylil jsem tedy na ně svůj hrozný hněv, v ohni své prchlivosti jsem s nimi skoncoval, jejich cestu jsem jim uvalil na hlavu, je výrok Panovníka Hospodina."

Nebyla jsem si jistá, co všechno stání v mezeře zahrnovalo, ale požádala jsem Pána, jestli by mě mohl použít.

Jednou z mých povinností internisty byla noční práce na pohotovosti, když jsem měla službu na telefonu. Než jsem nastoupila na medicínu, pracovala jsem několik let na pohotovosti jako diplomovaná sestra, takže jsem s touto prací byla velmi dobře obeznámená a opravdu mě bavila. Jednou v noci, asi tak 3 měsíce po mém nástupu do nemocnice, mě zavolali na pohotovost, abych se podívala na pacienta, kterého právě přivezli. Během všech mých let práce na pohotovosti jsem nikdy nic takového neviděla. Bylo jasné, že tento pacient byl mučen. Jeho tělo bylo částečně stažené z kůže, měl množství popálenin, bodných ran, stop po bičování a, co bylo nejstrašnější, díry v dlaních od hřebů, kterými byly dlaně probity. Byl v bezvědomí a v hlubokém šoku.

Poté, co se mu dostalo prvotního lékařského ošetření, byl stabilizován a následně přemístěn na Jednotku intenzivní péče, jsem začala hledat policisty, kteří ho přivezli. Moc mi toho neřekli, jen to, že to byl únos. Našli tělo a nejdřív si mysleli, že je mrtvý. Odmítali se mnou dále o celé záležitosti mluvit a rychle odešli, mumlajíce něco o tom, že musí vyplnit hlášení.

Všichni ostatní na pohotovosti si šli po své práci, jako by se nestalo nic neobvyklého. Nikdo nevypadal zvlášť překvapený nebo rozrušený stavem tohoto pacienta. Bylo mi to hodně divné a rozhodla jsem se sledovat stav tohoto pacienta, abych viděla, jak se mu daří.

Nepřetržitě jsem se za toho mladého muže modlila. Denně jsem se zastavila v jeho pokoji, nejprve, když byl ještě v bezvědomí, abych stála vedle jeho postele a modlila se. Nakonec se probral. Nejdřív odmítal komunikovat, ale vždy mi dovolil, abych se za něj modlila. Nakonec, když se jeho stav stabilizoval a on začal sílit, začal mi důvěřovat natolik, že se mnou i mluvil.

Bob (není to jeho pravé jméno) byl pastor malého křesťanského sboru v tom městě. Byl zapojený ve službě některým lidem, kteří uctívali satana. Řekl mi, že v nedalekém městě je velmi silná komunita satanistů a že satanismus byl v tomto státě velmi rozbujelý. Pod Pánovým vedením soustavně přiváděl některé tyto lidi k Ježíši. Odvrátili se od služby satanovi a učinili Ježíše Krista svým Pánem a Spasitelem. Pomáhal jim také vyhánět démony, které do sebe sami pozvali, aby získali okultní moc. Tu noc, kdy jsem ho poprvé viděla, byl unesen satanisty a odvezen na jedno z jejich setkání. Vyzvedli ho na pódium před celou tu skupinu a mučili ho. Právě ho přibíjeli na kříž, když jeden z jejich členů vykřikl, že někdo viděl něco podezřelého a zavolal policii. (Satanisti mají policejní vysílačku a sledují veškerá volání.) Bob při křižování omdlel a nepamatuje si nic až do chvíle, kdy se probral na nemocniční posteli.

Byla jsem jeho příběhem ohromená. Těžko jsem mohla uvěřit, že je taková věc možná tady v USA, ale nemohla jsem popřít důkazy, které jsem měla před očima. Neměla jsem to s kým prodiskutovat a tak jsem o Bobově příběhu celé dny uvažovala a modlila se za to. Den po našem

rozhovoru byl z nemocnice propuštěn a rychle se odstěhoval pryč z toho státu. Už jsem ho nikdy neviděla ani o něm neslyšela.

V následujících týdnech a měsících mi Pán začal do cesty přivádět lidi z jeho sboru, jednoho po druhém. Všichni byli zničení a rozprášeni ve velkém strachu z toho, co se stalo Bobovi. Nakonec jsem jich měla plný dům, když se u mě každý týden scházeli na Biblické hodiny Velmi rychle jsem zjišťovala, co se v té oblasti děje. Ukázalo se, že asi 32 km daleko byl „tábor spiritistů", složený z čarodějnic a lidí zabývajících se satanismem. Mnoho z nich pracovalo v nemocnici na různých postech. Dokonce i jako lékaři a sestry.

Krátce potom, co byl Bob propuštěn z nemocnice, jsem začala svůj druhý cyklus na Jednotce intenzivní péče (JIP). Tentokrát, když jsem s modlitbou na rtech pracovala s pacienty, jsem si začala všímat, že tu jsou některá úmrtí, která pro mě byla nevysvětlitelná. U každého pacienta je obvyklý patrný zaznamenaný průběh událostí té určité nemoci a/nebo smrti. Např. když někdo upadne do šoku (nízkého krevního tlaku), protože má někde krvácení, jakmile je to krvácení zastaveno operací či jinak a množství krve, které ztratil, je nahrazeno transfúzí, pacientův krevní tlak by neměl náhle znovu klesnout. Tedy pokud nezačne znovu krvácet nebo se nevyskytne nějaká jiná komplikace, jako je např. celková infekce.

Nicméně jistý počet pacientů, se kterými jsem pracovala zvláště v noci, byl stabilizován a pak se náhle jejich stav z neurčitého důvodu zhoršil. Jejich srdce náhle přestalo tlouci nebo přestali dýchat nebo jim krevní tlak klesl na nulu. Mnoho z nich, přes veškerou snahu je zachránit, zemřelo. Pročítala jsem pitevní nálezy těchto pacientů a ještě víc mě udivilo to, že nebyla nalezena žádná příčina jejich smrti, kromě původních obtíží, kvůli kterým do nemocnice přišli.

Dalším problémem, který mě velmi trápil, byla četnost a obsah toho, co se v oboru medicíny nazývá „akutní JIP psychóza". Když pacienti podstoupí velký stres vážné choroby a jsou na několik dní umístěni na oddělení JIP (kde se většinou 24 hodin denně svítí, běží monitory a nejsou tam okna ze kterých by mohli vidět ven), jsou často dezorientovaní. Určité procento začne mít halucinace. (Tzn. vidí věci, které nejsou skutečné.) Nicméně v této nemocnici bylo případů „JIP psychózy" mnohonásobně více než jsem kdy zažila v jakékoliv z mnoha nemocnic, ve kterých jsem pracovala, ať už jako diplomovaná sestra nebo jako studentka medicíny.

Cítila jsem vedení Pána, abych si s mnoha pacienty popovídala o tom, co „vidí". K mému velkému překvapení mi téměř všichni řekli, že ve svém pokoji viděli démony. Velmi znepokojená jsem se o těchto případech úmrtí a JIP psychózách začala zmiňovat na schůzkách lékařů a zaměstnanců, které se konaly každé ráno. Nezdálo se, že by to někoho znepokojovalo nebo že by mi někdo věřil. Po mém třetím pokusu mluvit o tomto problému si mě zavolali do kanceláře ředitele tréninkového programu a bylo mi řečeno, abych zavřela pusu a nemluvila o oblasti, ve které jsem neměla dost zkušeností. Poukázala jsem na to, že vedle lékařské fakulty mám léta zkušeností jako diplomovaná sestra. Bylo mi rychle řečeno, že pokud si cením své kariéry, tak mám ohledně celé této záležitosti držet ústa zavřená. V opačném případě mě z tréninkového programu vyhodí.

Moje ranní modlitby nabraly na síle, když jsem začala vroucně hledat od Pána zjevení toho, co se tady dělo. První průlom přišel s jednou mojí pacientkou.

Pearl byla starší černošská dáma z jihu Spojených Států, která byla v mojí péči asi 6 měsíců. Byla velmi pevnou křesťankou a za tu dobu jsem ji dobře poznala a měla ji velmi ráda. Jednou večer přišla Pearl do nemocnice v takovém stavu, že jsem ji musela přijmout na Jednotku intenzivní péče. Příští ráno, když jsem přišla na JIPku na vizitu, mi sestra řekla, že Pearl má JIP psychózu. Byla jsem trochu polekaná, protože jsem věděla, že Pearl je velmi pevná křesťanka,

dáma, která toho hodně vytrpěla a jen tak snadno nepanikařila. Také bylo velmi vzácné, že by pacient měl JIP psychózu už po 12-ti hodinách pobytu na jednotce.

Když jsem vešla do jejího pokoje, našla jsem ji v slzách. Když jsem se zeptala, proč pláče, řekla mi, že pokud ji ještě toho dne nepřemístím jinam, ta „noční sestra ji zabije." Potom mi řekla, že sestra, která se o ni na noční směně starala, přišla a mluvila na ni a řekla jí, že není potřeba, aby tolik bojovala o život, že může být velice snadno převtělena do příštího života. Sestra také Pearl řekla, že k ní povolá „vyšší síly", aby přišly a doprovodili Pearl do jejího příštího „nádherného života". Pak na ni sestra položila ruce a říkala slova nějakého cizího jazyka, ve kterých Pearl rozpoznala zaříkávání. Pearl mi řekla, že věděla co se děje díky svému dědictví voodoo a černé magie a démonů. Důrazně mi řekla, že ta sestra volala démony, aby přišli do jejího pokoje. „Jsem moc slabá na to, abych bojovala," plakala. „Jestli se to dnes stane znovu, zemřu!"

Byla jsem ohromená! Znala jsem Pearl natolik, abych věděla, že nelže a ani nebyla nijak dezorientovaná. Sestra, o které Pearl mluvila, byla hlavní sestrou na Jednotce intenzivní péče pro noční směnu. Byla to starší dáma, příjemná, atraktivní a vynikající zdravotní sestra. Vše dobře řídila, měla velké znalosti a zajišťovala, aby se pacientům dostávalo dobré péče. Byla mezi lékaři i zdravotním personálem velmi uznávaná. Vždy jsem ji shledávala trochu chladnou a odtažitou, ale přičítala jsem to tlaku její pracovní náplně. Nemohla jsem ji v žádném případě cokoli pracovně vytknout.

Věděla jsem, že o tom nemůžu mluvit se žádným ze svých kolegů, protože by všichni řekli, že Pearl má prostě JIP psychózu. Také jsem nemohla z ničeho obvinit tu sestru, protože jsem neměla žádný důkaz. Neměla jsem žádné vědomosti o čarodějnicích, démonech nebo duchovním boji. Mohla jsem udělat jen jedinou věc. Vzala jsem celou záležitost v modlitbě před Pána. Každou volnou chvilku, kterou jsem ten den měla, jsem strávila v modlitbě na kolenou v nemocniční kapli. (Vždycky jsem měla celou kapli pro sebe, protože tam nikdy nikdo nechodil.) Pozdě odpoledne jsem v srdci cítila od Pána potvrzení toho, že Pearl mluví pravdu. Také mi přikázal, abych šla a celou noc seděla u její postele, protože Pearl nebyla ve stavu, kdy by mohla být z JIPky přemístěna. Tu noc jsem neměla službu, proto jsem to mohla udělat.

Tím, že jsem tu noc poslechla Pána, jsem na sebe brala veliké riziko! V nemocnici se drby roznášely velmi rychle. „Hloupá mladá internistka věří pacientčiným halucinacím." Riskovala jsem svoji kariéru, kdyby se tyto klepy dostaly až k uchu mých nadřízených. Nicméně to, co se té noci stalo, mělo můj život navždy změnit.

Když jsem seděla u Pearl na kraji postele, přičemž jsem ani nečekala, že se něco stane, pocítila jsem tak přímý démonický tlak, jaký jsem nikdy předtím nezažila. Helen, vrchní sestra na JIPce, celou noc do pokoje Pearl nepřišla. Někdy po půlnoci, když jsem tam tak seděla a četla lékařskou učebnici, jsem zjistila, že nesedím na židli, ale na zemi! Cítila jsem se pěkně trapně, zvedla se a posadila se zpět na židli. „To jsem usnula?" říkala jsem si. Náhle jsem cítila, jako kdyby se obrovská neviditelná ruka pokoušela udělat ze mě mastný flíček na podlaze a jako kdyby se nějaká neviditelná síla snažila vycucnout ze mě veškerý život. Snažila jsem se toho pocitu nějak vědecky zbavit, přesvědčovala jsem sama sebe, že je to jen moje představivost, nic z toho však nepomáhalo. Moje tělo zesláblo natolik, že jsem byla sotva schopná sedět a měla jsem velké problémy s dýcháním. Pearl se probudila a podívala se na mě. „Doktorko, nevypadáte moc dobře," řekla. Nebyla jsem schopná mluvit, jen jsem souhlasně přikývla. Pearl natáhla ruku a řekla: „Tady, vemte mě za ruku, tyhle věci je třeba vyhnat ve jménu Ježíše Krista, ukážu vám, jak se to dělá." Té noci tedy pacient učil lékaře. Vzaly jsme se za ruce a Pearl ve jménu Ježíše démony vyhnala a přikázala jim odejít. Okamžitě jsem se cítila lépe a byla jsem schopná připojit se k modlitbě a poprosit Pána, aby nás zaštítil a ochránil. Ta noc byla plná zápasů, ale prožili jsme ji v bezpečí a ráno jsem Pearl přemístila jinam.

Další zjevení začala přicházet rychle. Jedna ze sester, Jean, se mnou konečně začala mluvit o satanismu, kterým se zabývala před tím, než se obrátila ke Kristu. Řekla mi, že ji Helen cvičila, aby se stala spiritistickým médiem a že byla připravená vstoupit do skupiny satanistů, zrovna když jsem do nemocnice nastoupila já a začala s ní mluvit o Pánu. Výsledkem bylo, že učinila Ježíše svým Pánem a Spasitelem a odmítala mít ještě něco společného s Helen nebo ostatními čarodějnicemi. Jean se Helen a jejích přátel velmi bála.

Jean mi řekla, že Helen to brala jako svoji „službu", že se nechávala přidělovat k těm nejkritičtějším případům na JIPce. Když se pak o ně starala, mluvila s nimi a říkala jim, že už se nemusejí snažit zápasit o svůj život, když mohou být velice snadno přeneseni do příštího života, kde už nebude žádné utrpení. Potom, s jejich svolení nebo bez něho, na ně položila ruce a povolala démony, kterým říkala „vyšší síly", aby doprovodili pacienty do jejich příštího života. Často se stav těchto pacientů náhle zhoršil a oni zemřeli. Jean se bála o tom problému komukoliv říct, protože Helen byla autoritami v nemocnici velmi ceněna a Jean věděla, že by jí nikdo nevěřil. Ve skutečnosti, krátce po svém obrácení se Jean nechala přesunout na jinou směnu, aby nemusela pracovat s Helen.

Jean mi také řekla o té okultní komunitě blízko města, která měla největší distribuční centrum okultní literatury ve Spojených Státech, velký výcvikový tábor pro čarodějnice a také satanský kostel. Potvrdila mi vše, co mi říkal ten mladý pastor a velmi se bála, že se jí stane něco podobného. Nezdálo se, že by někdo v okolí bral tu komunitu vážně, ale samozřejmě přesně to satan chtěl. Během té doby jsem se několika jiných zdrojů dozvěděla o dalších sestrách a lékařích, kteří se zabývali okultismem a o satanském kultu a komunitě.

Když jsem se vytrvale modlila na nemocničních chodbách a hlásala evangelium, rozpoutala se duchovní bitva. Ke konci roku jsem každý večer procházela všemi chodbami a v modlitbě prosila Pána, aby svázal všechny démony a zastavil jejich aktivity. Prosila jsem Ho, aby kolem každého pacienta postavil ochranný štít. Začala jsem mít přímé konfrontace s čarodějnicemi, které tu pracovaly, když jsem si uvědomila, že zápas o život některých pacientů se v podstatě odehrává v duchovní oblasti.

Nakonec mi Pán do cesty přivedl ženu, která satanovi sloužila 17 let. Stala se satanovou nevěstou. Přijala Ježíše Krista jako svého Pána a Spasitele a poté byla okamžitě hospitalizována, když se jí démoni v jejím životě pokusili zabít. Pán mi přikázal, abych jí pomohla a když jsem to dělala, výcvik pro Boží povolání v mém životě opravdu začal. Díky ní jsem musela konfrontovat démony tváří v tvář a naučit se je ve jménu Ježíše vyhánět. O svých zážitcích jsem napsala ve své první knize *Přišel osvobodit zajaté.*

Bylo to krátce poté, co jsem začala pracovat s Elaine, vysoce postavenou čarodějnicí v satanových službách, která přijala Krista, kdy po mě Pán chtěl, abych s Ním vstoupila do smlouvy, která měla změnit celý můj život. Také jsem prožila něco, co mi jasně dokázalo, že satan si je naprosto vědom důležitosti tohoto principu v Božím království.

Pán ke mně promluvil a řekl: „Toužím po uzavření smlouvy s tebou. Chci, abys souhlasila s tím, že si tě budu používat způsobem, který zvolím, jako nástroj přímo proti satanovi osobně a proti jeho království. Nechci, abys do této smlouvy vstoupila naslepo, nýbrž chci, aby sis spočítala náklad. Ztratíš všechny co miluješ, ztratíš svoji kariéru, svoji dobrou pověst, svůj domov i zdraví. Budeš trpět fyzicky, citově i duchovně. ALE Já ti slibuji, že tě nikdy neopustím ani se tě nezřeknu a v tom všem ti dám dar toho, že Mě poznáš osobně tak, jak bys jinak nikdy nemohla. Pokud se rozhodneš tuto smlouvu nepřijmout, stejně ti požehnám ve tvé lékařské kariéře. Staneš se velmi úspěšnou a známou, protože Já ti požehnám. Ale nikdy Mě nepoznáš tak osobně, jak bys Mě poznala, kdybys tuto smlouvu přijala."

Dva týdny jsem se s tím rozhodováním trápila. Věděla jsem, že celý můj život se změní a už jsem se do té doby zúčastnila dost duchovních bojů a viděla dost hrůzy z toho, co se děje v satanově království, abych se začala bát, co se může stát i mně. Nicméně jsem znovu dospěla k závěru, že když pro mě Pán už tolik udělal, mohu jen naplnit to, co pro mě vybral On.

Mnoho křesťanů si neuvědomuje, jak moc důležité jejich chování je nebo jaký má dopad v duchovním světě. V té chvíli jsem si ještě plně neuvědomovala fakt, že satan velmi dobře ví o smlouvách, které s Bohem uzavíráme. Musíme si uvědomit, že když vstoupíme do duchovního boje, dostane se nám od satanova království velmi pečlivého zkoumání. Cokoliv, co jako bojovníci děláme, je nepřítelem velmi pečlivě sledováno. Charles G. Finney o tom napsal:

„Každý křesťan dělá svým chování nějaký dojem a je svědkem pro jednu či druhou stranu. To, jak vypadá, jak se obléká, celkový postoj, dělají neustálý dojem směrem k jedné či druhé straně. Nemůže pomoci tím, že svědčí pro nebo proti náboženství. Buď s Kristem shromažďuje nebo rozptyluje. Při každém kroku šlápnete na struny, které budou znít celou věčností. Vždy, když se pohnete, dotknete se kláves, jejichž zvuk se odrazí ozvěnou přes nebeské hory a doly a do temných jeskyní a sklepení pekla. Každým pohybem ve svých životech máte obrovský vliv, který se projeví na nesmrtelných zájmech duší okolo vás." *Poslední volání.. .ke skutečnému probuzení,* autor J.T.C., str. 31

Svůj zážitek, díky kterému jsem si toto uvědomila, popíšu stejně jako ve své první knize:

Neuvědomila jsem si důležitost odezvy duchovního světa na události v mém vlastním životě. Nejdříve jsem se zabývala používáním moci Ježíše Krista k zastavení velké části čarodějnictví v jedné ze satanových speciálních

nemocnic. Pak si mě Pán použil v bitvě, ve které satan ztratil jednu ze svých nejvyšších nevěst - což pro satana znamenalo, že ve svém království ztratil tvář (pověst). Krátce nato nevyšel satanovi a jeho démonům úmysl použít mě a Elaine jako živé oběti, protože Pán zasáhl a ochránil nás. Řekla bych, že takříkajíc poslední kapkou bylo moje naprosté odevzdání se Pánu, aby mě použil přímo proti satanovi.

Bez toho, že bych si vůbec uvědomila, jaké „vlny" toto všechno způsobilo v duchovním světě, jsem si klidně jednoho dne vyšla na svou zahrádku, abych tam pod stromy v tichosti poobědvala na piknikovém stolku. Když jsem tam tak seděla a užívala si sluníčka, Bůh dovolil, aby se závoj mezi duchovním a fyzickým světem nakrátko roztrhl ve dví. Náhle se objevila zářící postava a sedla si ke stolu naproti mně. Byla v podobě muže. Když jsem na něj v tichém úžasu zírala, Duch Svatý mi násilně zjevil, kdo to je! Tohle byla poslední bytost, se kterou bych čekala, že se osobně setkám. Tato zářící postava, která se mi tady představovala jako „anděl světla" byl ve skutečnosti Kníže temnoty, Kníže sil v povětří, vládce obrovského království zla - sám satan! Nepamatuji si podrobnosti jeho zevnějšku, protože jsem nemohla odtrhnout oči od těch jeho, byly tak zlé. Byly jako černé uhlí a měly hlubokost a černotu a špatnost, která se zdála po mě sahat a hrozila, že mě pohltí. Na okamžik jsem cítila, jak padám do černé propasti, která byla v těch očích, ale něco mě zadrželo a vyrovnalo. Poznala jsem, že satan je velmi, velmi rozezlen.

„Satan!" zvolala jsem. Když odměřeně kývl hlavou a potvrdil tak svou totožnost, zeptala jsem se: „Co chceš?"

„Ženo, ty máš odvahu jít proti mně?"

„Můj život byl tomu vydán."

„Já vím, ale **máš ty odvahu** opravdu jít proti **mně?"**

Velmi mě zarazila a překvapila jeho zopakovaná otázka. Bylo jasné, že každým okamžikem jeho hněv rostl, ale Duch Svatý mě naplnil naprostým pokojem, že jsem se následně divila, že jsem necítila žádný strach.

„Satane, já proti tobě nejdu ve své vlastní síle, ale v moci a autoritě Ježíše Krista."

„Radši si spočítej náklad, tento Ježíš, kterému sloužíš, radil Svým následovníkům," (A naprosto přesně, slovo za slovem, citoval následující:)

„Chce-li někdo z vás stavět věž, což si napřed nesedne a nespočítá náklad, má-li dost na dokončení stavby? Jinak - až položí základ a nebude moci dokončit - se mu vysmějí všichni, kteří ho uvidí. ‚To je ten člověk', řeknou, ‚který začal stavět, ale nemohl dokončit.' Nebo má-li nějaký král vytáhnout do boje, aby se střetl s jiným králem, což nezasedne nejprve k poradě, zda se může s deseti tisíci postavit tomu, kdo proti němu táhne s dvaceti tisíci? Nemůže-li, vyšle poselstvo, dokud je jeho protivník ještě daleko a žádá o podmínky míru.

Tak ani žádný z vás, kdo se nerozloučí se vším, co má, nemůže být Mým učedníkem." Lukáš 14,28-33

„Ženo, raději si spočítej náklad, protože ti říkám, že ti ze života udělám taková muka a hrůzu, o jaké sis nemyslela, že vůbec existuje!"

„Spočítala jsem si náklad, jak nejlépe umím a vím, že cokoliv v budoucnu přijde, bude pod naprostou kontrolou mého Boha a prostě věřím, že Jeho milost bude pro mě dostatečná. Takže ANO, satane, mám odvahu vzít autoritu a moc, kterou mi Ježíš dal a mám odvahu proti tobě jít ve jménu Ježíše Krista, mého Pána!"

Moje oči se na dlouhý okamžik ticha střetly s těmi satanovými. Znovu jsem měla ten zvláštní pocit, že kdyby mě něco nedrželo, propadla bych se do toho strašného zla, které jsem tam viděla. Potom satan úsečně přikývl a řekl: „Budiž tedy." S těmito slovy zmizel. *Přišel osvobodit zajaté,* autor Rebecca Brown M.D., str. 101-104.

Od toho dne už můj život nikdy nebyl to, co předtím. Bůh se mnou poté uzavřel řadu smluv. Tou jedinou věcí, která mě během těch několika let intenzivních zápasů, těžkostí a bouří dokázala udržet pevnou, byly smlouvy, které se mnou Bůh uzavřel. Čas od času se mnou mluvil ohledně určité smlouvy, která se brzy stala nutnou pro záchranu mého života a životů těch, kterým jsem pomáhala. Nakonec jsem na Boží příkaz napsala *Přišel vysvobodit zajaté.* Každý nakladatel rukopis odmítl a já jsem ho nakonec odložila na polici (angl. výraz pro odložení stranou). Tam zůstal sedět skoro 4 roky. Bůh mi řekl, že bude vydán, tak jsem si řekla, že je to Jeho odpovědnost dostat ho do tisku. Nedělala jsem žádné další pokusy se toho ujmout.

Satan na mě zaútočil s velkou zuřivostí. Oba moji rodiče zemřeli a já přišla o svou rodinu, svou lékařskou kariéru, svůj domov, svoji církev a všechny přátele, které jsem měla. Připravili na mě past, kuli proti mně pikle a falešně mě obvinili z mnoha různých věcí, které jsem neudělala. Řada lidí, pro které jsem doslova položila život, abych jim pomohla, proti mně falešně svědčila. Jejich lži neměly konce. Byla jsem naprosto společensky zneuctěna. Dva měsíce jsem žila jako bezdomovec na ulici a potom téměř rok bydlela v ghettu, poté zaměstnaná za minimální mzdu. Během této strašné doby mě Bůh naučil velmi cennou lekci.

Jedné noci, asi tři měsíce poté, co jsem ztratila svoji lékařskou praxi, jsem dosáhla dna. Byla jsem zoufalá a nikde žádná pomoc. Rostl ve mně vztek. Cítila jsem se Bohem podvedená! Poslechla jsem Jeho příkazy a teď byl můj život nesnesitelný. Nejen že jsem byla v hrozné situaci, ale také jsem nemohla dělat to, co jsem milovala ze všeho nejvíce - vést lidi ke Kristu. Najednou, místo práce v náročné a úspěšné službě, jsem se snažila přežít ze dne na den a konec toho všeho byl v nedohlednu. Měla jsem pocit, že jsem ve víře a poslušnosti vyšplhala na větev a Bůh sám tu větev odříznul a hodil mě do stoky! Byla jsem tak zoufalá, že jsem začala zcela vážně uvažovat o sebevraždě.

Jednou v noci jsem v naprostém zoufalství utekla z chatrče, ve které jsem bydlela, ven do noci. Zapomněla jsem si obout boty, takže jsem chodila po ulicích ghetta v letním dešti bosa. Nenacházím slova, kterými bych svoji bídu popsala! Hledala jsem most, ze kterého bych se mohla vrhnout dolů a ukončit to. Když jsem tak chodila, promluvil ke mně najednou Bůh Otec. „Dítě, mluv se Mnou!" zněl Jeho příkaz.

Slova ze mě vyšla jako příval: „Otče, Ty VÍŠ, že jsem Tě poslechla. Vylezla jsem ve víře a v poslušnosti na větev a TY jsi tu větev odřízl a hodil mě tady do té stoky. Zradil jsi mě! Ve všem jsem Ti důvěřovala a Ty jsi mě zradil!" Když jsem to ve vzteku a hořkosti a pocitu marnosti křičela, cítila jsem, že se Hospodin začíná zlobit, ale bylo mi to už jedno.

„Spáchám sebevraždu a ukončím tím to trápení!" křičela jsem v naprosté zlosti a frustraci.

„Udělej to a věčnost strávíš v pekle!" byla Hospodinova okamžitá odpověď.

„No a? V pekle už jsem teď!" křičela jsem na Něj.

„Ale nejsi, věř Mi. V první vteřině, kdy se dostaneš do skutečného pekla, si budeš myslet, že tohle bylo nebe," zněla Jeho strohá odpověď.

Kdybych nebyla v tak citově zoufalém stavu, byla bych z Božího hněvu vystrašená. Měla jsem být z Jeho hněvu vyděšená, ale můj vztek rostl dál. Chvíli jsem chodila a tiše supěla vzteky. Potom ke mně Otec znovu promluvil. „Mluv se mnou," zněl Jeho příkaz. A znovu jsme se nikam nedostali, protože já byla naštvaná a On se zlobil taky. Ani ve snu mě nenapadlo, že právě prožívám doslovné naplnění toho nádherného verše, kde Izajáš říká:

„Pojďte, projednejme to spolu, praví Hospodin..." Izajáš 1,18

Celou noc jsem prochodila a celou noc ke mně Bůh Otec znovu a znovu promlouval, přikazujíce mi, abych s Ním mluvila a znovu a znovu jsme skončili ve slepé uličce. Bůh se zlobil a já se zlobila taky. Celým svým srdcem jsem cítila, že zradil moji důvěru. Pršelo a já byla špinavá, promočená na kost a hrozně mě bolely nohy, protože jsem je měla odřené a pořezané od toho, jak jsem chodila bosa. Nakonec, když první paprsek slunce začal ozařovat nebe, jsem se naprosto vyčerpaná zhroutila na obrubník. Seděla jsem tam s nohama ve stoce, lokty na kolenou, bradu v dlaních a sledovala, jak mi kolem nohou plavou ve špinavé vodě odpadky. Déšť se změnil na mrholení. Byla jsem vyčerpaná a naprosto poražená. Cítila jsem, že se nemám kam obrátit, ani k Bohu ne. Už chvíli jsem Pána neslyšela a cítila jsem, že mě naprosto opustil. Náhle jsem uslyšela, že ke mně mluví jemný hlas. „Mluv se mnou, dítě," řekl.

Začala jsem plakat. „Hospodine, mluvila jsem s tebou celou noc a k ničemu to nebylo. Necítím v sobě žádnou změnu a vše, co děláš Ty, je, že se zlobíš."

„Ne, já jsem Ježíš. Já se nezlobím," zněla odpověď. V tu chvíli jsem si uvědomila, že Ježíš stojí vedle mě na chodníku. Pokračoval: „Víš, Já vím, jaké to je být slabý, Já sám jsem se naučil poslušnosti skrze utrpení. Rozumím tomu, co teď prožíváš." A poté mi do mysli rychle za sebou přišly dva verše:

„...Ježíš za svého pozemského života přinesl s bolestným voláním a slzami oběť modliteb a úpěnlivých proseb Bohu, který Ho mohl zachránit před smrtí; a Bůh Ho pro Jeho pokoru slyšel. Ačkoli to byl Boží Syn, naučil se poslušnosti z utrpení, jímž prošel." Židům 5,7-8

„Nemáme přece velekněze, který není schopen mít soucit s našimi slabostmi; vždyť na sobě zakusil všechna pokušení jako my, ale nedopustil se hříchu. Přistupme tedy směla k trůnu milosti, abychom došli milosrdenství a nalezli milost a pomoc v pravý čas." Židům 4,15-16

V té chvíli jsem se úplně zlomila. Seděla jsem tam a vzlykala tak, že se mi třáslo celé tělo. Ježíš pokračoval v mluvení. „Máš na výběr. Vstoupila jsi s Námi do smlouvy a dovolilas Nám tím používat tě tak, jak se rozhodneme MY. Teď, když je život těžký, chceš tu smlouvu zrušit? Musíš si vybrat. Jsi ochotná sloužit Nám bezpodmínečně? I kdybys měla v těchto podmínkách žít do konce svého života, i kdybys už nikdy neměla příležitost přivést dalšího člověka ke Mně, budeš stále ochotná Mi sloužit?" Jeho hlas byl jemný, ale pevný.

V tom okamžiku jsem byla postavena tváří v tvář své vzpouře a hříchu. Snažila jsem se diktovat Bohu! Snažila jsem se Mu říkat, co musí v mém životě udělat. Svým hněvem a hořkostí jsem porušovala smlouvu. Kdo jsem já, abych se zlobila na Boha? Já jsem hlína, On je Hrnčíř. Nemám právo se na Něho hněvat!

„Běda tomu, kdo se chce přít se svým Tvůrcem, střep z hliněných střepů! Což smí hlína říci svému tvůrci: ‚Co to děláš?' a tvůj výrobek: ‚On nemá ruce?'" Izajáš 45,9

Jak jsem tam tak seděla a vzlykala, Pán mi do mysli dal další verš. Je to zbytek pasáže, kterou jsem citovala už dříve:

„Pojďte, projednejme to spolu, praví Hospodin. I kdyby vaše hříchy byly jako šarlat, zbělejí jako sníh, i kdyby byly rudé jako purpur, budou bílé jako vlna." Izajáš 1,18

„Omlouvám se, moc se omlouvám," plakala jsem. Seděla jsem tam a vyznávala svůj vztek a hořkost. Učinila jsem rozhodnutí. „Ano, budu Ti sloužit bezpodmínečně." Po dlouhé chvíli jsem vstala a pomalu šla domů. Nebyla jsem šťastná, stále jsem měla zlomené srdce, ale měla jsem v sobě pokoj.

Bůh nezměnil okolnosti mého života okamžitě. V podstatě jsem na tom strašlivém místě zůstala ještě téměř další rok. Bůh mě stále ještě zkoušel, ale držela jsem se verše, ve kterém se říká: *„Pokořte se tedy pod mocnou ruku Boží, aby vás povýšil v ustanovený čas."* (1 Petrova 5,6). Byla jsem rozhodnuta, že budu tyto okolnosti pokorně snášet, bez ohledu na to, jak dlouho to bude trvat. Na konce jsem se vzdala a smířila se s tím, že pravděpodobně budu v současné situaci až do konce svého života, ale stejně jsem si předsevzala, že budu Bohu sloužit tam, kde jsem, jak nejlépe dovedu.

Na konci roku ke mně Hospodin znovu promluvil a řekl mi, že mě povolává do celosvětové služby. Chtěl, abych s Ním uzavřela smlouvu, že se Jím nechám použít ve službě. Zápas nad touto smlouvou byl velmi intenzivní, protože jsem se cítila jako naprostý propadák. Měla jsem strach na takovou smlouvu přistoupit, protože jsem věděla, že kdybych se odvážila postavit před lidi, mluvit a vyučovat je, musela bych se potom přímo Bohu zodpovídat z každého slova, které jsem řekla. Byla to obrovská zodpovědnost a já se bála jí přijmout. Neměla jsem nikoho, na koho

bych se mohla obrátit pro radu a kvůli svým životním okolnostem jsem si myslela, že nikdy nebudu schopná takovou práci dělat. Nakonec se mnou jednal Bůh sám. Je to něco, co velmi zřídka říkám na veřejnosti, ale cítím, že mi Pán přikazuje, abych to napsala, protože právě tuto knihu čtou lidé, kteří jsou momentálně v podobné situaci.

Jednou večer jsem ležela v posteli a snažila se usnout. Byla jsem utahaná ze dvou zaměstnání, které jsem měla, abych si udržela střechu nad hlavou a měla co jíst. Bylo toho na mě moc a ztrácela jsem odvahu. Bylo těžko uvěřit, že mě Bůh opravdu volá do takové služby, když já sama se cítila naprosto nehodná a neschopná něco takového dělat. Ať jsem dělala cokoliv, nic se na mé situaci neměnilo. Byla jsem poražená! Najednou ke mně Pán promluvil tak jasně, že to se mi to zdálo jako slyšitelný hlas. Řekl prostě: „Pojď sem nahoru."

Okamžitě jsem byla přenesena do Božího trůnního sálu. Stejně jako apoštol Pavel nemohu říct, jestli to bylo nebo nebylo v těle. Okamžitě jsem byla tak přemožená Boží svatostí a čistotou, že jsem padla na kolena tváří k zemi. Úpěla jsem v slzách a prosila Boha, aby mě poslal zpět na Zem, protože mi myslí procházely všechny moje chyby a nedostatky. Nebyla jsem vůbec hodna být v Boží přítomnosti! Žadonila jsem, aby mě poslal zpět. Náhle vstal Bůh Otec z trůnu a přešel k místu, kde jsem byla schoulená na podlaze. Nepamatuji si, jak vypadal, prostě jsem věděla, kdo to je. Také nemám slova, která by popsala Jeho svatost a moc. Natáhl se dolů, vzal mě za obě ruce a postavil mě na nohy. Podíval se mi přímo do očí a řekl: „Dítě, někdy Mě nudíš."

Byla jsem tak překvapená a šokovaná, že mi přestaly téct slzy Spadla mi čelist a začala jsem koktat: „Omlouvám se, nerozumím tomu... prosím, odpusť mi... žádám o prominutí.

Přerušil mě: „Předvádíš mi tady všechny svoje slabosti, chyby a nedostatky. Po pravdě řečeno Mě to dost nudí. Nic z toho mě nezajímá. Nehledám dokonalého služebníka. Je jenom Jediný dokonalý služebník - Můj Syn. Hledám jedinou věc - poslušnost. Jestli jsi ochotná poslouchat, potom skrze tebe můžu udělat *cokoliv."*

Byla jsem ohromená. Takové věci se tady na Zemi neslyší. Každý se zajímá jen o něčí chyby a nedostatky. Čím víc mohou zaměřit pozornost na chyby a nedostatky někoho jiného, tím lépe oni sami vypadají. Proto jsou křesťanské sbory plné klepů a proto křesťané tak rychle věří všemu negativnímu o svých bratrech a sestrách, ať už je to pravda nebo ne. Ale Boha naše chyby nezajímají! Nezajímá se o naše nedostatky či slabosti! To jediné, co Ho zajímá, je naše ochota poslouchat. Pokud Ho poslechneme, On se postará o zbytek.

Ve zlomku vteřiny mě to zjevení osvobodilo od tolika věcí! Nemusela jsem být dokonalá, nemusela jsem s sebou vláčet ten obrovský náklad viny a ztráty odvahy kvůli všem těm chybám, které jsem kdy udělala. Nemusím si lámat hlavu se svými slabostmi. Mohla jsem to všechno nechat u Kříže. Ježíš zaplatil i za ně. Konečně jsem byla svobodná, abych mohla přijmout Boží povolání ve svém životě. Bůh Otec mě nechal klesnout zpět na kolena, když jsem o tom všem přemýšlela. Slyšela jsem Otce, Syna a Ducha Svatého, jak mezi sebou rozmlouvají. Mluvili o někom, koho poslat do služby, do které jsem byla povolaná já. Nepochybovala jsem o tom, že chtěli poslat mě. Konečně jsem sebrala odvahu a řekla: „Jestli chcete poslat mě, tak půjdu, ale opravdu si myslím, že byste mohli najít někoho mnohem lepšího než jsem já."

Bůh Otec ke mně znovu přišel, zvedl mě a zase mě postavil na nohy. (Není možné stát v úžasné Boží přítomnosti, pokud vás k tomu On sám neuschopní.) Řekl: „Je naší přáním poslat tě, ale nejdřív něco potřebuješ." Pak mě obrátil tváří k Duchu Svatému. Opět si nepamatuji, jak Duch Svatý vypadal, prostě jsem věděla, že stojím před Ním. Bůh, Duch Svatý mě musel držet, protože se mi podlamovala kolena. Byla jsem úplně přemožená úžasnou Boží mocí a svatostí.

Duch Svatý mi řekl: „Cožpak jsi Mi z vlastní svobodné vůle nepředala naprostou kontrolu nad sebou a svým životem?"

„Ano, Pane," řekla jsem roztřeseně.

Potom Duch Svatý řekl: „Chci, abys viděla Mojí sílu, protože JÁ JSEM BŮH!" a ukázal mi svoji neomezenou moc. Nemám slova na to, abych popsala, co jsem viděla! Duch Svatý JE Bůh s absolutní a neomezenou mocí! Znovu jsem padala, protože mě opustila veškerá síla, ale Duch Svatý mě stále držel. Potom řekl: „A teď, myslíš, že Mi můžeš zabránit, abych udělal, cokoliv budu chtít?"

„O ne, Pane, já v přítomnosti Tvojí síly ani nedokážu stát," koktala jsem.

„Tak Mě dobře poslouchej, uzavírám s tebou smlouvu, že od dnešního dne, kdykoliv se postavíš, abys mluvila, Já budu mluvit skrze tebe. Ať už Mne budeš cítit nebo ne, mluvit budu Já, ne ty. Moje smlouva s tebou je jistá, nikdy o ní nepochybuj!"

Znovu jsem padla na kolena a sklonila tvář k zemi, zbylo už říci jediné: „Tady jsem, Pane, pošli mě."

Nedokážu ti říct, co pro mě tato smlouva znamená. Je to jediná věc, která mi dává sílu a jistotu cestovat a sloužit. Nikdy nezačínám mluvit, aniž bych si na ni nevzpomněla.

KAPITOLA ČTVRTÁ

ZKOUŠKY SMLOUVY

Po mém zážitku z trůnního sálu a odpovědi na Boží povolání do služby se věci začaly dít dost rychle. Bůh mi zcela jasně přikázal odstěhovat se do Kalifornie, řekl mi, že se tam postará o vydání mé knihy a že mě tam postaví do celosvětové služby. Satan proti mě znovu povstal a tak jsme musely (já, Elaine a její dcera) znovu utíkat, abychom si zachránily život. Dorazily jsme do Kalifornie jen s autem (Ford Pinto) a s oblečením, které jsme měly na sobě, s ničím jiným. Každá měla jednu deku a polštář.

Jeden manželský pár v Kalifornii nám slíbil pomoc, ale když jsme tam přijely, řekli nám, že si to rozmysleli a že s námi nechtějí nic mít. Znovu jsme se ocitly na ulici bez peněz a bez jídla. Los Angeles pro mě bylo jako cizí země. Byla jsem zvyklá na život na Středozápadě, většinou na venkově. V Los Angeles byly i jídelníčky v McDonalds v cizí řeči. Nakonec jsem utekla do pouště v Victorville, v oblasti Apple Valley, doufajíc, že tam bude bezpečněji. Celý měsíc jsme žily v našem autě, zatímco jsem se snažila najít nějakou práci a ubytování.

Nikdy nezapomenu na jednu noc, kdy mě Pán naučil velmi důležitou lekci. Bylo to na podzim a na poušti byla v noci pěkná zima. Byly jsme venku na opuštěné poušti a k mému zděšení už tam nebylo nic, co bychom mohly přiložit do ohně. Té noci jsem seděla zabalená do deky, opírala se o auto a třásla se. Ztratila jsem odvahu, byla jsem v depresi, bála se a měla hrozný hlad! Do mé mysli proudily myšlenky. „Rebecco, jsi blázen! Podívej, už jsi zase na ulici.

Nemáš práci, domov, jsi hladová a promrzlá. Bůh tě sem neposlal, všechno sis to vymyslela. Zase jsi to všechno zkazila. Bůh si tě nemůže použít, atd. atd."

Náhle ke mně Duch Svatý důrazně promluvil: „Ženo, jsi dvojí mysli a proto pro tebe nemohu nic udělat! Pochybuješ o smlouvě, kterou Jsme s tebou uzavřeli, že tě posíláme do celosvětové služby." Potom mi Pán vložil do mysli tento verš:

„Nechť však prosí s vírou a nic nepochybuje. Kdo pochybuje, je podoben mořské vlně, hnané a zmítané vichřicí. Ať si takový člověk nemyslí, že od Pána něco dostane je to muž rozpolcený, nestálý ve všem, co činí." Jakub 1,6-8

Pán mi ukázal, že dokud budu do své mysli vpouštět pochyby a strach, On nebude dělat nic pro to, aby Svoji smlouvu se mnou naplnil. Opomíjela jsem totiž *„uvádět do poddanství každou myšlenku, aby byla poslušná Kristu."* (2 Korintským 10,5) Můj nedostatek důvěry bránil Bohu! Pán pokračoval a obrátil moji pozornost k oddílu v Židům 11, kde se říká:

„Abraham věřil a proto uposlechl, když byl povolán, aby šel do země, kterou měl dostat za úděl; a vydal se na cestu, ačkoli nevěděl, kam jde. Věřil, a proto žil v zemi zaslíbené jako cizinec, bydlil ve stanech s Izákem a Jákobem, pro které platilo totéž zaslíbení, a upínal naději k městu s pevnými základy, jehož stavitelem a tvůrcem je sám Bůh. Také Sára věřila, a proto přijala od Boha moc, aby se stala matkou, ačkoliv už překročila svůj čas; pevně věřila Tomu, kdo jí dal zaslíbení. Tak z jednoho muže, a to už starce, vzešlo tolik potomků, jako bezpočtu je hvězd na nebi a jako je písku na mořském břehu." Židům 11,8-12

Abrahamovi se dostalo naplnění smlouvy, kterou s ním Bůh uzavřel, protože chodil jak v *poslušnosti* tak *víře*. Poslechla jsem Boha, když jsem jela do Kalifornie, jak mi přikázal, ale svými pochybnostmi, které byly projevem nedostatku mojí víry, jsem Bohu bránila, aby smlouvu naplnil. Díky víře přijala Sára skrze Boží smlouvu moc počít Izáka, i když už dávno překročila plodný věk. Vyznala jsem to a prosila Pána, aby mi odpustil, že jsem dovolila pochybám ovládat mou mysl. Učinila jsem vědomé rozhodnutí důvěřovat Bohu a přikázala jsem satanovi a všem jeho démonům, aby mi přestali takové pochybnosti dávat do mysli.

Když jsem usilovně pracovala na tom, abych měla disciplínu v myšlení a odmítala pochyby a obavy, našla jsem do dvou dnů práci. O týden později jsme našly dům k pronajmutí a nastěhovaly se tam. Život nebyl jednoduchý. Šest měsíců jsme měly sotva co jíst. Neměly jsme ledničku, pračku nebo sušičku ani peníze, abych šla do veřejné prádelny. Všechno jsem musela prát v ruce. Pracovala jsem dlouhé směny, abychom vůbec vyšly s penězi. Potom jsem byla povýšena a žilo se nám lépe. Osm měsíců poté, co jsme se přestěhovaly do Kalifornie, mi nabídl práci Jack Chick z Chickova nakladatelství. Ale měla bych menší plat. Nicméně, Pán mi řekl, abych tu práci vzala. Znovu jsem musela pracovat ve dvou zaměstnáních, abychom vyžily. Ale o rok později vydalo Chickovo nakladatelství moji první knihu. Nikdo nečekal takový ohlas, jaký ta kniha měla. První vydání bylo během dvou měsíců vyprodané. Během šesti měsíců se stala bestsellerem, a to i přes velmi malou reklamu. Téměř přes noc jsem byla zavalená telefonáty a dopisy od lidí, kteří chtěli pomoc a od sborů, které chtěly, abych tam mluvila. Moje první kniha - *Přišel osvobodit zajaté* - vyšla v září 1986. Druhá - *Připrav se k boji* - byla vydaná na podzim 1987. Dva roky po přestěhování do Kalifornie jsem byla vtažena do celosvětové služby. Měla jsem tu čest pracovat pro Chickovo nakladatelství celkem pět let. Jack Chick je jedním z nejmilejších, nejupřímnějších a nezbožnějších mužů, jaké jsem kdy potkala. Naučil mě mnoho velmi cenných věcí v práci pro Pána. Moc si těch let vážím. Byly to roky intenzivního učení a růstu.

Pracovala jsem pro Chickovo nakladatelství už skoro čtyři roky a zároveň byla zaneprázdněná cestováním a službou, když ke mně Pán promluvil velmi překvapivým způsobem. Můj život byl naplněný a samozřejmě také plný stresu. Jen zřídkakdy jsem mívala ve svém domě méně než 8-10 žen, se kterými jsem pracovala na osvobození. Byla jsem tehdy hluboce vděčná za to, že jsem svobodná. Mnohokrát jsem se večer dostala domů, padla do postele naprosto vyčerpaná, přitulila si svou kočku a řekla něco jako: „Ó Pane, děkuji ti mockrát za to, že jsi se mnou uzavřel smlouvu. Děkuji ti moc, že se nemusím zabývat mužským!" Byla jsem jako svobodná naprosto spokojená.

Ale jednoho večera, když jsem pracovala v nakladatelství a pomáhala připravit k odeslání jednu velkou objednávku, ke mně Pán promluvil. „Ženo," řekl, „co bys dělala, kdybych ti řekl, že tě uvolňuji ze smlouvy, že zůstaneš svobodná a přikázal ti, aby ses vdala?"

Byla jsem v šoku! „Ó Otče, to bys mi určitě neudělal!" byla moje okamžitá reakce. „Prosím, nedělej mi to! Nemám na to čas ani energii."

„Připrav si srdce," odpověděl, „blíží se den, kdy to udělám."

Byla jsem tak rozrušená, že jsem o tom řekla svému pastorovi a ještě jedné osobě. Předpokládala jsem, že když mě Pán požádat o smlouvu, že zůstanu svobodná, že měl na mysli po celý můj život. Nicméně On nic takového neřekl, já jsem si to jen myslela. Byla jsem z toho otřesená, když to řeknu jemně. Nicméně, dny a týdny ubíhaly a nic se nestalo, takže jsem na celou záležitost zapomněla.

Než budu pokračovat, pro ty z vás, kteří jste nečetli naši knihu *Prokletí, která nebyla zlomena,* musím tady udělat přestávku a říct vám něco o Danielově životě.

****

Daniel se narodil ve velmi zámožné židovské rodině mezinárodních bankéřů. Jeho rodina nepatřila mezi ortodoxní Židy; byli to Židé žijící podle Kabaly, tajném systému židovské mystiky a kouzel (magie). Kabala je sbírka písemností prvně shromážděná krátce po roce 70 po Kr. rabíny, kteří uprchli z Jeruzaléma těsně před tím, než ho dobyl Tiberius. Kabala byla během generací doplňována a revidována (upravována). Dnes se prodává mezi zámožnými Židy a mnoho knih o kabalistickém vyznání jsou v těchto elitních vrstvách bestsellery. Kabalismus je náboženstvím moci - duchovní moci, která je pokračováním starých forem uctívání Bála a Molocha, které Bůh ve Starém Zákoně tak přísně odsuzuje. Je to vlastně forma uctívání satana, ale lidé, kteří jsou v tom zapojeni, nikdy termín „satan" nepoužívají. Oni slouží a učí se o „Mistru". Mnozí prostě nazývají Kabalu soustavou duchovních vyznání nebo filosofie, což je klamné. Následovníci Kabalismu neučí svoje děti Desatero přikázání nebo spisy Mojžíšovy, a když, tak jen v té nepřevrácenější formě.

Daniel se narodil ve Spojených Státech, ale v šesti letech byl poslán do nejvybranější internátní školy v cizině. Danielova matka ho počala při milostném poměru. Její manžel nevěděl, že Daniel není jeho synem až do jeho šesti let. Jednoho dne Danielova matka přistihla svého manžela v posteli s milenkou. Strhla se velká hádka, během které manželovi řekla, že Daniel není jeho. Manžel se strašlivě rozčílil a vyžadoval, aby Daniel zmizel z jejich domu ihned a navždy. Krátce potom ho poslali do školy. Po nástupu do školy už své rodiče nikdy neviděl. Po dosažení dospělosti byli v kontaktu pouze přes právníky. Ve škole zůstal do svých devatenácti let. Potom svoje studia dokončil ve Švýcarsku.

Internátní škola jeho dětství byla centrem Kabalistických praktik. Daniel prodělával po dobu svých studií kruté rituální týrání. I v tom zlém, temném období, ve kterém těch 13 let žil, navzdory nenávisti a hořkosti, která ho pohlcovala, se přesto k němu Bůh sklonil abys se ho dotkl. Jediný Otec, skutečný Otec celého lidstva, se Daniela dotkl Svojí láskou a světlem a ochraňoval ho od útlého dětství po celý jeho život. Ježíš Kristus tam byl s ním, i když Daniel ještě nevěděl, kdo Ježíš vlastně je.

Právě kvůli Boží ruce na jeho životě v něm někde hluboko zůstala jiskra dobra, navzdory všemu zlu, které v něm rostlo. Přetrvával v něm zbytek poznání toho, co je dobré a co špatné - hluboký vnitřní nářek, kterého si často ani nebyl vědom, aby došlo k nápravě všeho toho zlého v jeho životě. Bůh si Své služebníky vybírá nezávisle na tom, jak je vidíme my - jsou-li zlí či dobří. Bible nám ukazuje, že mnoho Božích vyvolených služebníků od Mojžíše po Pavla vyrůstalo provozujíce ty nejhorší věci dokud se jich jednoho dne nedotklo osvícení od jediného pravého Boha.

Bůh se poprvé Daniela dotkl krátce po příjezdu do internátní školy. Daniela vyzvedli v jeho luxusním domově kde vyrůstal dva muži, které nikdy předtím neviděl. I když ho vychovávaly chůvy, ničím se od ostatních malých dětí nelišil - stejně tak toužil po lásce a péči rodičů a po stabilitě domova. Jeho matka se ani neobtěžovala se s ním rozloučit, jen mu chladně přikázala, aby šel s těmi muži. Po dlouhé cestě za moře Daniela dovedli do podzemní části školy a dali ho do malého pokoje bez oken. Nikdo s ním nemluvil ani mu nevysvětlil, co se s ním děje. V místnosti byla jen postel, stůl, jedna židle, velká svíce a kýbl v rohu místo záchodu. Dveře se zamykaly zvenčí a to z něj dělalo vězně. Veškerý jeho pláč a strach byl ignorován. Jediným kontaktem s lidmi byli muži, kteří mu nosili jídlo a vyučovali ho.

Během těchto prvních strašlivých týdnů ho stravovala touha utéci. Jednoho dne Daniel uviděl příležitost. Jeden z mužů, kteří mu přinesli jídlo, nedovřel úplně dveře. V okamžiku byl Daniel venku a běžel chodbou. Ve spěchu za sebou zavřel dveře a tak znemožnil tomu muži, který byl uvnitř, aby ho pronásledoval. Malý kluk běžel nejdříve jednou chodbou, potom další. Ke svému zděšení zjistil, že dveře vedoucí z podzemí na svobodu byly zamčené. Nakonec si vlezl do malé, tmavé místnosti, která byla odemčená. Myslel si, že tam bude v bezpečí a nakonec usnul. Ale jeho klid měl jen krátkého trvání. Ta místnost, která měla být jeho útočiště, byla vlastně disciplinární komůrka používaná k týrání dětí, které rozzlobily své učitele. Byla to malá kruhová místnost, jen pár desítek centimetrů v průměru. Ve stropě byl poklop, který se otevíral z vrchního poschodí.

Když ho rabíni našli, zamkli ho tam, otevřeli poklop a hodili na něj tisíce pavouků, mnohé z nich jedovaté. Když na něho začali ti pavouci lézt a nemilosrdně ho kousat, v agónii začal naříkat: „Copak o mě nikdo nestojí? Existuje na celém světě někdo, kdo by mě chtěl?" Okamžitě, celou tou budovou pronikl zářící proud světla, až dolů do té studené místnůstky, kde se Daniel krčil, třásl se a plakal na podlaze. Daniel neměl ponětí co nebo kdo to světlo bylo, ale pamatuje si, jak se z toho světla napřáhly dvě paže a nádherný hlas mu řekl: „Ano, Já tě miluji a chci tě." Ty paže Daniela objaly a kolébaly ho. Pohodlně usnul v Ježíšově náručí. Když se vzbudil, všechna pavoučí kousnutí byla zahojena. Od té chvíle ho pavouci odmítali kousat.

Pro dítě, které celým srdcem milovalo život venku a v přírodě, bylo velmi těžké být stěsnaný v malé místnosti. Den za dnem ho rabíni chodili učit. Daniel se neustále bouřil a měl různé průšvihy. Tresty přicházely okamžitě a byly strašlivě kruté. Byl nucen účastnit se a spolupracovat na nepopsatelně krutých rituálech, kde byl uctíván jejich „Mistr". Nikdy nezažil lásku nebo soucit či laskavost. Jeho srdce se zatvrzovalo a nebyly tam už žádné city kromě zlosti, nenávisti a hořkosti. To mu pomohlo stát se silnějším. Protože byl neobyčejně inteligentní, vrhl se na studia, rozhodnutý získat veškeré poznání, aby se jednoho dne mohl svým trýznitelům

pomstít. Už jako dítě Daniel věděl, že ve znalostech je moc a síla. Daniel také cvičil bojová umění. Lekce bojových umění byly jedinou propustkou z jeho pokoje a on strávil celé hodiny tréninkem. Byl rozhodnutý stát se mužem s největšími znalostmi a největší mocí na světě.

Když bylo Danielovi dvanáct, byl postaven před velmi důležitý rituál a tím i období svého života. Bylo ohlášeno, že se stává mužem. Tento obřad vyžadoval zvláštní oběť a Daniel měl předat Mistrovi svoji svobodnou vůli a navždy mu přísahat poddanost. Když Daniel došel do té části obřadu, kdy směrem k Mistrovu trůnu pozdvihl stříbrný pohár se svou vlastní krví a měl vyslovit svoji přísahu, projel místností paprsek světla. Ten roztříštil pohár dříve, než ho Daniel mohl vypít nebo dokončit svoji přísahu. Paprsek prošel stropem a pohárem takovou silou, že se kovové střepy zabodly Danielovi do rukou. Ještě dnes má jizvy. Ze světla promluvil hlas, který říkal, že jeho chování nebylo potěšením pro JÁ JSEM. Danielovi bylo tím hlasem řečeno, že nemá sloužit Mistru, ale že byl povolán sloužit jedinému pravému Bohu. Není třeba říkat, že rituál byl rázně přerušen, protože všichni z místnosti utekli! Daniel tam zůstal s mnoha otázkami, ale bez jakýchkoliv odpovědí.

Světlo se Danielovi zjevilo ještě jednou, v den, kdy nenáviděnou školu opouštěl navždy. Bůh toho dne Daniela vyzval a řekl mu, že ho povolává do Své služby, kdy bude hlasem pro Boží lid. Daniel Pánu velmi specifickým způsobem řekl, aby se ztratil. Daniel totiž neměl v úmyslu sloužit nikomu, kromě sebe! Další roky života trávil tím, že utíkal od Boha. Věděl však velmi málo o tom, jak houževnatý umí Nebeský Ohař (jak Hospodina nazval Francis Thompson) být.

Během svých školních let se Daniel velmi zdokonalil v bojovém umění. Po svém propuštění se nakonec vydal do Číny a do Tibetu, aby si své znalosti ještě rozšířil a prohloubil. S obrovským hněvem a nenávistí, které v něm plály, a svým bojovým umění se Daniel stal doslova časovanou bombou.

Brzy poté, co opustil internátní školu, zdědil Daniel velký majetek. Po dokončení studií ve Švýcarsku se zapojil do dědečkova podnikání a brzy tam získal velkou moc a potom také v podnicích svojí rodiny. Stal se neuvěřitelně bohatým, ale prázdným a nešťastným štvancem.

Jedinou věcí, ve které měl skutečně zalíbení, byl boj, vydělávání peněz a vynikání v jakýchkoliv nebezpečných aktivitách. Jeho vášní byla závodní auta a lyžování. Bohatství se pro něho stalo hračkou; moc mu byla bohem a noční kluby domovem. Neustále cestoval po světě, stále něco hledal - nevěděl co - a nikdy to nenašel.

Jak je to v tak zámožných rodinách, jako byla ta Danielova, obvyklé, jeho rodiče mu naplánovali manželství, aby tak zvětšili rodinné jmění. V elitních vrstvách zámožných rodin jsou všechna manželství vlastně obchodními smlouvami, aby se majetek světa udržel v rukou několika vyvolených. Danielovi bylo 15 a Kai 12, když prošli zásnubním obřadem. Daniel své rodiče tak nenáviděl, že se v té době zapřísahal, že nikdy jejich přání nesplní a Kai si nevezme.

Nakonec, když bylo Danielovi třicet, jeho rodiče využili své moci a odňali mu jeho majetek. Měl na vybranou: buď život bez haléře nebo svatba s Kai. Kapituloval a oženil se s Kai, ale teď se všechen jeho vztek a nenávist obrátily kvůli vynucenému manželství proti ní.

Kai byla nádherná, talentovaná, zámožná mladá žena. I ona byla strašlivým způsobem zneužívána, když ji vychovávali v Kabalismu. I ona byla vychovávaná bez rodičovské lásky. Byla poslaná na jednu z nejexkluzivnějších internátních škol a studia dokončila v Evropě. Byla nádherná, velmi vzdělaná, uhlazená, bohatá, velmi inteligentní, ale strašně, strašně nešťastná. Nicméně navzdory týrání měla Kai milující a vstřícné srdce. Daniel si vzpomíná na jeden den asi 4 roky po jejich svatbě. Jeli po pobřežní dálnici v Kalifornii, když ho najednou Kai požádala, aby

zastavil. Hned jak to udělal, vyskočila z auta a běžela na pláž. Sel za ní, protože byl zvědavý, co to dělá. Stála tam tiše, dívala se na nádherný západ slunce nad Tichým oceánem. Náhle se otočila k Danielovi se slzami na tvářích a řekla: „Vidíš všechnu tu nádheru? Vím, že bůh, kterému sloužíme, nemohl takovou krásu nikdy stvořit! Je to bůh toužící jen po zkáze, bolesti a utrpení. Budu hledat Boha, který tohle všechno stvořil. Budu Ho hledat, dokud Ho nenajdu a až Ho najdu, budu Mu sloužit."

Daniel její poznámky přešel, ale ani ne za rok Kai našla Ježíše Krista a s radostí Ho přijala jako Pána a Mesiáše. Krátce nato se Danielův život obrátil vzhůru nohama. Kai se úplně změnila. Byla plná pokoje, jistoty a radosti. S každým se dělila se o radostnou zprávu o svém Spasiteli. Danielovi obchodní partneři se velmi zlobili. Jeho a Kaina rodina se zlobila. Daniel se zlobil! Ale Kai nic nezastavilo. Brzy začal Daniel dostávat výhružné telefonáty od obou rodin. „ Umlč Kai!" přikazovali.

„Umlčte si ji sami!" byla jeho reakce. „Vy jste mi ji vnutili. Já si ji vzít nechtěl. Uvidíte, jestli ji dokážete umlčet. Klidně ji zabte, jestli chcete. Mě je to jedno." Kai nebyla pro Daniela ničím jiným než zdrojem vzteku. Nicméně v té době zjistil, že touží po něčem jiném, ale nevěděl po čem.

Jednou za ním do jeho kanceláře ve Švýcarsku přišla Kai a řekla: „Danieli, prosím, řekni mi, co je potřeba, abys přijal Ježíše Krista jako pravého Mesiáše a Boha?"

Pro jednou, namísto toho, aby ji zbil nebo na ni křičel, se Daniel zamyslel. Ta rostoucí touha v jeho srdci byla už tak silná, že ji nemohl jen tak ignorovat. (Byl to bezpochyby výsledek toho, že se za něj Kai modlila.) Nakonec řekl: „Jestli je Bůh skutečný, ať způsobí, že budu někoho milovat."

„Žádný problém," řekla Kai. „Prostě Ho popros."

„Co tím myslíš?"

„To, co jsem řekla, hlupáčku. Prostě otevři pusu a popros Ho! Požádej Ho, aby způsobil, že budeš někoho milovat."

Daniel potřásl hlavou, už teď litoval že odpovídal.

Krčíce rameny řekl sarkasticky: „O.K. jestli je tam někde nějaký frajer Bůh, který si **myslí,** že má víc moci než já, tak Tě žádám, abys udělal, abych někoho miloval." Otočil se na patě a vmžiku opustil místnost, a vypustil to z hlavy.

Daniel velmi rychle na celou záležitost zapomněl. Ale Bůh nezapomněl. Asi za dva týdny dostal Daniel další telefonát od právníka svých rodičů, který mu říkal, aby Kai umlčel. Místo své obvyklé odpovědi Daniel řekl: „Hele, nechte ji na pokoji! Je to moje žena a může si dělat, co chce. Necháte ji na pokoji nebo budete mít co do činění se mnou. Sáhněte na ni a zabiju vás!" Prásknul s telefonem a pak tam seděl a zíral na něj. „Opravdu jsem to řekl?" říkal si nevěřícně.

Během následujících několika týdnů jeho city ke Kai pomalu, ale jistě rostly. Jeho postoj k ní prodělal radikální změnu. Zjistil, že ji chce chránit a trávit čas v její společnosti. Poprvé za celou tu dobu si uvědomil, jak je krásná a milá. Kai si té změny všimla také.

Nakonec za ním Kai znovu přišla. „Miluješ mě, že jo?" zeptala se.

Daniel se polekal. „Já fakt nevím," řekl. „Nevím, co je to láska. Nemůžu říct, že tě miluju."

„No, já ti říkám, že mě miluješ," usmála se. „Chráníš mě a chceš být pořád se mnou. To je láska! Řekl jsi, že uvěříš v Ježíše Krista, pokud způsobí, že budeš někoho milovat. Tak co, přijmeš Ho jako Pána a Mesiáše?"

„Ne!" zněla Danielova odpověď a rázně odmítl jakoukoliv další diskusi na toto téma.

Uběhlo pár týdnů a Kai k němu znovu přišla. „Danieli, myslím to naprosto vážně," řekla. „Co je potřeba k tomu, abys uznal, že Ježíš Kristus je Mesiáš?" Daniel byl už otrávený tou její vytrvalostí, ale kvůli tomu, co k ní nyní cítil, už nemohl odpovědět svým obvyklým hněvem. Ale stejně se snažil najít způsob, jak se jí zbavit.

Kvůli zneužívání, které Kai jako dítě a později jako mladá žena prožila, prodělala ve 20 letech částečnou hysterektomii (odstranění dělohy). Nemohla mít děti. Daniel měl vždycky v srdci tajnou touhu mít dítě - touhu, kterou nikdy nevyslovil nahlas, ani pro sebe. Nakonec řekl Kai: „Jestli je tvůj Bůh opravdový, tak ať otěhotníš."

„Žádný problém" byla její okamžitá odpověď Klekla si na kolena přímo v jeho kanceláři a prostě a sladce poprosila Pána, aby jí dal novou dělohu a dítě. Dále už o tom nemluvili. Kvůli obchodním starostem a neustálému cestování na to Daniel rychle zapomněl.

O 4 měsíce později vrazila zářící Kai do jeho kanceláře. V ruce držela ultrazvukový snímek, na kterém bylo vidět dokonale tvarované dítě v dokonale vytvarované děloze! „Vidíš? Díky Ježíši jsem těhotná," prohlásila. Daniel se okamžitě rozčílil. Vyskočil a přehnal se místností a hrubě chytil Kai za ramena. „Kde je tenhle Ježíš?" křičel. „Zabiju ho! Nikdo si nebude zahrávat s mojí ženou!!" Kai se jenom smála. „Ty hlupáčku," plísnila ho. „Copak si nevzpomínáš? Řekl jsi, že přijmeš Ježíše Krista jako Mesiáše, pokud udělá zázrak a dá mi novou dělohu a nechá mě otěhotnět. Takže, přijmeš Ježíše jako svého Boha a Mesiáše?"

Daniel však stále odmítal Ježíše přijmout. Nicméně Kaino těhotenství bylo pro obě rodiny tou poslední kapkou. Bylo už tak dost zlé, že Kai se rozhodla sloužit „Pohanskému Bohu", ale ona teď díky tomu Bohu dokonce otěhotněla!

Jednoho dne Daniela nějaký přítel upozornil, že jejich rodiny najaly zabijáky, aby je chytili a přinutili Kai zříci se Krista a nechat si to dítě vzít, nebo ji zabít. Poprvé v životě Daniela přepadl strach. Náhle mu veškerá jeho moc nebyla k ničemu. Daniel s Kai uprchli.

Utíkali 3 měsíce. Ale Bůh dovolil, aby je v osmém měsíci Kaina těhotenství nakonec chytili. Daniel zjistil, že všechna jeho moc a síla ho zradily ve chvíli, kdy je potřeboval nejvíce. Se svým bojovým umění by si normálně s pěti hrdlořezy poradil. Tentokrát byl bezmocný a slabý a ustrašený, což pro něho byla naprosto nová zkušenost. Spoutali je a odvezli na letiště, posadili do soukromého tryskáče a převezli do Izraele, kde Daniela přikovali ke zdi a donutili ho dívat se na to, jak Kai, jeho první a jedinou lásku, umučili k smrti!

Kaina smrt, jakkoliv byla hrozná, byla naprostým vítězstvím. Daniel nikdy neviděl takovou moc. Kai stále říkala svým věznitelům, že jim odpouští, že Ježíš je ten pravý Bůh a Mesiáš a že Ježíš je Bůh lásky, zatímco jejich Mistr je bůh nenávisti. Řekla jim: „Můj Bůh, Ježíš, je ve mně. Je to Bůh lásky. Ať mi uděláte cokoliv, nemůžete mi ublížit, protože Ježíš je přímo tady ve mně." Necítila žádnou bolest, bez ohledu na to, co jí dělali. Až do své smrti zpívala písně chvály a svědčila o Boží slávě. Daniel stál tváří v tvář úžasné moci Ježíše Krista! Nebylo úniku. Danielův Mistr ho ve chvíli nouze naprosto zklamal. Není možné popsat slovy tu hrůzu a soužení toho

hrozného období Danielova života. Nejen že zabili Kai, ale vyřízli z ní jejich dítě a zabili ho také. Zřejmě jediná věc zabránila tomu, aby Daniel přišel o rozum - Pán mu umožnil vidět, jak přišli andělé a vyzvedli Kaino duchovní tělo z jejího znetvořeného fyzického. V náručí měla jejich synáčka a andělé ji doprovodili do nebe. Pak začali mučit Daniela. Trýznitelé požadovali, aby se zřekl Kaina Ježíše. Vše, co mohl Daniel říct, bylo: „Nevím, kdo je Kain Bůh, ale potom, co jsem právě viděl vím, že musí být opravdový." Nakonec Daniel omdlel. Dodnes neví, kdo ho zachránil nebo jak se dostal ven.

Po smrti Kai si jeho rodina myslela, že se Daniel vrátí zpět do podniku a znovu se ožení. Místo toho utekl do Spojených Států, kde měl v horách chatu a tam celý rok studoval Kainu Bibli. Přemožen zármutkem se zoufale snažil zjistit něco o Kaině Bohu. Nejdříve studoval ve vzteku, snažíce se dokázat, že Bůh, kterému Kai sloužila a který mu ji vzal, je vrah a podvodník. Místo toho našel pravdu. Rok po smrti Kai padl Daniel na kolena, činil pokání a přijal Ježíše Krista jako svého Pána, Spasitele a Mesiáše. Opustil svou rodinu a své bohatství a vstoupil na cestu, na kterou ho Bůh povolal už před mnoha lety.

Dalšího dva a půl roku po svém přijetí Krista cestoval z místa na místo, ale nikde nenacházel pokoj, stále se topil v zármutku a vzteku nad smrtí Kai. Intenzivně studoval Boží Slovo, hledajíce odpovědi. Nicméně „touha po krvi", která mu vstoupila do života skrze bojová umění, v něm řádila s nezmenšenou silou a neustále ho poháněla k boji. Neměl nikoho, s kým by si mohl o svém problému poradit. Koneckonců to ani jako problém neviděl. Nakonec se zaměřil na verš, kde Ježíš říká: „Amen, amen, pravím vám: Kdo věří ve mně, i on bude činit skutky, které já činím a ještě větší, neboť já jdu k Otci." (Jan 14,12) Dal si tento verš dohromady s tím, jak Ježíš vyhnal všechny penězoměnce z chrámu bičem (Jan 2,13-17) a řekl si: „Ano! Dokážu to dělat lip!!"

Kvůli Danielovým dřívějším znalostem satanova království pro něho nebylo těžké zjistit, kde budou satanistické obřady a kde se budou přinášet oběti. Začal jezdit po celém U.S.A., po různých velkých městech, kde se konaly oběti. Pak vpadnul přímo do obřadu, napochodoval k oltáři, plácl Kainu Bibli na oběť připravenou k obřadu a prohlásil: „Než přinesete tuto oběť, musíte jít přese mně, přes tuto Bibli a přes mého Boha, v tomto pořadí! Tak pojďte, ať vidím, co ve vás je!" Potom se svými neuvěřitelně propracovanými znalostmi bojového umění pustil do mlácení všech hlavních kněží a kněžek s takovou vervou, že skončili v péči lékařů. Osvobodil oběť a celé setkání úplně zrušil!

Pracovala jsem v Chickově nakladatelství a byla v kontaktu s mnoha lidmi, kteří vyšli ze satanismu. Netrvalo dlouho a doslechla jsem se o „šíleném divokém muži", který chodil na vysoké satanistické rituály, kde vždy zbil vůdce a zrušil obřad. „0 Pane," modlila jsem sem, „prosím nevoď mi toho muže do cesty. Jen blázni se ženou tam, kam se i andělé bojí, já se nechci zabývat něčím takovým!"

O Halloweenu roku 1989 Daniel zrušil obřad, kterého se účastnili i vysocí politikové. Výsledkem bylo, že někdo najal zabijáka, aby ho dostal. Znovu musel prchat, aby si zachránil život! Asi měsíc se přesouval z místa na místo, ale vždycky ho dohonili. Jednu chvíli moc nechybělo a málem ho zabili. Jel 24 hodin v kuse a během toho dostalo jeho auto řadu zásahů kulkou. Konečně brzkého rána v Coloradu svoje pronásledovatele setřásl. Zastavil v parku u cesty, aby si chvíli odpočinul a rozmyslel si, co dál. Šel k jednomu z dřevěných piknikových stolků a sedl si tam. Jak tam tak seděl s bradou v dlaních a nepřítomně hleděl skrze škvíry mezi prkny stolu, všiml si, že pod stolkem leží na zemi nějaký papír a traktát. Jeden z nich byl Chickův traktát o Halloweenu nazvaný „Trik" a ten kus papíru byl z publikace „Bojový křik". Když je Daniel pročítal, říkal si: „No, tady někdo ví něco o satanově království." Okamžitě k němu promluvil Pán a řekl: „Zavolej do Chickova nakladatelství pro pomoc."

„Ne, já žádnou pomoc nepotřebuju," zněla Danielova okamžitá odpověď.

„Zavolej tam!" zněl opětovný příkaz.

„Ne!" byla Danielova odpověď a začal zápas. Nakonec Daniel řekl: „Dobře, Pane, jestli opravdu chceš, abych tam zavolal, ať mám v kapsách a v autě tolik drobných, kolik na to zavolání budu potřebovat, ani víc, ani míň." Daniel totiž nikdy neutrácí drobné, vždy má v kapsách nebo v autě aspoň 10 dolarů nebo víc. Prostě *věděl*, že má víc, než na jedno zavolání! Ale když prohledal kapsy i auto, ke svému úžasu zjistil, že má přesně tolik, kolik potřeboval na ten telefonát!

****

Na konci roku 1989 jsem prožila dva měsíce neskutečného tlaku. Členy mojí domácnosti zachvátila hrozná nemoc do takové míry, že jsem asi 5 týdnů nebyla schopná pracovat. Nakonec jsem se 2. listopadu do práce vrátila. Toho rána jsem tam dorazila trochu dříve. V kanceláři Chickova nakladatelství se mnou pracovali ještě další tři lidé. Smála jsem se a vtipkovala s nimi, protože to byli moji přátelé. Byla to pro mě obrovská úleva, být konečně pryč z domu a zpátky v práci, že jsem neměla náladu být vážná. Když jsme se smáli a povídali si, přišla do pokoje recepční a řekla mi, že „volá nějaký muž a chce s někým mluvit o satanismu." Zeptala se mě, jestli si to vezmu. Takových hovorů mám denně několik. Natáhla jsem se a zvedla telefon, přičemž jsem stále pokračovala v rozhovoru s kolegy.

„Ahoj, tady je Rebecca," řekla jsem. „Můžu vám nějak pomoci?"

Na druhém konci byla velká pauza a pak se ozval sarkastický, naprosto šovinistický mužský hlas: „No, já *doufal*, že budu mluvit s někým, kdo ví něco o satanismu."

Kvůli tónu jeho hlasu a náladě, ve které jsem byla, musím uznat, že jsem začala chytračit. „No, já o satanismu něco malinko vím, co byste rád věděl?" Odpověděla jsem, odvracejíce sluchátko od úst, abych odpověděla vtipnou poznámkou někomu jinému v místnosti.

„No, (pomlka) nedávno jsem večer dostal tři červené karafiáty a trochu mi to dělá starosti."

Okamžitě jsem věděla, že mě tenhle chlapík zkouší, tak jsem znovu odpověděla sarkasticky: „Téda, to jste musel někoho pořádně naštvat! Koho jste rozzlobil natolik, že vás chce zabít?" V té době v satanistických kruzích zaslání tří karafiátů znamenalo příslib smrti. Dávala jsem mu najevo jak nejsarkastičtěji jsem uměla, že vím, že mě zkouší a že také znám odpověď na jeho zkoušku!

Očividně překvapený pomalu odpověděl, „Nejsem si jistý, kdo přesně na mě střílí, ale myslím, že patří k Templářským rytířům a O.T.O."

Bez přemýšlení o tom, jak to vyzní, jsem řekla to první, co mi přišlo na mysl: „Téda, tohle jsou dvě hodně krvelačné skupiny, asi bych moc nesázela na to, že to přežijete!"

Mrtvé ticho!

V tu chvíli mě Duch Svatý takříkajíc propleskl a řekl: „Začni to brát vážně, tenhle muž má velké problémy!" Později jsem se dozvěděla, co si ten muž na druhém konci drátu, Daniel, myslel: „To musí být nějaká pitomá blondýnka, typická kalifornská slečinka!"

Musela jsem se rychle omluvit. „Promiňte," řekla jsem. „Nedávala jsem moc pozor. Vím, že vaše situace je vážná, řekněte mi víc, třeba vám můžu nějak pomoci."

„Jo, to se vsadím," zněla odpověď. Věděla jsem, že si musím sníst více koláče pokory, abych se v rozhovoru dostala zpět na "společnou" cestu. Ještě pár minut jsem s ním mluvila a nakonec mu doporučila, aby šel za pastorem, se kterým jsem spolupracovala, aby se měl kde schovat, než vymyslíme, co dál.

V té době jsem byla členkou sboru ve Phoenixu v Arizoně. Jeho pastor, Bili Woods, se velmi vážně zabýval duchovním bojem a já jsem s ním už dva roky spolupracovala. Bylo to jen 30 min letadlem od místa, kde jsem bydlela a tak jsem tam trávila svoje víkendy. Jeho sbor byl na dvouhektarovém pozemku, na kterém stála řada budov, z nichž jedna byla obytný dům. Když jsem tam byla, bydlela jsem v tom domě. Protože jsem byla svobodná, posílala jsem všechny muže za Billem a on za mnou posílal většinu žen. Když potřeboval, letěla jsem já za ním a on letěl za mnou, když jsem pomoc potřebovala já. Byl to dobrý vztah a skrze naši službu bylo během těch let vysvobozeno mnoho lidí. Poslala jsem Daniela za Billem a sama jsem tam 7. listopadu 1989 letěla, abych mu pomohla při osvobozování. Toho dne jsem se s Danielem poprvé setkala.

Seděla jsem a pozorně několik hodin poslouchala, když nám Daniel vyprávěl o svém životě. Očividně to byl muž vysoké inteligence, který měl velmi hluboké a rozsáhlé znalosti o satanově království. Nepochybovala jsem, že to, co nám říkal, je pravda. Už jsem slyšela o jeho rodině a o jejich bohatství a moci jak ve světě, tak v satanově království. Ale velmi silně jsem pochybovala, že Daniel je opravdu ochoten se toho všeho vzdát. Celá léta si užíval moc a bohatství a výsady, které mělo jen pár lidí. Bylo by skutečně možné, že by byl tento muž ochoten se toho všeho vzdát? Nebo sem byl poslán, aby předstíral, že se toho chce vzdát aby se dostal mezi nás, a pak nás všechny zničit? To byla otázka, která mě i Billa velmi trápila, ale cítili jsme, že Bůh po nás chce, abychom mu alespoň dali šanci.

To odpoledne jsme se sešli v kostele, abychom se s Danielem modlili za jeho vysvobození, protože přiznal, že démoni v jeho životě začínali být zdrojem velkých muk. Netušili jsme, že právě budeme mít jeden z nejúžasnějších zážitků v životě.

Budova sboru ve Phoenixu, ve kterém byl Bili pastorem, byla velká a vysoká budova z mohutných kamenných kvádrů. Myslím, že strop nad svatyní byl tak tři patra vysoko. Byl tam i velký foyer se stejně vysokým stropem. Když jsme přišli do kostela, Bili pro jistotu pozamykal všechny dveře. Nechtěli jsme, aby nás při osvobozování rušil někdo zvenčí!

První hodinu jsme věnovali tomu, že Daniel napsal seznam vstupních bran (hříchů), které ve svém životě otevřel a tím dovolil vstoupit démonům. (Pro hlubší diskusi na téma vstupních bran a vysvobození viz knihu *Stát se nádobou cti*, autor Rebecca Brown, M.D., kap. 10-13.) Kvůli své chtivosti po moci vstoupil Daniel ve svém životě do mnoha hříchů. V kabalistickém náboženství, ve kterém byl Daniel vychován, se zúčastnil mnoha jejich rituálů. Tyto rituály mu do života přivedly démony a daly mu moc. Seznam byl dlouhý a stále narůstal a stejně tak rostly moje pochyby o tom, že to myslí vážně a chce se vzdát veškeré své moci. Moci svého náboženství, své světské moci a svého majetku a výsad. Než jsme začali s vysvobozováním, velmi vážně jsem si s Danielem promluvila o tom, že nevidím do jeho srdce a ani Bili tam nevidí. Mohl nás oklamat, ale nemohl oklamat Boha. Vážně jsem mu radila, že pokud to nemyslí vážně, že se vzdá veškeré své síly a bude sloužit Pánu, tak by s procesem osvobozování ani neměl začínat. Viděla jsem lidi, kteří předstírali osvobození, ačkoliv se ve skutečnosti své moci vzdát nechtěli. Ale Bůh jim ji stejně odebral. Zůstali bez Boží ochrany, protože Mu ve skutečnosti nesloužili a neměli ani

ochranu svých démonů. Výsledkem bylo, že v satanově království prožili velké trýznění a nakonec záhubu!

Daniel se na mě podíval naprosto střízlivě a ujistil mě, že nechce ani jednu věc, kterou od satana dostal. Také jsem Daniela poučila, že nesmí dovolit, aby ho nějaký démon ovládal nebo aby se skrze něho nějak projevoval. Pokud by se tak stalo, okamžitě bychom osvobozování ukončili. V podstatě jsme se já a Bili snažili mít takříkajíc „všechno pokryté", protože jsme ještě nikdy neměli co do činění s někým tak inteligentním a s takovou úrovní moci, jako měl Daniel.

Všichni jsme seděli vpředu na schodech před oltářem. S vážností jsme se modlili a potom vyzvali Daniela, aby se modlil a začal odvolávat a odmítat vše, co přijal jako dědictví z generací před ním. Učinil tak a když začal klidně vyjmenovávat dlouhý seznam démonských jmen v mnoha různých jazycích, celá kostelní budova se začala třást! Bylo to, jako kdybychom se dostali do obrovského zemětřesení. Budova se třásla tak moc, že dolů začal padat prach z prasklin, které se začaly dělat vysoko ve stropní klenbě a ve střeše. Osvětlení na stropě se těmi otřesy zběsile houpaly sem a tam, až jsme se báli, že se utrhnou a spadnou dolů. Bili a já jsme se na sebe zděšeně podívali. „Do čeho jsme se to namočili?" mi ústy odříkal Bili. „Já nevím!" odpověděla jsem. Daniel pokračoval v odmítání démonů, které zdědil, bez zjevného zájmu o okolní dění.

Kostel se přestal třást, když přešel k další kategorii vstupních bran. To byly kabalistické rituály. Nechala jsem ho, aby z každého nejdříve dělal pokání, potom se naprosto specificky modlil k Bohu Otci, ve jménu Ježíše Krista, který za naše hříchy zemřel na kříži, aby Bůh přikryl každý hřích vzácnou krví Ježíše a tak je navždy učinil neplatnými a neúčinnými. Nechala jsem ho, aby požádal Boha, aby ty hříchy vymazal tak dokonale, aby i sám Daniel, kdyby někdy upadl do vzpoury a snažil se znovu získat svoji moc, kterou dostal skrze hřích, toho už nikdy nebyl schopen! Potom jsem Danielovi nařídila, aby přikázal všem démonům, kteří skrze ten určitý hřích vstoupili do jeho života, aby okamžitě a navždy ve jménu Ježíše odešli. Tímto procesem procházel u každého hříchu.

Když Daniel začal vyznávat své hříchy a modlit se za ně, byla jsem náhle v duchu přenesena do Božího trůnního sálu. Přestala jsem si uvědomovat, co se dělo ve fyzickém světě, ale důvěřovala jsem Billovi, že bude sledovat, co Daniel dělá a říká. Klečela jsem na kolenou v Božím trůnním sále. Okamžitě jsem uviděla, že satan je tam také. (Zj 12,10) Nepamatuji si, jak vypadal Bůh, ale velmi jasně si pamatuji na Danielův hlas, který vycházel u paty Božího trůnu. Jeho modlitby byly jako něco hmotného, co procházelo podlahou přímo k Hospodinu. Okamžitě se mi v mysli vybavil verš ze Zjevení 5,8, který říká: *„A když tu knihu uchopil, čtyři bytosti a čtyřiadvacet starců padlo na kolena před Beránkem; každý měl loutnu a zlatou nádobu naplněnou vůní kadidla, což jsou modlitby Božího lidu."* Najednou jsem rozuměla i verši ze Žalmul41,2, kde David píše: *„Jako kadidlo ať míří má modlitba k Tobě."* V duchovní oblasti jsou před Hospodinem naše modlitby jako hmotné kadidlo.

Když Daniel začal vyznávat několik prvních Kabalistických rituálů, satan se smál a dělal si z toho legraci. „Ale prosím vás! Vážně musíme procházet touto šarádou?" řekl posměšně. „Tento muž se nikdy nevzdá toho bohatství a moci, které jsem mu dal. Dal jsem mu celý svět! Co je to za směšnou komedii!"

Bůh satanovi neodpověděl, nýbrž mlčky seděl a upřeně naslouchal Danielovým slovům, která vystupovala před Jeho trůnem. I já jsem tam klečela mlčky. Najednou, když Daniel došel asi tak k pátému rituálu, jsem si uvědomila, že každý ten rituál je opravdu vymazáván! Nevím, jak jsem to věděla, ale prostě jsem to věděla. Viděla jsem, že satan si to začal uvědomovat také, protože už se nesmál ani neposmíval, ale ztichl a já viděla, že se začínal zlobit.

Právě, když Daniel skončil s posledním rituálem, od Božího trůnu vyšel hlas. Mohu ho popsat jen jako dunící hrom. „JE DOKONÁNO! VŠECHNY RITUÁLY JSOU VYMAZÁNY A NEPLATNÉ!" Potom se Bůh obrátil a ukázal na satana. „Satane," řekl, „tento muž je Mým synem, nepatří ti ani jediný jeho vlas a nebude ti patřit po celou věčnost! Celý patří Mně!"

Hned, jak zazněla ta poslední slova a než měl satan možnost zareagovat na to prohlášení, mě Duch Svatý udeřil takovou silou, že jsem byla vymrštěna dopředu na tvář jak ve fyzickém, tak v duchovním světě. „TEĎ!!" zněl příkaz, „TEĎ HNED PŘEDLOŽ POŽADAVKY!"

Nevěděla jsem, co říkat, ale okamžitě jsem poslechla, otevřela ústa a začala mluvit: „Hospodine, ve jménu Ježíše před Tebe pokorně žádám o předložení několika žádostí." Okamžitě mi na mysl přicházely požadavky, tak jsem pokračovala. „Předkládám žádosti v zastoupení tohoto bratra, aby satanovi nebylo dovoleno ho zabít nebo mučit ani ho zničit kvůli tomu, že se obrátil k Tobě. Předkládám žádost, abys ho použil pro sklizeň mnoha duší pro Tvé království, abys ho učil přímo ze Svého slova, abys mu dal jasné a nadpřirozené vedení, do kterého satan nemůže nijak zasahovat, ..." Nepamatuji si zbytek těch požadavků, ale bylo jich docela dost. Ještě když poslední slova opouštěla moje ústa, opět vyšel od Božího trůnu ten hromový hlas.

„VYHOVUJE SE! POŽADAVKŮM TÉTO MÉ SLUŽEBNICE SE VYHOVUJE!"

Poskočila jsem a vzhlédla, když satan vypustil ohlušující jekot čiré zuřivosti. V podstatě byl vzteky bez sebe. Ječel: „TO NENÍ FÉR!! TO NENÍ FÉR!! JÁ JSEM JEŠTĚ NEMĚL ČAS PŘEDLOŽIT SVOJE POŽADAVKY!"

Bůh se k němu obrátil a klidně odpověděl, „Už jsem vyhověl požadavkům této své služebnice; ty víš, že ze Svého slova nemůžu ustoupit. Prostě jsi nebyl dost rychlý, satane!"

Satan byl tak rozzlobený, že ječel a křičel a doslova se válel po podlaze, mlátíce pěstmi do země a měl pěnu u úst. Sledovala jsem to s úžasem a v hlavě mi svítal nový koncept Božích metod. Kvůli tomuto mě Bůh přenesl do Svého trůnního sálu. Abych přednesla požadavky ve prospěch Daniela dřív, než měl šanci satan! Bůh se ze zákona zavázal vyhovět mým požadavkům a tak zabránil satanu, aby neměl možnost ani požádat o dovolení zničit Daniela, protože se obrátil proti němu. Důrazně mi byl připomenut verš, kde Ježíš řekl Petrovi: *„Šimone, Šimone, hle, satan si tě vyžádal, aby tě směl tříbit jako pšenici. Já jsem však za tebe prosil, aby tvá víra neselhala ..."* Lukáš 22,31-32.

Jak jsem tak klečela a sledovala satanův obrovský výbuch hněvu, obrátil se ke mně Pán. „Ženo," řekl tiše, „tento muž ti v blízké budoucnosti bude velkou útěchou." Podívala jsem se ohromeně na Boha. „Ale Otče, já tomu nerozumím," řekla jsem. „Mám s Tebou smlouvu, že zůstanu svobodná. Nemám s muži nic do činění. Co by tento muž v mém životě dělal?" Hospodin neodpověděl. Místo toho jsem byla v okamžení zpátky v těle, navrácena do fyzické oblasti. Bili a Daniel tam seděli a dívali se na mě trochu divně. „Můžeme pokračovat?" zeptal se Bili. Uvědomila jsem si, že když mě Duch Svatý vymrštil na tvář a přikázal mi přednést požadavky, padla jsem na tvář i ve fyzickém světě. Chytla jsem se přitom Billovy ruky a způsobila, že se on i Daniel přestali modlit. Bylo zajímavé, že neslyšeli moje požadavky ve prospěch Daniela. Bili přestal, protože si uvědomil, že se v duchovním světě něco děje a vycítil, že mají počkat, než se bude pokračovat.

Neřekla jsem jim o svém zážitku, tak moc jsem byla rozrušená a zmatená tím, co mi Bůh řekl, že mi totiž Daniel „bude útěchou."

Pokračovali jsme v Danielově osvobozování. Vyznával jednu vstupní bránu za druhou a potom ve jménu Ježíše Krista přikazoval všem démonům, kteří skrze každou tu bránu vstoupili, aby z jeho života odešli. Celý proces trval několik hodin. Když jsme skončili a vešli do vstupního foyeru, Bili se ohromeně podíval nahoru. „Podívejte!" zvolal. Tam, vysoko u stropu, byla na zeď velkou silou hozena a rozdrcena holubice. Byla mrtvá a její krev stékala po zdi dolů na podlahu. Dveře jsme zamkli a byly stále ještě zamčené. Žádná lidská bytost se nemohla dostat dovnitř a určitě by nedosáhla na zeď dvě patra vysoko, aby něco takového udělala! Bylo nám z toho pohledu zle, ale byl to důkaz satanova vzteku, že tuto bitvu prohrál.

Když jsme vyšli ven, všude okolo budovy jsme viděli ležet mrtvé holuby. Uvědomili jsme si, že démoni vycházeli z Daniela s takovým vztekem, že na své cestě ven zabili všechny holuby, kteří se usadili na střeše. Vlastně kvůli těm otřesům na začátku začalo střechou zatékat na tolika místech, že sbor celou tu dobu, kdy byl Bili jeho pastorem, neměl peníze na to, aby ji dal celou opravit. Naštěstí ve Phoenixu moc často neprší. Ale když pršelo, musel Bili nakoupit řadu kbelíků a rozestavět je po kostele, aby se do nich chytala voda protékající střechou. Nakonec kostel prodali a problémem se musel zabývat nový majitel.

Tu noc se na Daniela znovu pověsili zabijáci a napsali mu vzkaz krví na zeď, která vedla okolo sborového pozemku. Po mnohých modlitbách jsme se s Billem rozhodli, že Daniel by se měl přestěhovat do oblasti, kde jsem žila já. Pán se mnou uzavřel smlouvu, ve které mi řekl, že dokud tam budu bydlet, udělá tu oblast bezpečným útočištěm pro ty, které se satan snaží zabít. Takže jsem následujícího dne odletěla domů a Daniel později přijel do Kalifornie a začal si tam hledat místo k bydlení a práci.

Šest předcházejících měsíců jsem pracovala s jednou mladou ženou jménem Beth, která vyšla z velmi hlubokých okultních praktik. Tu noc, kdy jsem se vrátila domů, jsem pozvala Daniela na večeři. Beth v mém domě strávila spoustu času a ten den tam byla také. Podívala se na Daniela, popadla mne a násilně zatáhla do kuchyně. „Rebecco!" řekla naléhavě, „víš, kdo to je?"

„No, ano, vím," odpověděla jsem.

„Co tady dělá?"

„To je ten, kvůli kterému jsem letěla do Phoenixu, abych pomohla Billovi s osvobozováním."

„Ale co dělá tady?!"

„Pronásledují ho zabijáci, tak jsme mysleli, že bude nejlepší, když přijede sem, kde bude v bezpečí."

„To ne, Ne, NE!! Tím jsi nás všechny odsoudila ke zkáze! Jak jsi ho sem mohla přivést?" zvolala, očividně velmi rozčílená.

„Nerozumím ti," odpověděla jsem. „Proč jsi tak rozčílená?"

„Dobře mě poslouchej, ten muž je můj nevlastní bratr! Znám ho dost dobře a říkám ti, že by se NIKDY nevzdal té moci a bohatství, které má! To by neudělal nikdo! Přišel jenom proto, aby se mezi nás vetřel a zničil nás! MUSÍŠ se ho okamžitě zbavit!"

Krátce potom za námi do kuchyně přišla Elaine a další dvě ženy, se kterými jsem pracovala. Všechny říkaly to samé, že jsou si jisté, že Daniel přišel jen z jediného důvodu - aby se mezi nás

vetřel a zničil nás. Nemohly uvěřit, že by byl ochoten vzdát se veškeré své moci a bohatství. Všechny byly velmi rozčílené a požadovaly, abych se Daniela zbavila a poslala ho pryč z té oblasti daleko od nás.

Byla jsem ve velmi složité situaci. Po večeři, kdy všichni moji hosté odešli domů a ostatní v domě už spali, jsem vyšla ven a chodila v poušti pod širým nebem. Byla jsem v agónii. Odpovědnost, která ležela na mých bedrech, byla hrozně těžká, cítila jsem, že je to víc, než jsem tu noc schopná unést. Byla jsem zodpovědná za hodně lidí. Pokud bych udělala chybu a přivedla domů někoho, kdo byl poslán, aby nás zničil, byla bych zodpovědná nejen za svůj život, ale i za životy ostatních. Odhalení Beth bylo přinejmenším šokující. Daniel navíc potvrdil, že je to jeho nevlastní sestra. Zdál se být stejně překvapený, že ji vidí, jako byla ona z něj. Nebyli v kontaktu už řadu let a neměli o sobě žádné zprávy. Ale jejich setkání po letech k těm šťastným zrovna nepatřilo. Nevěděla jsem, co dělat a neměla jsem nikoho, s kým bych se mohla poradit. Věděla jsem, co jsem během Danielova vysvobozování viděla v nebi. Mohla by to vážně být halucinace vyvolaná démony? Copak jsem se mýlila? Tehdy jsem cítila, že ten zážitek byl něco, čeho jsem se v budoucnu měla celou svojí silou držet. Byla tohle jedna z těch chvil?

„0 Pane," naříkala jsem. „Prosím, pomoz mi! Jsem tak zmatená. Nevím, kam se obrátit a v této chvíli ani nevím, jestli jsem schopná slyšet Tvůj hlas! Jsem ochotná dělat Tvoji vůli, ale potřebuji s jistotou vědět, že nejsem oklamávaná! Prosím, prosím pomoz mi." Nevím, jak dlouho jsem chodila, plakala a trápila se, ale nakonec jsem se unavená posadila u paty velkého stromu. Vůbec jsem nevěděla, co dělat. Velmi silně jsem cítila, že kdybych trvala na tom, aby Daniel odešel, byl by vystaven velkému nebezpečí a možná dokonce i smrti. Bůh mi slíbil, že toto bude bezpečné útočiště pro takové lidi, jako je on. Jak bych ho mohla odmítnout? Ale jak bych ho mohla neodmítnout, JESTLI se k nám chtěl jen vetřít, jak to tvrdošíjně tvrdili ostatní. Když jsem tam seděla s lokty opřenými o kolena a s obličejem v dlaních, uvědomila jsem si náhle s jistotou, že nejsem sama. Neslyšela jsem žádný zvuk, ale když jsem vzhlédla, viděla jsem tam stát obrovskou zářící postavu. „ Joshuo!" zvolala jsem. Snadno jsem poznala anděla, neboť Pán mi ho už několikrát předtím poslal. „Co tady děláš?" Chvíli tam tiše stál a díval se dolů na mne. Andělé jsou velcí, řekla bych přes 210 cm vysocí. Jako obvykle byl oblečen v bílém. Byla to velmi mocná a velitelská postava.

„Nikdy lidi nepochopím," odpověděl.

„Jo? A proč?"

„Copak ty a Jack Chick denně, už po více jak tři roky, nepředstupujete před Boží trůn a nežádáte Ho, aby vám přivedl světové špičky?" zeptal se.

„Aaaano," řekla jsem pomalu.

„No, a když Pán udělá přesně to, o co jste žádali, proč to odmítáš přijmout?"

„Myslíš tím Daniela?"

„Ano."

„Ty to nechápeš," odpověděla jsem hloupě. Jako kdyby toto stvoření, které poslal sám Hospodin, nemohlo rozumět mojí situaci. „Co když mě tahá za nos? Má snadný přístup k takové moci, aby nás všechny zničil, nebo nám alespoň hodně uškodil, když se rozhodne. Jsem zodpovědná za bezpečí mnoha lidí."

Frustrovaně potřásl hlavou. „Copak jsi při jeho vysvobozování nebyla v Božím trůnním sále? Viděla jsi a slyšela rozsudek v jeho případě."

„To ano, ale i to mohl být nějaký klam. Satan je schopen manipulovat s duchovním světem." Moje odpovědi byly ubohé, ve skutečnosti jsem nevěřila, že můj zážitek byl falešný, ale cítila jsem, že musím tu možnost alespoň zvážit. Nikomu jinému jsem o svém zážitku neřekla.

„Ženo," prohlásil. „Kde je tvoje víra? Mohu ti říct jen toto, tento muž JE služebníkem Ježíše Krista! Je už na tobě, jestli poslechneš Boha nebo ne."

To napomenutí zabolelo, ale byla jsem za něj vděčná. Přineslo mi potvrzení, které jsem tak zoufale potřebovala. „Samozřejmě, že Pána poslechnu!"

„Budiž tedy." S těmi slovy okamžitě zmizel.

To bylo naposledy, kdy ke mně Bůh ve své nekonečné milosti poslal anděla. Stála jsem na důležité křižovatce svého života a neměla jsem se na koho obrátit. Od té doby jsem už anděla nikdy neviděla.

Daniela jsem další tři dny neviděla. Pak se u nás zastavil a já ho pozvala aby zůstal na večeři. Toho dne u mne večeřelo asi 10 lidí, takže jsem měla dost práce s vařením. Protáhl se kolem rohu do kuchyně, kde jsem byla sama. „Rebecco," zeptal se náhle. „Mám na tebe otázku."

„Co je?" zeptala jsem se, zaneprázdněná mícháním jídla na vařiči a ne příliš šťastná kvůli tomu vyrušení.

„Když ti Bůh přikazuje, abys udělala něco, co vážně udělat nechceš, musíš to stejně udělat?"

Podrážděně jsem vzhlédla. „Jasně, že musíš! On je Pán a ty jsi služebník, konec diskuze."

„Ale ty to nechápeš. Já to vážně, VÁŽNĚ nechci udělat!"

Přestala jsem s tím, co jsem právě dělala a otočila se k němu, vařečku v ruce. „Dobře, a co teda vážně, VÁŽNĚ nechceš udělat?"

„Pán mi řekl, že se budu muset znovu oženit."

Překvapením jsem upustila vařečku. „TY a oženit se?" zvolala jsem. „Která žena by byla takový blázen, aby si tě vzala!! Kdokoliv si tě vezme, ten j e odsouzen po zbytek života k hroznému duchovnímu boji!" Mluvila jsem velmi sebejistě, protože jsem věděla, že mám smlouvu, že zůstanu svobodná.

Daniel pokrčil rameny. „No, vždyť jsem ti říkal, že se nechci ženit. Ale v tom vidění toho bylo víc."

„A co?"

„Bůh mi řekl, že v případě nutnosti mám za tebe položit život, abych tě ochránil."

Bez přemýšlení jsem odpověděla: „0, tak to asi nebylo od Boha. Víš, já mám s Bohem smlouvu, že zůstanu svobodná, s muži mám tedy velmi málo co do činění. Nemyslím, že bys tu byl dost na to, abys mě chránil před čímkoliv."

Daniel si povzdechl. „Doufám, že máš pravdu, protože já se vážně nechci znovu ženit."

Toto téma jsme opustili a já jsem se opět ponořila do přípravy večeře.

Hned následujícího dne, ke mně Pán během mého času ztišení velmi jasně promluvil. „Ženo, připravila jsi svoje srdce?" zeptal se.

Nerozuměla jsem tomu. „Připravit svoje srdce, na co?" ptala jsem se.

„Řekl jsem ti to už víc než před rokem, nyní tě uvolňuji ze smlouvy, že zůstaneš svobodná a přikazuji ti, aby sis vzala Daniela," zněla Jeho odpověď.

Trhnutím jsem se napřímila. A protože jsem duchovní a „poslušný služebník", doslova jsem zařvala: „Satane, ve jménu Ježíše tě vykazuji!!! Vypadni odsud! Nebudu poslouchat takové nesmysly!"

Bitva začala. Pánu trvalo asi 3 dny, než mě přesvědčil, že je to On, a ne satan, kdo mi přikazuje, abych si vzala Daniela. Byla jsem vyděšená a jako smyslů zbavená. Neměla jsem ve svém životě pro muže místo a určitě ne pro někoho s Danielovou minulostí. Měla jsem dost práce a jako svobodná jsem byla naprosto spokojená. Když mě Bůh požádal, abych s Ním tuto smlouvu uzavřela, předpokládala jsem, že je to po zbytek mého života. Ale když o tom zpětně přemýšlím, musím být upřímná a přiznat, že to Bůh nikdy neřekl. Požádal mě jen, abych „zůstala svobodná". Neřekl na jak dlouho. Takže teď, o patnáct let později, jsem tu stála tváří v tvář nemyslitelnému. Svatbě s mužem, kterého jsem sotva znala, ale který byl jistě tou největší výzvou, které jsem kdy čelila.

Začala jsem se s Pánem dohadovat - což jsem sotva kdy udělala. „Ale Pane," řekla jsem, „vždyť já ho ani nemiluji."

„Copak jsem ti někdy přikázal dělat něco, co bylo založené na tvých pocitech? Víš, že od tebe vyžaduji poslušnost!" byla okamžitá odpověď.

„ Ale Pane, určitě nemůžeš mít na mysli tohoto člověka. Vždyť není ještě ani civilizovaný!"

„Poslušnost!"

„Ale Pane, vždyť on není obyčejný „Honza Mráček" z ulice. Tohle je velmi riziková manželská partie. Ani neví, co to slovo znamená a podívej, co je jeho rodina zač!"

„Poslušnost."

„Poslušnost."

„Poslušnost!" To byla jediná odpověď, kterou jsem dostala.

O svém dilema jsem nikomu neřekla. V té době jsem byla velmi nemocná a právě mi našli chorobu, která by mi s velkou pravděpodobností přivodila smrt. Pán ke mně znovu promluvil a řekl: „Ženo, vyber si život nebo smrt. Jestli si vybereš život, musíš si vzít Daniela."

„Beru smrt!" byla moje okamžitá reakce. „Roky jsem v neochabujících bojích, jsem připravená jít domů."

„Ale smrt není to, co bych pro tebe volil JÁ!" Přišla zvučná odpověď. „Mojí vůli pro tebe je vybrat si život a vzít si Daniela."

Všechny moje dřívější sny a představy se týkaly manželství naplněném romantikou a láskou a dalšími nádhernými věcmi. Bylo těžké se toho všeho vzdát, ale udělala jsem to. Nicméně ani v mých nejdivočejších představách mě nenapadlo, že mi Bůh přikáže vdát se za takovýchto podmínek! Neuměla jsem si představit, že bych mohla něco takového opravdu UDĚLAT.

Bylo moc dobře, že jsem Daniela v těch prvních třech dnech neviděla. Čtvrtého dne jsem přišla z práce hrozně utahaná a cítila jsem se hodně nemocná. Ležela jsem na gauči a snažila se dát do kupy, abych mohla jít na nákup, když se u nás stavil Daniel. Elaine mu otevřela a poslala ho do obýváku, kde jsem byla a okamžitě se vrátila ke sledování nějakého pořadu v televizi. Vešel dovnitř, posadil se a prohlédl si mě. „Nevypadáš moc dobře," poznamenal. Bylo mi mizerně, ale určitě bych to před ním nepřiznala! Posadila jsem se tak rychle, jak to jen šlo. „Ó, jen jsem chvilku odpočívala, než půjdu na nákup," řekla jsem s lehkostí.

„V tomhle stavu řídit nemůžeš, odvezu tě," řekl krátce.

Nechtěla jsem s ním být a už vůbec ne od něho přijímat příkazy! „Ale ne, určitě máš na práci něco jiného. Jsem v pohodě, už půjdu. Ale díky. Sbohem." Popadla jsem kabelku a zamířila ke dveřím.

Neobtěžoval se ani odpovědět. Prostě šel za mnou ven, kde jsem uviděla, že jeho auto stojí před mým ve vjezdu. „No tak," řekl. „Obchod není daleko, odvezu tě tam." Stál u otevřených dveří a já si uvědomila, že pokud se chci vyhnout hádce o to, aby se svým autem uhnul, musím jet s ním. S hlubokým povzdechem jsem se odevzdala svému „osudu" a nastoupila do auta.

Na velké nákupy jsem byla moc unavená. Naházela jsem do nákupního vozíku jen to nejnutnější a zamířila k pokladně. Daniel za mnou jen tiše chodil, neřekl ani slova. Já jsem také na rozhovory neměla náladu. Když jsme se dostali do řady u pokladny, šel Daniel jako první. Následovala jsem já a táhla za sebou vozík. Na druhé straně mého vozíku se okamžitě objevila nádherně oblečená dáma i se svým vozíkem za ní. Očividně byla velmi bohatá, soudě podle oblečení. Každý z jejích stříbrných vlasů byl na svém místě a kolem ní bylo nezaměnitelné ovzduší sofistikovanosti. Příjemně se na mne usmála a já jsem jí ten úsměv oplatila a začala s ní mluvit, doufajíce, že jí budu moci říci evangelium. Vyměnili jsme si pár zdvořilostí, když se náhle natáhla, aby mi poklepala na rameno. V tom okamžiku se Danielova ruka natáhla kolem mě a popadla ji za zápěstí v drtivém sevření dříve, než se mě mohla dotknout levou rukou stále držel její zápěstí a tou druhou mě vzal za ruku a vystrčil před sebe. „Ty! Zaplať nákup a běž do mého auta a okamžitě se tam zamkni, ať se děje cokoliv!" zavrčel mi do ucha.

Byla jsem uražená a zároveň šokovaná. „Ó Pane!" myslela jsem si, „ten chlap se zbláznil!" Ohlédla jsem se a viděla, že stále drží zápěstí té dámy. Nakláněl se nad mým vozíkem z jedné strany a ona se nakláněla z té druhé. Nosy měli asi 5 centimetrů od sebe.

„Na tuhle ani nesáhneš!" říkal Daniel jemně, ale velmi důrazně.

„Obchod je obchod," odpověděla tím samým tónem.

Teď mi bylo JASNÉ, že se zbláznili oba! Daniel se posunul a postrčil mě dopředu, ruku na kříži mých zad. Doslova jsem naházela těch pár věcí na pás a rychle zaplatila. Měla jsem plně v úmyslu popadnout tašku s nákupem, vyrazit z obchodu a domů jet stopem. Ale Daniel mě stále

jednou rukou zezadu postrkoval. Zuřila jsem! Nikdo mě nebude takhle postrkovat a určitě ne tenhle hrubián!

Popadla jsem tašku a skoro běžela k východu. Daniel mi byl v patách. Už jsem neviděla, co se stalo s tou dámou, se kterou se střetl. Když se dostal k autu, trhem otevřel dveře a snažil se mě nacpat dovnitř. Neměla jsem náladu na to, aby mě někdo někam strkal! „NE, já s tebou nepojedu," křičela jsem skoro.

„Ale ano, pojedeš, nastup!"

„Ani náhodou!" Pevně jsem se zapřela nohama a držela se na dveří.

Daniel hodil nákup dozadu a pronikavě se na mě zadíval. „Jsi ta nejpitomější blondýnka, se kterou jsem měl tu smůlu se potkat!" teď už z frustrace křičel.

„A ty jsi ten největší hrubián, se kterým jsem měla já tu smůlu se potkat!" zaječela jsem naoplátku.

Musela to být na tom parkovišti docela pěkná scéna. Daniel se rychle rozhlédl a otočil se ke mně. „Copak nevíš, s kým sis to tam povídala?" řekl tišeji.

„Samozřejmě, že to nevím. Jak bych mohla? Nikdy jsem tu paní neviděla. Chtěla jsem jí říct evangelium."

„Nedožila by ses toho! Copak jsi neviděla ten její prsten? Má na něm osten. Chtěla tě tím bodnout a otrávit tě, až by ti poklepala na rameno. Jmenuje se Madena a je jedním ze špičkových mezinárodních zabijáků!"

Vzpomněla jsem si, že jsem ten prsten viděla, když jí obrátil ruku poté, co jí chytil, ale toho ostnu jsem si nevšimla. „Jak jsem měla vědět, že je to zabiják? Já se v takových kruzích nepohybuji!" Odpověděla jsem sarkasticky, ale mnohem tišeji, protože to se mnou trochu otřáslo.

„Podívej, prostě prosím nastup do auta a vypadneme odsud. Nevím, co má Madena za lubem, ale je jasné, že jde po tobě."

Neodpověděla jsem, ale do auta jsem nastoupila. „Přikázal jsem mu, aby tě chránil," promluvil ke mně Pán, když jsme vyjeli z parkoviště. Povzdechla jsem si. Věděla jsem, že jsem tlačená do kouta. Kdo na světě by měl dost peněz, aby si najal někoho na takové úrovni, aby mě zabil? Proč teď? Myšlenky se mi při té krátké cestě domů honily hlavou sem a tam. Když jsme tam přijeli, Daniel se ani neptal, jestli může jít dál. Prostě sebral tašku s nákupem a nesmlouvavě mě doprovodil dovnitř. „Zůstanu tady na večeři," řekl krátce, „musíme přijít na to, co se děje." Pro tentokrát jsem nic nenamítala. Uvědomila jsem si, že budu nejspíš potřebovat jeho pomoc. V podstatě jsem Danielovi nedůvěřovala a nechtěla jsem být v jeho blízkosti, ale nemohla jsem myslet jen na sebe. U mě doma žili i další lidé. Musela jsem myslet i na jejich bezpečnost.

Po večeři jsme si sedli a začali to probírat. „Myslíš, že ta Madena po mě vážně jde?" zeptala jsem se.

„Vůbec o tom nepochybuji. Znám ji i její způsob práce. Ten prsten nepoužívá jen tak na někoho! Chtěla tě zabít. Kdybych tam nebyl, tak by se jí to povedlo. Máš ponětí, kdo si ji mohl najmout? Není zrovna levná. Někdo ji musel dát půl miliónu dolarů, aby jenom začala."

Pomalu jsem kroutila hlavou. „Vím, že v satanově království nejsem moc populární, ale nenapadá mě nikdo, kdo by si někoho takového mohl najmout. Já ani neznám žádné lidi s tolika penězi. Jak pracuje? Co můžu očekávat?"

„No, zabijáci jako je ona většinou souhlasí s tím, že berou případ na sedm dní. Může zabít okamžitě nebo si se svou obětí hrát jako kočka s myší několik dní. Záleží jakou má zrovna náladu. Ale nepracuje sama. Většinou má s sebou ještě další, kteří jí pomáhají. Radši tady dneska zůstanu přes noc, bezpochyby to zkusí znova nebo sem pošle svoje gorily."

Seděla jsem potichu, přemýšlela jsem a trochu se modlila. Podívala jsem se ven a viděla, že slunce zapadá. Brzy bude tma. Moje situace se mi vůbec nelíbila. Obě ženy, které se mnou bydlely, byly nemocné. Byly velmi zranitelné a určitě jsem od nich nemohla čekat žádnou pomoc. Navíc dům, ve kterém jsme bydlely, jsme měly pronajatý a z nějakého důvodu bylo obtížné udržovat ho vyčištěný a zapečetěný Vůbec jsem nebyla v dobré pozici. Ale musela jsem použít ty zbraně, které jsem měla k dispozici a důvěřovat Pánu, že se postará o zbytek.

Vstala jsem. „No, začnu tím, že obejdu pozemek a pomažu ho olejem a zapečetím. Potom znova obejdu dům. Budu muset důvěřovat Pánu, že se postará o zbytek. Nikdy předtím mě nezklamal." (Viz dodatek B)

„Jo, ale vsadím se, že nikdy předtím po tobě nešel nikdo, jako je Madena," řekl Daniel hrozivě. „Půjdu ten pozemek pomazat s tebou."

Dům byl na pozemku o rozloze asi půl hektaru. Stál na krásném místě. Byl vysoko v pustině, v neobydlené oblasti Apple Valley v Kalifornii. Měla jsem podzemní zavlažovací systém na okrajích pozemku na zalévání stromů a keřů. Nicméně tam nebyla žádná tráva. Když jsme vyšli ven už se smrákalo a mne překvapilo, že jsem viděla prosakovat vodu po celém pozemku na stovkách různých míst. Právě nedávno mi zavlažovací systém opravovali, takže jsem přesně věděla, kudy vedou trubky. Žádné trubky ale nevedly tam, kde vystupovala voda. Nikdy jsem nic takového neviděla. „Podívej!" zvolala jsem. „Tohle je poušť a já vím, že nemám trubky na všech těch místech. Odkud se ta voda bere?"

Daniel se velmi opatrně rozhlédl. „Ne, podle těch pár rozstřikovačů vidím, že trubky v podzemí nemohou být zdrojem té vody. Může to být jen jediné. Říká se tomu „plačící země."

„Co to je?"

„No, jen velmi mocné čarodějnice toho mohou dosáhnout a Madena je dost mocná. Posílá k tobě zespoda skrz půdu tolik démonů, že doslova vytlačují vodu ze země. Proto se říká, že země pláče. Máme před sebou dost drsnou noc."

Ve chvíli, kdy jsem vyšla ven, jsem cítila obrovský tlak. Ale znala jsem svého Boha! „No, Madena nemá víc moci než Bůh! Však uvidíme!" Začala jsem s obcházením pozemku vzadu za domem, pomazávajíce ho olejem ve jménu Ježíše. Prošli jsme po celé zadní hranici pozemku. Cítila jsem, jak s přibývající tmou roste i tlak. Právě jsme dokončovali pomazávání pozemku před domem, když jsem se zarazila na příjezdové cestě. Tam, přímo na mé příjezdové cestě byl nakreslen obrovský pentagram s kruhem okolo. Na každé straně byl velký had se zvednutou hlavou a otevřenou tlamou s jedovými zuby připravenými kousnout. Na vrcholu kresby bylo napsáno „Madena je tady" a přes spodek připsáno „Jsi mrtvá." Ohromeně jsem na tu kresbu zírala. Po pravdě řečeno jsem Danielovi moc nevěřila, že se ta žena jmenuje Madena nebo že by po mě šla. Ale Daniel byl celou tu dobu se mnou v domě; ani na chvíli jsem ho od té příhody v obchodě neztratila z očí. V žádném případě to nemohl nakreslit on. A za druhé jsem si všimla toho

uměleckého provedení. Nikdo v okruhu mých známých neměl takové nadání a schopnosti, aby tohle nakreslil! Bylo to nádherně a dokonale provedeno. Aby to někdo za tak krátkou chvíli nakreslil, musel mít veliké malířské nadání.

Přešla jsem ke kresbě a Daniel vyštěknul: „Nešlapej na ty hady!"

„Proč ne?"

„Protože démoni, kteří jsou s nimi spojení, tě uštknou a věř mi, je to smrtelnější než jakékoliv hadí kousnutí!"

Přikývla jsem a obešla to. Vzala jsem si rozprašovací láhev s olejem a nastříkala olej na každou čáru, pokrývajíce celou kresbu olejem. Když jsem skončila, řekla jsem nahlas: „Ve jménu Ježíše Krista, mého Pána, beru autoritu nad každým prokletím spojeným s touto kresbou. Přikazuji, aby byla všechny prokletí TEĎ zlomena ve jménu Ježíše a každému démonu, který je spojen s touto kresbou přikazuji, aby odešel z mého pozemku a z mého života TEĎ HNED a navždy ve jménu Ježíše!" Potom jsem úmyslně šlápla na jednoho z těch hadů a přešla přes kresbu k Danielovi. Nic se mi nestalo. On jen potřásl hlavou, jako kdyby si myslel, že jsem šílená, ale neřekl nic.

Neměla jsem čas, abych tu kresbu odstranila. Zlomení těch prokletí bylo to jediné, co jsem v té chvíli mohla udělat. Rychle jsme dokončili pomazání pozemku, protože už byla téměř tma. Když jsem skončila s pomazáváním a modlila se, přikazujíc, aby byla všechna prokletí zlomena a démoni aby odešli, všimla jsem si, že voda přestala prosakovat. Požádala jsem Pána, aby můj pozemek zapečetil, ale cítila jsem, že mi říkal, že tato bitva se bude bojovat v duchovním i ve fyzickém světě. A fyzická oblast byla něco úplně jiného!

S postupujícím časem znovu začala démonická invaze. Viděli jsme, jak po pozemku chodí stíny lidí. Věděla jsem, že v domě nebudeme v bezpečí. Byla to jenom otázka času. Zvažovala jsem, jestli zavolat policii, ale nepochybovala jsem, že ti muži venku měli odposlech policejních frekvencí. Jednoduše by zmizeli hned, jak by policie zamířila k nám. Daniel přecházel po domě. Nakonec se zastavil a přešel do kuchyně, kde jsem byla já. Obě další ženy byly už dávno v posteli a spaly.

„Rebecco, nevím, jak bychom tu mohli být v bezpečí. Jsme příliš zranitelní. Madena má spoustu možností. S několika chlapíky si poradím, ale určitě ne se všemi a ne s jejich zbraněmi a my žádné zbraně nemáme. Pochybuji, že by nám

policie nějak pomohla. Prostě by nám nevěřili a určitě by nás nechtěli celou noc hlídat. A i kdyby to udělali, máme před sebou ještě další noci."

Přikývla jsem, uvědomujíc si, že to co říkal, byla pravda. Ani kdybychom měli zbraně, nemohli bychom se jen tak utkat v přestřelce! Ne, v tomto případě bylo lepší, že jsme byli neozbrojení. „Ty víš, co bychom měli udělat?" zeptala jsem se váhavě.

„Věřím, že naší jedinou šancí je dostat se odsud, dokud je to možné. Nalož všechny do své dodávky. Umím řídit tak, abych je setřásl. Pojedeme dolů do města, kde je hodně lidí a velký provoz. Na veřejnosti se o nic nepokusí. Pracují hlavně v noci. Když se jim vyhneme dnes v noci, tak bychom měli být ve dne v pohodě. Možná zítra vymyslíme něco jiného, ale nejdřív musíme přežít dnešní noc."

„Dobře, naložím ostatní do auta a svoje kočky vezmu taky."

„Tvoje kočky?!"

„Jasně, nenechám je tady, aby je zabili a mučili! Jsou na cestování zvyklé, prostě budou spát, protože je tma."

Daniel udiveně kroutil hlavou. Rychle jsem ostatní připravila a naskládala do minivanu. Modlila jsem se, aby Pán zachoval můj dům vcelku, zatímco budeme pryč. Daniel udeřil do automatického otvírače garážových vrat a vyřítil se na ulici a jen těsně se vyhnul tmavému minivanu bez označení, stojícímu na kraji naší příjezdovky. Honička začala. Celou noc jsme projížděli větší oblastí Los Angeles. Tmavý minivan jel za námi. Jednou jsme mysleli, že jsme je ztratili a na chvíli zastavili. Daniel a já jsme vystoupili, abychom si protáhli nohy. Zaparkovali jsme u velkého skladiště, v jeho stínu. Náhle mě Daniel popadl za ruku a příkře mě zastavil, držíce prst na ústech na znamení ticha. Ukázal nahoru. Nic jsem neslyšela, ale na střeše budovy jsem zahlédla odraz dvou mužů, držících něco, co vypadalo jako samopaly Uzi a dívající se přes okraj budovy. Naštěstí jsme byli ve stínu, tak nás nemohli vidět. Rychle jsme přeběhli vzdálenost dělící nás od auta a vyrazili pryč. Do svítání už jsme nezastavili. Během té noci jsem poprvé začala Danielovi důvěřovat.

Následujícího dne jsem zavolala Billovi, svému pastorovi ve Phoenixu a řekla mu o naší situaci.

Jeho odpověď byla okamžitá: „Rebecco, přijeďte sem hned, jak to půjde. Sbor tady za vámi bude stát na modlitbách a vy tu budete v bezpečí."

Sbalili jsme se ještě toho dne a Daniel nás odvezl do Phoenixu. Celý sbor za námi dalších 6 dní stál na modlitbách, 24 hodin denně. Daniel se modlil také a svým přímým zásahem mi během té doby ještě dvakrát zachránil život. Pán na mě tlačil stále víc a víc, abych odpověděla na Jeho příkaz vzít si Daniela. Nakonec za mnou jednoho dne přišel Bili a řekl mi: „Rebecco, Bůh ti přikazuje, abys něco udělala a jestli Ho neposlechneš, budeš toho do konce života litovat!"

„Dobře, Bille, co mi tedy Pán přikazuje, abych udělala?"

„Jestli nemáš dost rozumu, abys naslouchala Pánu, tak já ti to určitě říkat nebudu," zněla jeho úsečná odpověď.

Nevěděla jsem, že Daniel mluvil s Billem. Pán k Danielovi během našeho útěku před Madenou promluvil a řekl mu, že si mě musí vzít. Ale Pán způsobil, že se do mě Daniel okamžitě zamiloval. Já takové štěstí neměla. Zkouškou mého života byla poslušnost.

Daniel řekl Billovi na konci týdne, když si byl jistý, že jsem v bezpečí, že odejde a nikdy už se nevrátí. Bili za mnou naposledy přišel a řekl mi, abych raději ukončila svůj „zápas s Hospodinem" a to rychle, jinak že bude pozdě. Takže jsem později toho dne promluvila s Danielem a řekla mu, že si myslím, že bychom měli někam jít a popovídat si. Souhlasil. Vlastně jsem ani nevěděla, co říkat ani co dělat. Ještě jsem nebyla rozhodnutá, že se poddám a vezmu si toho člověka a navíc jsme o tom nikdy nemluvili. Také jsem si vůbec nebyla jistá, jestli Pán přikázal Danielovi, aby si mě vzal nebo co si on o tom všem myslel. Jediné, čím jsem si byla jistá bylo to, že já nebudu tím prvním, kdo o manželství začne mluvit!

To odpoledne mě Daniel zavezl k jezeru kousek za Phoenixem. Celou cestu jsme jeli mlčky. Když jsme dojeli k jezeru, vystoupili jsme z auta a scházeli po dlouhém svahu dolů k vodě. Já jsem šla po úzké pěšince. Daniel šel kus ode mě mimo pěšinu a prodíral se hustými bodláky. Samozřejmě, že se mu jich plno přichytilo na džíny. Když jsme stáli beze slova u jezera, Daniel

trávil čas sundáváním bodláků. Tehdy jsem nevěděla, že když si je po jednom sundával, říkal si přitom: „Má mě ráda, nemá mě ráda." (Nikdy jsem nezjistila, jestli ten poslední bodlák byl ‚má mě ráda nebo ‚nemá mě ráda'.) Nemohla jsem se přimět k tomu, abych něco řekla a on také ne. Nakonec, asi po půlhodinovém mlčení, jsem řekla: „Už mě nebaví tady stát, asi půjdu zpátky k autu."

Stoupali jsme po svahu nahoru a já jsem zase šla po pěšině a Daniel se znovu prodíral houštím a zase měl džíny plné bodláků. Sedla jsem si do auta

a v mizerné náladě pozorovala Daniela, jak si podruhé sundává z kalhot bodláky.

„To skutečně nemůžeš myslet vážně, abych si vzala tohohle chlapa!" myslela jsem si. „Podívej Pane, ani nemá dost rozumu, aby šel po pěšině. Místo toho prolézá roštím podruhé a má bodláky znovu úplně všude! Určitě, určitě po mě nechceš, abych si ho vzala!"

„Poslušnost!" byla jediná odpověď, jakou jsem dostala.

Mezitím Daniel prováděl svojí „má mě ráda, nemá mě ráda" bodlákovou proceduru. Když skončil, sednul si do auta a také zíral z okna. Tak to byl náš rozhovor.

Nakonec se ke mně Daniel otočil, aby mi řekl, že bychom měli už jet. Místo toho mu z úst vyšlo: „Rebecco, když by ti Bůh přikázal, aby sis mě vzala, poslechla bys Ho?"

Šokovalo mě to. Co je to za nabídku k sňatku? „Pane," naříkala jsem potichu, „copak to nemůže být aspoň trochu romantické?"

Neodpověděla jsem hned, proto Daniel promluvil znovu. „Rád bych slyšel přímou odpověď, Rebecco, stačí mi ‚Ano' nebo ‚Ne'."

Doufajíce, že tím získám trochu času, jsem řekla: „No, KDYBY mi náhodou Bůh přikázal, abych si tě vzala, pak bych Ho samozřejmě poslechla."

Chvíli neříkal nic a potom pronesl pomalu: „No a PŘIKAZUJE ti, aby sis mě vzala?"

A bylo to tady, už jsem se nemohla déle vyhýbat. Musela jsem se jednou provždy rozhodnout - poslechnout nebo neposlechnout. Danielova otázka byla přímo od Ducha Svatého. Nikomu jsem totiž o svém zápasu s Pánem neřekla! Jen Bůh věděl o tom mém zápase nad tím malinkým slovíčkem „poslušnost". Po několika minutách jsem řekla: „No, myslím, že mi Bůh přikazuje, abych si tě vzala."

„Tak v čem je problém?" odpověděl Daniel tak klidně, jako by mluvil o počasí! „Jaká je tvoje odpověď? Ano nebo Ne?"

„Ten chlap je vážně romantik!" bručela jsem si pro sebe. „Mluví o tom jako o počasí a ne jako o zbytku našeho života!" Už jsem však s rozhodováním nemohla čekat. Hluboce jsem se nadechla a řekla: „Dobře, poslechnu Boha, provdám se za tebe."

V té chvíli do mě uhodil příslovečný blesk. V okamžiku, kdy jsem řekla „Ano", jsem byla do Daniela zamilovaná až po uši! Daniel ke mně vztáhl ruku a ve chvíli, kdy jsem do ní vložila tu svoji, jsme se stali jedním! Byl to čistě nadpřirozený Boží skutek! Ne, nebyli jsme ještě fyzicky jedno, to počkalo ještě dalších 10 dní, do naší svatby Ale Bůh nás učinil jedním v tom zlomku

sekundy Bylo to, jako bychom se znali odjakživa a od té doby je to stále stejné (už téměř 13 let v době, kdy píšeme tuto knihu.)

Když jsme se vrátili do Phoenixu, Madena a její muži se beze stopy ztratili. Už nikdy jsme je neviděli ani o nich neslyšeli. Do dneška mám neurčité podezření, že Bůh někomu dovolil najmout Madenu, aby nás dal dohromady a donutil mě, abych začala Danielovi důvěřovat a dokonce začala uvažovat o možnosti provdat se za něho. Řekla bych, že se to nikdy s určitostí nedovím, až v nebi.

KAPITOLA PÁTÁ

PŘEMÁHÁNÍ SKRZE „SLOVO SVĚDECTVÍ"

S Danielem jsme se setkali 7. listopadu 1989 a 10. prosince jsme měli svatbu. Celý můj život se obrátil naruby! Najednou jsem v životě měla tohoto muže, kterého jsem milovala víc než cokoliv na světě, tedy kromě Pána. Ale Bůh nedovolí, aby pro nás cokoliv bylo cennější než je On. Bude nás zkoušet a příliš dlouho nečekal, aby si vyzkoušel mne. Dne 31. prosince Daniela někdo otrávil a on umíral. Řekli mi, že není vůbec žádná naděje, že by se z toho dostal. Přecházela jsem sem a tam po místnosti a úzkostí plakala. „Ó Pane, CO to děláš? Ty jsi mi toho muže přivedl do života, TY jsi způsobil, že jsem se do něho zamilovala a on teď umírá. Proč? Proč?" Nakonec mi Pán odpověděl.

„Ženo, když si vezmu tvého manžela, budeš Mi stále sloužit?"

Dlouho jsem nad tou otázkou přemýšlela. Velmi dobře jsem věděla, že Bůh může udělat přesně to, k čemu vyzývá. Moje mysl letěla zpět až do doby, kdy se mě před léty zeptal na podobnou otázku týkající se mé matky. V té době jsem ještě byla ve zdravotnictví. Duchovní boj byl velmi intenzivní a já jsem byla v hrozném tlaku. Moje matka, čiperná a kurážná 74 letá paní, pracovala na plný úvazek jako recepční v mé ordinaci. Dělala to ráda a všichni pacienti měli rádi ji. Znala každého jménem a také všechno o jejich dětech a vnoučatech. Věrně se za každého modlila. Měly jsme velmi blízký vztah a ona byla tou jedinou osobou, která rozuměla tomu, co se dělo v mém životě. Jednou v noci ke mně Pán promluvil a řekl mi, že satan Ho požádal o život mojí matky. Satan řekl, že bych přestala Hospodinu sloužit, kdyby moje matka zemřela. „Byla jsi věrnou služebnicí, co mám satanovi odpovědět?" zněla Jeho otázka.

„Pane, Ty víš, že Ti budu sloužit s mojí matkou nebo bez ní. Také víš, že ona je mojí jedinou oporou, jedinou, kdo rozumí mně i tomu, co v mém životě děláš. Jsem do toho příliš citově zainteresovaná než abych věděla, co je nejlepší. Nechám to rozhodnutí na Tobě. Udělej to, co Ti přinese nejvíce slávy a co je pro mou matku nejlepší," byla moje odpověď.

„Dobře tedy, za dva týdny si ji vezmu domů," zněla Jeho okamžitá odpověď.

„Potom mám jen jediný požadavek, prosím Tě, abys nedovolil satanovi, aby se mojí matky dotkl nebo ji způsobil utrpení či jakoukoliv bolest," prosila jsem v zármutku a mukách.

„Stane se, jak žádáš."

O dva týdny později, přesně na den, měla moje matka infarkt a zemřela. Pracovala ještě den před svou smrtí. Byly to strašlivé dva týdny. Neodvažovala jsem to mamince nebo komukoliv jinému říct, protože mi to Pán zakázal. Nechápala jsem, proč se rozhodl vzít mi ze života něco tak vzácného a důležitého, ale důvěřovala jsem, že ví, co je nejlepší.

Toto vše jsem měla na mysli, když jsem učinila svoje rozhodnutí. Byla jsem (a stále jsem) ve smluvním vztahu s Bohem. On je můj Mistr, já jsem služebník. „Ano, Pane, i když Daniel zemře, budu Ti stále sloužit." To byla moje odpověď.

Daniel se zázračně zotavil.

O měsíc později přišla další krize. Znovu jsem si byla jistá, že Daniela ztratím. Znovu mě Bůh vyzval: „Když přijdeš o svého manžela, budeš Mi stále sloužit." Znovu byla moje odpověď „Ano" a znovu byl Daniel zázračně zachráněn.

Potom, o měsíc později, jsme prožívali další krizi, už po třetí. Tentokrát jsem si byla naprosto jistá, že jsem Daniela ztratila. Nikdy na tu noc nezapomenu. Ležela jsem v ložnici na podlaze a vyplakávala si před Pánem oči. Znovu přišla ta samá otázka: „Ženo, když si vezmu tvého muže, budeš Mi stále sloužit?"

„Ó Pane, prosím, prozkoumej moje srdce. Ukaž mi, jestli je tam něco, o čem nevím. Jak nejlépe umím, Ti říkám ano. Budu Ti stále sloužit."

V duchovním světě se Boží hlas valil jako hrom: „V této hodině s tebou uzavírám smlouvu. Žádnému muži, žádné ženě, žádnému andělovi, žádnému démonu, žádné moci, dokonce ani Danielovi nebo tobě nebude dovoleno vás dva někdy rozdělit! Promluvil jsem a Moje Slovo je jisté!"

Znovu se mnou Bůh uzavřel smlouvu, která se měla stát mocnou zbraní, kterou jsem mohla v následujících letech používat. Krátce nato jsme se přestěhovali do státu Iowa a založili tam sbor. Žili jsme tam rok a Bůh nám velmi žehnal. Naše služba i sbor rostly mílovými kroky. Byli jsme velmi šťastní. Potom se proti nám postavila Danielova rodina a my ztratili vše, co jsme měli. Daniel byl křivě obviněn ze zločinů, které neudělal a na 80 dní byl ve vězení. Poté jsme byli zapojeni v soudním sporu téměř 3 roky. Ty 3 roky jsme byli bez domova; žili jsme v malém mobilním domku a potom v přívěsu. Nakonec jsme se usadili tady v Arkansasu na kousku země blízko lesů v Ozark Mountains. Byla to pro nás doba velké nejistoty. Vůbec jsme nesloužili duchovně ale pracovali ve světském zaměstnání. Byli jsme velmi chudí, protože každý cent šel na poplatky za právníky. Právě v této době těžkostí a odrazení jsem se setkala tváří v tvář s nepřítelem, jak jsem to popsala v první kapitole této knihy.

Bylo léto. Jednou navečer jsme oba pracovali venku. Daniel sekal trávník před domem a já jsem pracovala ve slepičím kurníku, odkud jsem na něj neviděla. Náhle jsem slyšela, jak nějaké auto rychle přijíždí po prašné cestě před naším pozemkem. Ta cesta byla samá díra a velké kameny, takže kdo si trochu vážil svého auta, nikdy by takhle rychle nejel. Auto zastavilo u našeho pozemku, za pár vteřin jsem slyšela bouchnout dveře a vyrazilo odtud dokonce ještě rychleji, než sem přijelo. V tom okamžiku mi bylo, jako kdyby mi srdcem projel meč! Pohltila mě naprostá hrůza, věděla jsem, že se stalo něco strašlivého!

Oběhla jsem náš malý domeček a křičela Danielovo jméno. Našla jsem sekačku, jak tam stojí s nastartovaným motorem, ale Daniel nikde. Viděla jsem i náš náklaďák, takže jsem věděla, že nikam neodjel. Běžela jsem k našemu mobilnímu domku, ale ani tam Daniel nebyl. V šílenství jsem prohledávala náš pozemek, velký asi 2 hektary, ale nikde jsem ho nenašla. Popadla jsem klíčky a hnala se udýchaná k náklaďáku. Skočila jsem dovnitř a vyrazila co nejrychleji k dálnici. Asi třicet minut jsem objížděla všechny silnice v bezprostřední blízkosti našeho pozemku a doufala, že uvidím nějaké podezřelé auto, které mohlo vézt Daniela. Bez úspěchu.

Nakonec jsem jela domů a pomalu šla do domu, abych zavolala Billovi a požádala ho, aby se mnou stál na modlitbách. Telefon byl však hluchý! Vyšla jsem ven a pátrala po telefonním vedení, abych vzápětí zjistila, že bylo přestřižené. Tehdy jsem s jistotou věděla, že se stalo to, čeho jsem se nejvíce obávala. Věděla jsem, že Daniela unesla jeho rodina. Nemohla jsem jít na policii, protože nepřijímají hlášení o pohřešované osobě, dokud někdo není pryč celých 24 hodin. Nikde nebyla krev ani jakékoliv stopy násilí. Neměla jsem se na koho obrátit ani jsem nemohla zavolat o modlitby, protože telefon byl hluchý. Věděla jsem, že si s tím musím poradit sama.

Pokračovala jsem v prohledávání lesa dále na našem pozemku, až už byla moc velká tma na to, aby bylo cokoliv vidět. Pak jsem chodila po dvorku v slzách a modlitbě. Když se přiblížila půlnoc, zaslechla jsem auto, které se blížilo po cestě souběžné s naším pozemkem. Tady na venkově je v noci vážně tma. Není tu pouliční osvětlení a nejbližší dům byl skoro dva kilometry daleko. Měli jsme jen jedno bezpečnostní světlo na sloupu na dvorku, jinak nic. Stála jsem před naším domkem a poslouchala, jak auto zpomalovalo a chystalo se zahnout k nám. Okamžitě mě udeřila vlna čirého zla! Za celý svůj život jsem nikdy nic tak silného nezažila. Říkala jsem: „Ne, ne, ve jménu Ježíše vám zakazuji, abyste přijeli na můj pozemek! Jeďte pryč!" Ale moje slova nebyla schopná je zastavit.

Stála jsem tam ztuhlá strachy, když přijelo velmi drahé auto a zastavilo. Vystoupili dva mladí muži. Byli oblečeni do kvalitních tmavých obleků. Otevřeli zadní dveře a z nich vystoupila elegantní stříbrovlasá žena. Kráčeli s ní každý po jedné straně, zatímco pomalu přešla k místu, kde jsem stála já. Bylo jasné, že ti dva mladíci jsou její osobní strážci. Chtělo se mi utéct, ale bylo mi jasné, že by bylo zbytečné se o to i jen pokusit. Ti dva atleticky vypadající mladíci by jistě neměli nejmenší problém mě chytit. Předpokládala jsem, že mě jdou zabít. „Prosím Bože, POMOZ MI!" volala jsem v duchu, ale zdálo se, že Bůh zavřel krám a vypařil se. Vůbec jsem necítila Jeho přítomnost. Jako kdyby byly nebeské brány zavřené a naprosto hluché k mým modlitbám. Cítila jsem se, jako kdyby mi někdo přes hlavu hodil dusivou deku čirého zla a teroru.

Stála jsem tam tiše, když se skupinka přiblížila. Žena měla na sobě oblečení v ceně možná 10 000 dolarů. Měla bezvadný účes a jistě byla tou nejzámožnější osobou, kterou jsem kdy viděla. Vyzařovala takovou sílu a zlo, jakou jsem za ta léta v duchovním boji ještě neviděla. Zastavila se, a stojíce přede mnou si mne změřila pohledem odshora až dolů s očividným znechucením. Okamžitě jsem věděla, že mnou pohrdá a nemá mě za víc než za mravence, kterého rozšlápne podpatkem.

Konečně promluvila. „Ani nevím, proč tu jsem. Řekla bych, že mi je tě z nějakého zvláštního důvodu líto. Jsi tak slabé stvoření a sloužíš slabému bohu! Jen jsem ti přišla říct, že mám svého syna, takže už se nemusíš obtěžovat pátráním po svém manželovi, protože ho už nikdy neuvidíš!"

„On NENÍ váš syn," řekla jsem, „odmítl vás i všechno, co máte!"

„Ale ne, neodmítl," vysmívala se. „Stále je mým synem. Dnes v noci se jednou provždy zřekne toho....! Ježíše a vrátí se na své právoplatné místo ve své rodině nebo ho zabiju!"

Proti své vůli jsem se při jejím prohlášení pohnula. Ti dva muži udělali krok dopředu a nechali rozevřít svá saka, ukazujíce své revolvery Polkla jsem a chvíli stála tiše.

„O, já na to mám dost moci," pokračovala. „Možná si vzpomínáš, co se stalo s Kai!"

Věděla jsem velmi dobře, co se stalo s Kai a také jsem věděla, že má velkou moc. Danielovi se nikdy nepovedlo dostat ji před soud pro vraždu Kai a také jsem věděla, že je jednou z nejvyšších čarodějnic na celém světě. „Ale," řekla jsem tiše, „už jste se několikrát pokusili Daniela zabít. Otrávili jste ho, zavřeli do vězení a potom na něho poslali zabijáky. Všechno zklamalo!"

„Ano, dnes je velmi těžké najmout dobré pomocníky," řekla sarkasticky. „Ale nenech se mýlit, tentokrát ho zabiju vlastníma rukama!" Na chvíli zmlkla a pak pokračovala: „Takže vidíš, že ty ani tvůj slabý Bůh mě nemůžete nijak zastavit!"

Kroutila jsem odmítavě hlavou, když mluvila a viděla jsem, že se začíná zlobit. „Ty si nemyslíš, že tvůj Bůh je slabý? Tak potom udělej tohle...". S těmi slovy, když jsem tam stála s otevřenými ústy v údivu, se levitací vznesla na střechu prázdného srubu na našem pozemku. Ani jediný vlas se jí nepohnul z místa. Stála tam a posměšně shlížela dolů. „Nepřipojíš se ke mně? Nebo ti tvůj Bůh nedává takovou moc?" posmívala se.

„Ne, nedává," řekla jsem nedobrovolně. Vlastně jsem nevěděla, co na to mám říct, tam moc jsem byla šokovaná.

Pomalu se snesla zpátky na zem přímo přede mne. „Tak proč tedy, když má tvůj Bůh tak velikou moc, Ho nepožádáš, aby seslal blesk a zabil mě?"

„Dámo, není nic, co bych si přála raději!" pomyslela jsem si, ale věděla jsem, že Bůh nemá ve zvyku posílat blesky, když jsem si to zrovna přála.

Pokračovala ve špičkování. „Ale, žádné blesky? No, tak proč mě prostě, jak tomu říkáte? Nevykážeš mě ve jménu svého Ježíše a nedonutíš mě odejít?"

To jsem udělala, když přijížděli a nic se nestalo. Neměla jsem, co bych odpověděla, tak jsem mlčela.

Očividně ji ta hra už nebavila, když jsem odmítala reagovat na její špičkování. „Takže jak vidíš, už nemusíš ztrácet čas svými slabými modlitbami ke svému slabému Bohu. Mám svého syna a ty už ho nikdy neuvidíš!" S tímto závěrečným posměškem se otočila a vykročila zpátky směrem k autu.

Stála jsem tváří v tvář zlu a vše vypadalo, jako kdyby nepřítel vyhrál! Ale já jsem měla smlouvu, na které jsem mohla stát a Boha, který NIKDY Své smlouvy neporuší. Nemohla jsem ji nechat odejít bez odpovědi.

„Ještě okamžik," řekla jsem tak pevně, jak jen to šlo. Zastavila se a otočila zpátky ke mně. „Vyslechla jsem trpělivě to, co jste říkala, tak byste mi tu samou laskavost měla prokázat i vy."

„Myslím, že ano," řekla, když se ke mně vrátila. „Ale zkrať to."

„Dámo, vy neznáte mého Boha, al*e já Ho znám* a vy máte hranice! Nevím, kde je právě teď můj manžel, ale vím, že můj Bůh poslal Své anděly, aby byli s ním, ať je kdekoliv. Můj Bůh se mnou uzavřel smlouvu, že, žádný muž, žádná žena, žádný anděl, žádný démon a žádná moc' nikdy nebude moci Daniela a mne oddělit. To se týká i vás! Takže nevím jak a nevím kdy, ale VÍM, že Daniel se ke mně VRÁTÍ, protože můj Bůh NIKDY Svoje smlouvy neporuší!! Takže vidíte, že VÍM, komu jsem uvěřila a jsem přesvědčená, že On je schopen ochránit vše, co jsem Mu svěřila! A tím je i Daniel. Stojím na té smlouvě a NIKDY se svého manžela nevzdám a NIKDY, NIKDY se nepřestanu modlit!! Tak teď můžete jít a na konci uvidíme, čí Bůh má tu největší moc!"

Chvíli na mě tiše zírala, jako kdyby se rozhodovala, co udělat. Pak se beze slova otočila, odkráčela zpátky k autu a nastoupila do něho. Ti dva muži ji rychle následovali a všichni odjeli.

Bylo by nádherné, kdyby se v tu chvíli Daniel snesl z nebe dolů na zem, ale Bůh takto nejedná. Tu noc se čas hrozně vlekl a stejně tak i moje slzy a utrpení. Když se první paprsek ranního slunce dotkl oblohy, já jsem ležela tváří na cestě před naším pozemkem. Moje slzy dělaly z prachu cesty pode mnou bláto. V duchu jsem stála v modlitbě před Božím trůnem a stavěla se na smlouvu. „0 Pane, nikdy nepřestanu, nikdy se svého manžela nevzdám! Satan ho nedostane!! Uzavřel jsi se mnou smlouvu a Ty Svoje smlouvy NIKDY neporušíš. Tvé slovo je jisté. Prosím, vrať mi mého muže. Nedám Ti pokoj, dokud Svoji smlouvu nedodržíš!"

Jak se světlo začalo prodírat lesíkem, Duch Svatý ke mně promluvil. „Vstaň a jdi dolů po cestě." V poslušnosti jsem to udělala. Asi po kilometru jsem našla v příkopu ležet Daniela. Očividně ho vyhodili z auta. Byl velmi těžce zbit, pokrytý krví a sotva při vědomí, ale byl naživu!! Běžela jsem zpátky domů, vzala auto, přijela pro něho a odvezla ho domů. Jásala jsem a děkovala Pánu za Jeho věrnost. Bůh vždy Svoje smlouvy dodrží! Haleluja!

Daniel si nepamatuje, co se tu noc stalo. Dostal ránu do hlavy a omdlel. Jen mlhavě si pamatuje, že ho mlátili a přitom požadovali, aby zapřel Krista, ale krátce poté, co to odmítl, ztratil vědomí. Nepamatuje si, co se stalo ani jak byl zachráněn. Na tom ale nezáleží, faktem je, že ho zachránil Bůh. Bůh dodržel

svoji smlouvu. Pár dnů po této události, když jsme se dali trochu do kupy, jsem se ho zeptala, jak mohla jeho matka prohlašovat, že je stále jejím synem. „Copak jsi během vysvobozování, když jsi odmítal všechna dědictví, neuzavřel vstupní brány dědictví i ze strany své matky?" zeptala jsem se.

Daniel chvíli přemýšlel. „Ne, teď když na to myslím, tak neuzavřel. Díky svému židovskému původu, jsem myslel na dědictví jen z otcovy strany! Nikdy jsem neuzavřel vstupní brány dědictví z matčiny strany."

Tady byla odpověď! Danielova matka ho tedy mohla démonicky přemoci kvůli dědičnému právu. Za normálních okolností je Daniel tak ostražitý, že by to auto slyšel a nikdo by se k němu nedostal tak blízko, aby ho udeřil do hlavy. Rychle tuto vstupní bránu do svého života navždy uzavřel.

KAPITOLA ŠESTÁ

TY A SMLOUVY

V této chvíli můžeš mít v sobě otázky typu: „Ale jak se tohle týká mě?" „Jak můžu uzavřít s Bohem smlouvu, aby zachránil mého muže a obnovil moje manželství?" Nebo „Jak můžu s Bohem uzavřít smlouvu na záchranu svých dětí a na srovnání jejich života?" Můžu ti slíbit, že Bůh s tebou takové smlouvy uzavře? NE, nemůžu. Ne vždy nám Bůh dává smlouvy, jaké chceme. S každým jedná jinak. VÍM, že Bůh má pro tebe určitý plán, POKUD jsi ochoten do něho vstoupit. Vytvořil tě a obdaroval kvůli tomu, abys mohl v Jeho království dělat určitou práci.

„Milostí tedy jste spaseni skrze víru. Spasení není z vás, je to Boží dar; není z vašich skutků, takže se nikdo nemůže chlubit. Jsme přece Jeho dílo, Kristu Ježíši stvořeni k tomu, abychom konali dobré skutky, které nám Bůh připravil." Efezským 2,8-10

Do Božího království jsi nepřišel náhodou. Bůh to pro tebe specificky naplánoval! Má s tebou specifický záměr a plán pro tvůj život a připravil pro tebe specifické skutky. A Bůh Sám pracuje podle principů napsaných v Jeho Slově. To znamená, že Bůh JE Bohem, který má zalíbení v uzavírání smluv se Svým lidem. Smlouvy tvého života budou jiné, než jsou ty moje, ale budou stejně nezbytné bez ohledu na to, co s tebou Bůh zamýšlí. Proč? Protože satanovým cílem je zabránit nám ve vykonávání práce, kterou pro nás Bůh připravil. Bude se nám všemožně snažit bránit nebo nás zastavit na každém kroku. Proto jsou Boží smlouvy s námi tak důležité. Satan o těch smlouvách ví a bude se vždy snažit zabránit jejich naplnění. Je to naší zodpovědností, abychom byli ostražití a předali tu záležitost Bohu, protože jinak by se to naplnění mohlo protáhnout až za Bohem stanovený čas. Kolik Božích dětí se dostane do nebe, aby tam zjistili, že musí žít v hořkém zklamání a zármutku, když poznají, že zklamali Boha, když byli tady na zemi? Že nenaplnili „dobré skutky, které jim Bůh připravil" aby dělali? Modlíme se, aby toto nebyl případ vašeho života.

„...dílo každého vyjde najevo. Ukáže je onen den, neboť se zjeví v ohni a oheň vyzkouší, jaké je dílo každého člověka. Když jeho dílo vydrží, dostane odměnu. Když mu dílo shoří, utrpí škodu; sám bude sice zachráněn, ale projde ohněm." 1 Korintským 3,13-14

Tvůj život je teď možná v troskách, ale Bůh ho může změnit a změní ho! V našem životě budou období. Možná jsi v období lopoty a nesnází nebo jsi v období nadšení a dobrodružství. Ale naší touhou je, abys zbytek svého života prožil přímo ve středu Boží vůle, konajíce Jeho práci. Vstupování do smluv s Bohem ti pomůže toto uskutečnit.

Chceš mít s Bohem smlouvy? Vše záleží na tom, jaký přesně bys chtěl mít s Bohem vztah. Jak moc Boha chceš? Chceš jen dost na to, aby ses dostal po smrti do nebe, ale ne dost na to, aby ti to nějak znepříjemňovalo život? Řeknu ti to takhle - jak moc jsi ochoten nechat svůj vztah s Bohem zasahovat do svého osobního života, do svých cílů a snů? Jsi ochotný dovolit Bohu dělat ve tvém životě věci, které ty nechceš? Upřesním to ještě víc. Pokud chceš partnera a rodinu víc než cokoliv jiného na světě, jsi ochotný/á dovolit Bohu, aby řekl: „NE, musíš zůstat svobodný/á"? Nebo, jsi ochotný/á nechat Boha, aby rozhodl, kdo tvým partnerem bude? Co když se Bůh rozhodne poslat ti někoho, koho v tělesné oblasti považuješ za ošklivého? Najít princeznu nebo rytíře v zářivé zbroji, to se stává jen v pohádkách. Bůh je realita! On se dívá na srdce lidí, nikoli na jejich zevnějšek. Jestli máš dítě ve světě, které míří do pekla, jsi ochotný/á předat to dítě do rukou Bohu, ať s ním učiní, cokoli ON uzná za vhodné? Jestli ti někdo drahý umírá, jsi ochotný/á nechat na Bohu, ať ON rozhodne, zda on či ona bude žít nebo zemře? Nebo jsi tak zahleděný do sebe, že prost*ě předpokládáš*, že Boží vůle je cokoliv, co *ty* chceš nebo považuješ za dobré? Je pro tebe myslitelné to, že Boží vůle pro tvůj život může být něco, co nemusíš zrovna nutně chtít?

Možná je Boží vůlí to, abys zůstal právě v těch složitých podmínkách, ve kterých se nacházíš, abys byl více jako Kristus.

Smlouvy s Bohem můžeš mít ve dvou úrovních. Věřím, že David a Šalomoun jsou toho dobrým příkladem. Šalomoun byl velký muž. Bůh s ním uzavřel smlouvu, že ho učiní moudrým a bohatým víc, než byl jakýkoliv král v minulosti.

„Té noci se Šalomounovi ukázal Bůh a řekl mu: ‚Žádej, co ti mám dát.' Šalomoun Bohu odpověděl: , Ty jsi prokazoval velké milosrdenství mému otci Davidovi a mně jsi po něm ustanovil za krále. Nyní, Hospodine Bože, nechť se prokáže spolehlivost Tvého slova daného mému otci Davidovi. Ty jsi mě přece ustanovil za krále nad lidem tak početným, jako je prach země. Dej mi tedy moudrost a umění, abych dovedl před tímto lidem vycházet a vcházet. Vždyť kdo by mohl soudit tento Tvůj lid, jenž je tak početný?'

Bůh Šalomounovi řekl:, Protože máš na srdci toto a nežádal jsi bohatství, skvosty ani slávu, ani bezživotí těch, kdo tě nenávidí, ba nežádal jsi ani dlouhý věk, ale požádal jsi pro sebe o moudrost a umění, jak soudit Můj lid, nad nímž jsem tě ustanovil za krále, budou ti dány moudrost a umění, ale dám ti i bohatství, skvosty a slávu, takže se ti nevyrovná žádný z králů, kteří byli před tebou, ani z těch, co přijdou po tobě.'" 2 Paralipomenon 1,7-12

Šalomoun se na základě této smlouvy stal velmi velikým. ALE, byla tu jedna věc, o kterou nepožádal, o kterou, jak věřím, by David požádal. Šalomoun nepožádal o to, aby mohl Boha znát osobně! Neměl totiž ten bohatý život plný osobních smluv s Bohem a zážitků s Pánem, jaký měl David. Na konci, místo osobní zkušenosti, shrnuje Šalomoun svůj vztah s Bohem takto:

„Závěr všeho, co jsi slyšel: Boha se boj a Jeho přikázání zachovávej; na tom u člověka všechno závisí. Veškeré dílo Bůh postaví před soud, i vše, co je utajeno, ať dobré či zlé." Kazatel 12,13-14

Šalomoun vyzkoušel všechno, i pohanská božstva. Prohledával svět a na konci svého života správně shrnuje, že „to, na čem u člověka všechno závisí", je bát se Boha a zachovávat Jeho přikázání. Šalomoun sloužil Bohu, protože věděl, že je to správné a že z toho nejvíce získá. Jak velký rozdíl je mezi Šalomounem a Davidem! Šalomoun se bál Boha a sloužil Mu z povinnosti. David sloužil z lásky! Podívejme se na ten kontrast:

„Jako laň dychtí po bystré vodě, tak dychtí duše má po Tobě, Bože! Po Bohu žízním, po živém Bohu. Kdy se smím ukázat před Boží tváří?" Žalm 42,1-2

David Boha znal. Vlastně spalující touhou jeho celého života bylo znát a zažívat Boha! To dělal a výsledkem bylo, že David měl velkou jistotu v Hospodinu a v Jeho smlouvách. David se na tyto smlouvy postavil a získal vítězství nad svými nepřáteli. Podívejme se na Davidovo shrnutí toho všeho v Žalmu 27:

„O jedno jsem prosil Hospodina a jen o to budu usilovat: abych v domě Hospodinově směl bydlet po všechny dny, co živ budu, abych patřil na Hospodinovu vlídnost a zpytoval Jeho vůli v chrámu. On mě ve zlý den schová ve svém stánku, ukryje mě v skrýši svého stanu, na skálu mě zvedne.

Již teď zvedám hlavu nad své nepřátele kolem. V Jeho stanu budu obětovat své oběti za hlaholu polnic, budu zpívat, prozpěvovat žalmy Hospodinu." Žalm 27,4-6

Davidovi prostě nestačilo jít do sboru jenom v neděli a zažívat Boží přítomnost jen jednou za týden. David chtěl přebývat u Pána každý den svého života. To je to, k čemu Ježíš přirovnal *„zůstávání ve Vinném kmeni"*. (Jan 15) David chtěl Boha zažívat každý den svého života. Chtěl stále růst v poznání Hospodina. Díky tomu Bůh Davida připravil na nadcházející zápasy s jeho nepřáteli. Udělal to skrze smlouvy a zaslíbení. Proto mohl David s takovou jistotou prohlásit, že v budoucnu „zvedne hlavu nad své nepřátele kolem." On *znal* svého Boha a byl si jistý tím, že ho Bůh provede každou situací, je jedno, jak hroznou.

Teď se podívej na rozdíl mezi koncem Davida a koncem Šalomouna. Tady je Boží mínění:

„Ale zbavil ho moci a povolal jim za krále Davida, o němž vydal svědectví:, V Davidovi, synu Jišajovu, jsem nalezl muže, jakého jsem měl na mysli. On splnivše, co chci.' A z Davidova potomstva dal Bůh Izraeli podle Svého slibu Spasitele Ježíše." Skutky 13,22-23

Bůh měl v Davidovi takové zalíbení, že se rozhodl použít jeho rodovou linii, aby přivedl na zem Ježíše Spasitele. To je ta největší pocta, kterou Bůh může někomu dát! Kvůli čemu měl Hospodin v Davidovi o tolik větší zalíbení než v Šalomounovi? Kvůli *jeho srdci*. David toužil po Bohu celým svým srdcem, bez ohledu na to, kolik to bude stát. David chtěl Hospodina znát osobně, chtěl Ho zažívat, chtěl s Ním komunikovat a mít vztah. Výsledkem bylo, že David miloval Boha víc, než cokoliv jiného a. neustále Ho chválil. Šalomoun, jakkoliv veliký, sloužil Bohu spíš z povinnosti než z lásky. Proto se také odchýlil z cesty aby prozkoumával všechno, co bylo „pod sluncem". (Kazatel 1,14) Na konci se k Bohu sice vrátil, ale nikde v Písmu se Bůh o Šalomounovi nezmiňuje tak, jak to udělal o Davidovi.

Takže jak vidíš, můžeš vstoupit do smluv s Bohem a dokonce dosáhnout velikosti v Jeho království dvěma způsoby. Šalomounovým způsobem nebo způsobem Davidovým. *Jedinou otázkou je tvoje srdce.* Co tvoje srdce chce?

Líbí se mi, co k tomuto tématu řekl Andrew Murray:

„Celým srdcem, je tajemstvím vstupu do Smlouvy a nalezení Boha v ní. Celým srdcem, je tajemstvím radosti ve spasení - plný přístup do požehnání, která Smlouva přináší. Bůh se raduje ze Svého lidu *celým Svým srdcem a celou Svou duší,* prokazujíce jim dobro. Z naší strany je požadováno *naše celé srdce a naše celá duše,* abychom do ní vstoupili a užívali si té radosti Boží, se kterou nám celý Svým srdcem a celou Svou duší činí dobro. Jakou měrou dáváme, takovou nám bude dáno.

Pokud jsme začali rozumět vyučování Božího Slova s ohledem na Novou Smlouvu, víme, co odhaluje s ohledem na dvě strany, které se v ní setkávají. Na straně Boží je zaslíbení, že pro nás a v nás učiní vše, co je potřeba, abychom Mu sloužili a těšili se z Něho. On se z celého srdce raduje, když nám prokazuje dobro. On bude náš Bůh, dělající vše, co Bůh může dělat, dávajíce sám sebe jako Bůh, aby byl zcela náš. A na naší straně nacházíme možnost a sílu „obrátit se k Němu celý svým srdcem", „milovat Ho celým svým srdcem a vší naší silou."

Andrew Murray: *Nová Smlouva věřícího* (Bethany House Publishers, © 1984) str. 103.

Zpět k naší původní otázce. Můžeš být původcem smluv s Bohem? Ano, věřím, že můžeš; v Písmu je jasný náznak toho, že to Boží služebníci dělali. Bůh se naprosto jasně rozhodl poctít Chaninu smlouvu a výsledkem byl Samuel. Jsem si jistá, že bude čas, kdy ti Duch Svatý dá do srdce touhu požádat Boha o smlouvu. Ale pokud Bohu sloužíš z celého srdce, věřím, že bude obvyklé, že většinu smluv bude iniciovat Bůh Sám. Kromě prvních dvou smluv v mém životě, kdy jsem Ježíše učinila svým Spasitelem a potom i Mistrem mého života, všechny smlouvy

inicioval Bůh. Může přijít den, kdy budu cítit nutkání, abych Boha požádala o smlouvu, ale myslím si, že když žiješ „život srdce", smlouvy budou přicházet většinou od Boha k tobě, nikoliv naopak. Možná mnozí z vás, kteří tuto knihu čtete, máte už s Bohem smlouvy, ale neuvědomujete si to. Pamatujte, že smlouvaje zaslíbení. Jestli k tobě Bůh promluvil a dal ti zaslíbení, je to to samé jako smlouva. Cílem této knihy je upozornit tě na Boží smluvní principy. Potom pochopíš, kdy s tebou Bůh bude chtít uzavřít smlouvu.

Jestli se snažíš uzavřít s Bohem smlouvu jen proto, abys dosáhl toho, co chceš a kdy to chceš, myslím, že přijdeš na to, že takové smlouvy Bůh velmi zřídka ctí nebo do nich vstupuje. Chci tě varovat, uzavření smlouvy není způsob, jak Bohu diktovat podmínky!

Takže jak poznáš, že s tebou Bůh chce uzavřít smlouvu? Nejprve s Ním musíš vybudovat takový vztah, kde budeš schopen „slyšet", když k tobě mluví. Za druhé si musíš být vědom toho, že takto opravdu rád jedná, takže musíš dávat pozor na to, aby sis to uvědomil, když Bůh nabízí smlouvu.

Jak vstoupíš s Bohem do tak úzkého vztahu, že budeš schopen „slyšet" Jeho hlas? Prvními dvěma kroky jsou *touha* a *víra.*

Schází ti touha? Tak padni na tvář a opravdově žádej Boha Otce, aby tě přitáhl k Ježíši.

„Ježíš řekl:‚Nikdo nemůže přijít ke Mně, jestliže ho nepřitáhne Otec, který Mě poslal; a Já ho vzkřísím v poslední den."' Jan 6,44

Požádej Boha Otce, aby tě přitáhl k Ježíši! Ale zároveň musíš být ochotný změnit svůj život. Každý, kdo přijde k Ježíši, skončí s naprosto proměněným životem.

Druhou věcí je víra. Víra, že k tobě Bůh promluvil. Víra, že touží k tobě mluvit a víra, že tě uschopní, abys Jeho hlas slyšel. Potřebuješ více víry? Potom požádej o milost. Vždycky můžeme Boha žádat o milost a Boží milost nám dává víru. Řekni Bohu, co potřebuješ a chceš. Milost a víru. Co přesně víra je? Víra je Bohem vložený princip vnitřní jistoty, jistota důvěry a spoléhání se na Boha a na všechno, co On říká. Jednoduše, *víra je přijetí faktu, že Bůh je a že Bůh vždy dodrží Své slovo.*

Potom musíš být ochotný *pracovat.* Toto je část, která velmi brání mnohým křesťanům. Nejsou ochotní vytrvale a trpělivě pracovat. Boží Slovo říká:

„Bez víry však není možné zalíbit se Bohu. Kdo k Němu přistupuje, musí věřit, že Bůh jest a že se odměňuje těm, kdo Ho pilně hledají." Židům 11,6

Tady to je - *pilně.* Pilně znamená práci. Musíme pracovat, abychom Boha poznali. Ale Písmo nás ubezpečuje, že Bůh nám vyjde naproti a dá se nám poznat. Také nás ujišťuje, že Bůh chce, abychom se naučili slyšet Jeho hlas.

„Pravím vám, mezi těmi, kdo se narodili z ženy, nikdo není větší než Jan Křtitel; avšak i ten nejmenší v království Božím jest větší nežli on." Lukáš 7,28

Ježíš tu říká, že ti z nás, kteří mají tu výsadu, že v nich přebývá Duch Svatý, jsou větší než Jan Křtitel a Jan Křtitel byl největší ze Starozákonních proroků. Co bylo na těchto prorocích tak pozoruhodné? Jejich osobní vztah s Bohem a to, jak jasně k nim Bůh promlouval. Měli bychom tedy mít s Bohem stejný vztah a stejně jasně slyšet Pána, když k nám mluví? ANO! Podívejme se na několik z těchto proroků.

„Hospodin se mu dával i nadále vidět v Sílu; Hospodin se totiž v Sílu zjevoval Samuelovi Svým slovem." 1 Samuelova 3,21

„Řekl mi: ‚Lidský synu, postav se na nohy; budu s tebou mluvit.'" Ezechiel 2,1

Napříč celým Písmem ukazují případy Izajáše, Jeremjáše, Ezechiela, Abrahama, Mojžíše, Josefa, Jákoba a tak dále, že Hospodin mluvil jasně a zřetelně ke každému ze Svých služebníků a proroků. A Ježíš nám řekl, že my v tomto dispensu (tzn. odpuštění), kteří v sobě máme Ducha Svatého, budeme větší než tito muži. Proč bychom se tedy měli spokojit s jakoukoliv menší zkušeností s Bohem než měli tito muži?

„Duch výslovně praví, že v posledních dobách..." 1 Timoteovi 4,1

V celém Novém Zákoně jsou Božími služebníky činěna mnohá prohlášení, jako je tento verš v Timoteovi, což ukazuje, že to, že Pán promlouval k jednotlivcům, bylo považováno za normální. Přesto, k naší velké škodě, tento důležitý princip dnes vyučuje jen pár církví. Většina křesťanů je spokojená s tím, že nemají vůbec osobní vztah s Pánem. Proto, když přijdou životní bouře, padají, začínají pochybovat o svém spasení a dokonce o tom, jestli je Bůh skutečný nebo jestli je skutečný Ježíš Kristus. Je to proto, že nikdy s Bohem osobně nemluvili ani Ho osobně nepoznali.

Když říkám „slyšet, když k tobě Pán mluví", nemyslím tím slyšitelný hlas, který slyšíš svýma fyzickýma ušima. Pán k nám promlouvá mnoha různými způsoby. Někdy nám připomene nějaký verš a my najednou víme, že tento příslušný verš je určený nám. Často nám kvůli nějaké záležitosti vloží na srdce břímě. Nejčastěji s námi Pán komunikuje přímo ve formě myšlenek. Pán něco řekne tvému duchu a náhle se to promítne do tvé mysli jako myšlenka. To je jeden z důvodů, proč je tak důležité propátrávat naše myšlenky a prosit Pána, aby zachovával naši mysl a srdce čisté.

*„Ještě mnoho jiného bych vám měl **povědět,** ale nyní byste to nesnesli. Jakmile však přijde On, Duch pravdy, uvede vás do veškeré pravdy, neboťnebude mluvit sám ze sebe, ale bude mluvit, co uslyší. A **oznámí** vám, co má přijít. On Mě oslaví, neboť vám bude **zvěstovat,** co přijme ode Mne. Všecko, co má Otec, je Mé.*

Proto jsem řekl, že vám bude zvěstovat, co přijme ode Mne." Jan 16,12-15

„Dosvědčuje nám to i Duch Svatý, když říká:, Toto je smlouva, kterou s nimi uzavřu po oněch dnech, praví Pán, dám Své zákony do jejich srdcí a vepíšu jim je do mysli.'" Židům 10,15-16

Duch Svatý nám bude vkládat do mysli myšlenky; tak k nám mluví a dosvědčuje nám věci. Někdy nám Pán do mysli vloží celý koncept. Mohu to popsat jen tak, že nám Duch Svatý dá do mysli celý odstavec nebo celou stránku informací najednou. Někdy Ho musím poprosit, aby trochu zpomalil, protože neumím tak rychle myslet. Někdy je to jen po jedné větě, ve formě rozhovoru. Jen velmi zřídka je to pocit, protože můžeme být pocity velmi snadno oklamáni a stát se na nich závislí. Tolikrát jsem slyšela lidi říkat, že vědí, že Pán chce, aby udělali tu či onu věc, protože je to „touha jejich srdce", přičemž kdyby se zastavili a zkontrolovali si svoje touhy podle Písma, zjistili by, že jsou v protikladu s Božím přikázáním. Nesmíme se spoléhat na své pocity jako na zdroj vedení, protože pocity jsou velmi snadno manipulovatelné satanem a jeho démony a téměř vždy jsou znečištěné naší hříšnou přirozeností.

2 Korintským 10,3-5 jasně říká, že místem setkávání duchovního a fyzického světa je naše mysl. Proto je naše bitevní pole právě tady - v naší mysli. Satan a jeho démoni mohou zvenčí podstrkovat myšlenky. Naší jedinou zárukou je tu Bible. Pán ti nikdy neřekne nic, co by nebylo slučitelné s Jeho Slovem, s Biblí. Také když se modlíš a povídáš si s Pánem v tichosti, satan nemůže tvé myšlenky číst a také ti nemůže dávat myšlenky navazující na to, co se ve tvé mysli při modlitbě děje. To je další velmi důležitý důvod, proč se musíš naučit kontrolovat svoji mysl, aby se nepotulovala kolem, když se modlíš a máš obecenství s Pánem.

Nejrychlejší způsob, jak se naučit slyšet Ducha Svatého, je naučit se nazpaměť verše, které vyvyšují a oslavují Krista. Je dobré začít s Filipským 2,5- 11. Potom požádej Ducha Svatého, aby ti tyto verše dal do tvé vědomé mysli, když jsi během dne zaměstnaný něčím jiným nebo když myslíš na něco jiného, třeba na svou práci. Tvoje přirozená mysl si tyto verše nevybaví, pokud neuděláš vědomé rozhodnutí, že na ně budeš myslet. Proč? Protože Boží Slovo říká, že naše přirozená mysl je „Bohu nepřátelská". (Římanům 8,7) Démoni ti nebudou

do hlavy dávat verše, které oslavují Krista. Takže když si najednou uvědomíš, že přemýšlíš o verších, které ses naučil zpaměti, budeš vědět, že Duch Svatý přebírá tvoji aktivní mysl a vkládá je do tvého vědomého myšlení. Pán to bude dělat velmi rád a ty se rychle naučíš rozlišovat, když k tobě Duch Svatý mluví.

Budeme teď chvíli mluvit o učení se veršů zpaměti. Existuje metoda, která celý tento proces velmi usnadňuje. Přemýšlej chvíli o své denní rutině. Vyber si nějakou denní aktivitu, která vyžaduje jen málo přemýšlení. Možná je to mytí nádobí nebo ranní holení. Ale musí to být něco, co děláš každodenně. Vezmi si kartičku 7 x 12 cm a napiš na ni nejprve odkaz, potom text verše a potom ještě jednou odkaz. Třeba takhle:

„Neboť v Něm bylo stvořeno všechno na nebi i na zemi - svět viditelný i neviditelný; jak nebeské trůny, tak i panstva, vlády a mocnosti - a všechno je stvořeno skrze Něho a pro Něho."
Koloským 1,16

Jednou denně během své zvolené činnosti pracuj na tomto verši, dokud nebudeš schopen říci nahlas nejprve odkaz, potom verš a potom znovu odkaz třikrát za sebou bez dívání se na kartičku. Musíš to slovo znát dokonale! Pak ho odlož do příštího dne. Druhý den udělej to samé a to samé třetí den atd. Na konci týdne bys měl být schopen říct ten verš během několika sekund. Prvního dne druhého týdne si přibereš druhou kartičku s veršem nebo oddílem veršů. Nejdříve předříkáš třikrát první kartičku a potom přejdeš ke druhé. Na konci druhého týdne bys měl být schopen projít obě karty během velmi krátkého času. Každý týden přidej další kartičku a další verše. Pokud budeš opakovat verše třikrát denně každý den po dobu tří měsíců, vtisknou se ti do mozku už natrvalo.

Jak poroste počet veršů, které sis zapamatoval, poroste i komunikace Ducha Svatého s tebou. Když budeš pracovat nebo myslet na něco úplně jiného, než jsou tyto verše, náhle si uvědomíš, že verš, který sis zapamatoval, ti vyvstal v mysli. To k tobě mluví Duch Svatý! Víš, Duch Svatý je naprosto schopen přehlušit naši zaneprázdněnou mysl. Není nutné naši mysl vyprázdnit, abychom slyšeli Boha. Faktem je, že naši mysl nikdy vyprázdnit **nesmíme.** Bůh vždy chce, aby naše mysl byla aktivní a v provozu. Nicméně je velmi důležité udělat si denně čas na čtení Božího Slova a přemýšlení o Božích věcech. Abychom to mohli udělat, musíme se oddělit od všech našich běžných činností. Proto se tomuto času často říká „čas ztišení". Nemůžeš se ztišit před puštěnou televizí! Pokud to uděláš, bude na Boží věci myslet pouze část tvojí mysli. Bůh však chce mít během tohoto času celou naši mysl. Je to čas, kdy k nám Bůh bude často mluvit, protože se na Něho soustředíme celou svojí bytostí. Daniel Pána slyší nejvíce, když sedí na traktoru a dělá něco na našem ranči. V té době je tam jen on, traktor a Boží stvoření vůkol. Nic ho

tam nerozptyluje. Když Daniel tráví svůj čas na traktoru tím, že přitom chválí Pána a za všechno Mu děkuje, Bůh se tam s ním setkává. Já zase často vycházím do lesa k jednomu konkrétnímu kameni, kterému říkám můj modlitební kámen. Na tomto obrovském kameni je pohodlné místo, kde můžu sedět uprostřed lesa a užívat si Božího stvoření. Není tam telefon, televize, rádio ani nic jiného, co by mě rozptylovalo. Pán se tam se mnou často setkává a mluví tam ke mně. Naléhavě tě vybízíme, aby sis ve svém životě našel nějaké takové místo, kde tě nebude nic rušit. Pro někoho to je určitá místnost nebo místo v domě. Pro některé to znamená, že musejí vstávat brzy ráno, než se probudí zbytek rodiny, aby tak měli klid. Začni Pánu děkovat a chválit Ho a budeš překvapený, jak rychle se s tebou Bůh setká a promluví s tebou. Vezmi si s sebou Bibli a věnuj čas jejímu čtení. Začni číst nahlas Žalm 95.

Další věcí, kterou Bůh udělá, když tě bude učit slyšet Jeho hlas, je to, že tě bude upozorňovat na věci ve tvém životě, které se Mu nelíbí. Okamžitě začne zkoušet tvoji poslušnost. V mém případě si Pán použil bezpečnostní pás v autě, aby mě trénoval. V tom období mého života jsem nesnášela bezpečnostní pásy! Vlastně jsem na ně byla tak vysazená, že mě prostě *nikdy* ani nenapadlo, že bych si měla zapnout pás, když jsem si sedla do auta. Když jsem velmi intenzivně hledala Pána a prosila Ho, aby mě naučil poznávat, když ke mně mluví On, byla jsem jednoho dne velmi překvapená, když mi byla náhle do mysli vložena myšlenka „zapni si pás". Věděla jsem, že ta myšlenka naprosto nemohla být ze mne! Musela tedy pocházet od Pána. Váhala jsem, protože jsem tak hrozně nesnášela zapnutý pás. Ale nakonec jsem poslechla. Netrvalo dlouho a já si uvědomila, že kdybych poslechla okamžitě příkaz zapnout si pás, Pán by ke mně znovu brzy promluvil. Ale když jsem neposlechla, nemluvil ke mně třeba několik dalších dnů. Ne vždy mi přikázal zapnout si pás hned, jak jsem nastoupila do auta. Někdy čekal, až budu kus na cestě. Ale když jsem poslechla, vždy mi následně řekl ještě něco dalšího. Tímto způsobem, plus zapamatováváním si veršů, mě Bůh naučil rozpoznávat Svůj hlas. Termín „okamžitá poslušnost" se stala operačním principem mého života. Čím rychleji jsem poslechla, tím rychleji mě Bůh odměnil tím, že ke mně znovu promluvil. Věřím, že ve svém životě objevíš tu samou pravdu.

„Bez víry však není možné zalíbit se Bohu. Kdo k Němu přistupuje, musí věřit, že Bůh jest a že se odměňuje těm, kdo Ho pilně hledají." Židům 11,6

Pán touží po tom, abychom s Ním měli obecenství. Přikazuje nám, abychom Ho hledali. Ale opravdovým klíčem k dosažení tohoto osobního sdílení se s Pánem je krok víry. Musíme jako fakt přijmout Pánovo zaslíbení, že „Bůh jest a že se odměňuje těm, kdo Ho pilně hledají". Dosažení takového vztahu vyžaduje čas. Buď vytrvalý a pilný. Hledání Boha vyžaduje čas a úsilí. Musíš denně strávit určitý čas čtením a studováním Bible a určitý čas modlitbou. Žádný jiný způsob neexistuje! Až příliš mnoho lidí to vzdává po pár dnech nebo po pár týdnech. Cvič se v hledání Pána a On se ti dá nalézt.

Když k tobě Pán mluví a ty sis ověřil, že to, co ti bylo řečeno, je v souladu s Biblí a Duch Svatý ti ve tvém srdci potvrzuje, že jsi vskutku slyšel Jeho hlas, pak musíš ve víře stát na tom, že je to tak. Jinak se tě satan bude snažit přesvědčit, že Boha vlastně neslyšíš, že si jenom něco představuješ.

„Tak Boží Duch dosvědčuje našemu duchu, že jsme Boží děti." Římanům 8,16

„Proto, jak říká Duch Svatý: Jestliže dnes uslyšíte Jeho hlas, nezatvrzujte svá srdce ve vzdoru."' Židům 3,7-8

Duch Svatý k nám bude mluvit, když budeme naslouchat Jeho hlasu. Když to uděláme, nesmíme zatvrzovat svoje srdce, nýbrž vykročit ve víře a poslušnosti podle toho, co nám Duch Svatý řekl. Obvykle Duch Svatý začíná k věřícímu mluvit tak, že ho upozorňuje na věci, které se

Pánu nelíbí. Je zde pokušení ignorovat sdělení a pokračovat v tom, co se Bohu nelíbí. Pokud to uděláš, „zatvrzuješ svoje srdce" a zastavíš tak jakoukoliv další komunikaci od Pána.

Mnoho lidí má strach z mluvení s Pánem a ze slyšení Jeho hlasu, protože se bojí, že by mohli být oklamáni. Bojí se, že přijmou něco jakoby od Pána, zatímco to pochází buď z jejich představivosti nebo od satana a jeho démonů.

Sama jsem si tím prošla. Prožila jsem v této oblasti strašlivou zkušenost krátce poté, co jsem se zapojila do Elainina konečného osvobozování. Myslela jsem, že mi Pán řekl, abych ve dvou případech něco udělala, a to v rozmezí několika dní. Nic z toho nebylo něčím, co by se dalo ověřit v Bibli, protože se to týkalo každodenních činností. Prostě jsem to udělala v domnění, že ten příkaz vyšel od Pána. Výsledkem bylo, že jsme Elaine i já téměř přišly o život a mělo to dlouhodobé katastrofální následky.

Byla jsem celá zkoprnělá! Letěla jsem k Pánu a strávila hodnou chvíli na kolenou a s pláčem jsem říkala: „Pane, dávej mi své příkazy nějakým jistějším způsobem, abych věděla, že jsou Tvé! Musím být schopna vždycky okamžitě a jasně vědět, jestli slyším Tvůj hlas nebo hlas satana či démonů. Já prostě nemůžu být v této věci tak zranitelná vůči nepříteli!"

Boží odpověď byla mocná a okamžitá a naprosto mě šokovala. Řekl: „Pak Mi nemůžeš sloužit!"

„Proč ne?" byla moje překvapená odpověď.

„Protože dokud jsi ve svém hříšném lidském těle, budeš vůči satanovým útokům vždy zranitelná. Musíš Mi důvěřovat, že budu ctít úmysly tvého srdce sloužit Mi. Budou ale chvíle, kdy dovolím, abys byla oklamána a dopustím, abys udělala chyby a padla. ALE Já budu vždy tady, abych tě znovu pozvedl a ty /, této zkušenosti vždy získáš cenné ponaučení. To, co dělám Já, má vždy svůj účel. Ty ten účel nemusíš vždy znát, protože JÁ JSEM BŮH."

Uvědomila jsem si, že jsem sice Bohu říkala, že jsem ochotná do tohoto opravdového boje se satanem jít, ale zároveň jsem Ho žádala, aby satana a jeho království přinutil střílet pouze slepými náboji. To prostě není možné. Víš, teď jsem měla na výběr. Musela jsem buď přijmout skutečnost, že jsem zranitelná a naprosto se spoléhat na Pána nebo Ho požádat, aby ke mně už nikdy nemluvil. 1'ředstava, že bych už Pána nikdy neslyšela, byla nesnesitelná. Můj vztah s Bohem je můj celý život. Znamená pro mě víc, než cokoliv jiného. Proto jsem Ho prostě požádala, aby mi pomohl rychle se naučit to, co jsem potřebovala znát, abych se tak snadno nedala satanem obalamutit. Od té doby jsem si za ta léta uvědomila, že my všichni budeme v oblasti slyšení Božího hlasu neustále zápasit. Apoštol Pavel to podal takto:

„Nyní vidíme jako v zrcadle, jen v hádance, potom však uzříme tváří v tvář. Nyní poznávám částečně, ale potom poznám plně, jako Bůh zná mne." 1 Korintským 13,12

Dokud jsme tady na Zemi, jsme v hříšném těle a krvi. Proto je pro nás nemožné „vidět" nebo pochopit Boha jasně. Až zemřeme, když si nás Pán vezme domů do nebe, tehdy a pouze tehdy budeme osvobozeni od naší hříšné přirozenosti a budeme schopni vidět Boha tváří v tvář a opravdu Boha znát a slyšet Ho tak jasně jak On teď zná a slyší nás. Každý křesťan tady na Zemi prochází neustálým zápasem, aby slyšel Boha! Je to součástí našeho normálního tělesného stavu. I já po těch mnoha letech chození s Bohem stále zápasím a stále zápasit budu. Někdy Ho slyším průzračně jasně. Ale mnohem častěji zápasím - „byla ta myšlenka od Pána, byla od démona nebo se zrodila v mojí mysli?" Každý Kristův služebník, bez ohledu na to, jak velkou službu má nebo jak dlouho už Pánu slouží, ti řekne to samé - tedy pokud je upřímný. Když já mluvím nebo píšu o

věcech, které mi Pán řekl, odvolávám se pouze na ty chvíle, kdy jsem Ho slyšela naprosto jasně nebo obdržela jasné potvrzení.

Denně se modlím a prosím Pána, aby mi odhalil satanovy podvody. Nikdy nemůžu být dost chytrá na to, abych na ně přišla sama. Prostě musím důvěřovat Pánu, že mi je ukáže. Denně teď chodím ve víře, důvěřujíce, že Pán poctí úmysly mého srdce. Touhou mého srdce je sloužit Mu a On se k tomu přizná.

Během let jsem se naučila být mnohem citlivější na „potvrzení" nebo zaváhání, které cítím ve svém duchu a které mi dává Duch Svatý. Naučila jsem se, že nemůžu jednat impulzivně. Pokud mám jakékoliv pochyby, vyčkávám než začnu cokoliv dělat. Také jsem se naučila pracovat v jednotě s jinými. Pán Svoje služebníky vyslal ve dvojicích. Takovým způsobem pracuje i dnes. Můj manžel a já jsme v této službě Hospodinu partnery. Kolik zoufalých chyb se dělá právě proto, že manželé takto nefungují. Bratři a sestry, pokud máte věřícího partnera, musíte pochopit to, že váš manžel nebo manželka vám byl dán/a jako partner. To, že budeš muset čekat s rozhodnutím na svého manžela nebo manželku možná pocuchá tvoje ego, ale bude to zárukou proti satanovu klamu. Manželka má být pomocí, nikoli rohožkou a manželky, vy si musíte uvědomit Boží řád v manželství a nepředbíhat svého manžela.

Jednou z největších příčin pádu křesťanských pastorů je dnes fakt, že v práci pro Pána takovýto fungující vztah se svou ženou nepěstují. Neustálým pokušením je ohlížet se po partnerovi pro práci pro Pána mimo manželství. Kolik dveří se tím otevírá a kolik pastorů upadá do pasti cizoložství kvůli tomu, že neuposlechli tento princip. Jestliže máš pocit, že tvoje žena „není na úrovni" pro takovou duchovní činnost, pak nemáš svůj dům v pořádku a radši věnuj čas modlitbě a své ženě, abys takového vztahu dosáhl. Bůh ti jasně přikazuje, že kromě Pána nemáš mít před svým manželem/manželkou vůbec nikoho. Tento problém je ožehavý zvláště v charismatických sborech. Někteří pastoři mají velmi nešťastné sklony dávat modlitební vztah s ženou-modlitebníkem před svou vlastní manželku. Bůh se k tomuto nikdy nepřizná.

Mnohokrát, když si myslím, že mi Pán říká, abych udělala něco, co Bible nepokrývá a já ohledně toho cítím jisté váhání, se prostě modlím potichu (aby satan nevěděl, za co se modlím) a žádám Pána, aby mi dal nějaké potvrzení. Pak se tím přestanu zabývat. Vím, že Pán má velmi dobrou paměť. Už není potřeba, abych tou záležitostí ztrácela další čas. Danielovi o takových věcech nic neříkám, protože vím, že nejlépe je dovolit Pánu, aby se o všechno postaral. Někdy odpověď dostanu rychle, někdy až za několik měsíců a někdy j i nedostanu nikdy. Ale často mi Daniel najednou řekne: „Víš, Pán mi v poslední době klade na srdce to a to." A je to přesně to, v čem jsem prosila o potvrzení.

Většina mých rozhovorů s Pánem probíhá v tichosti. Satan a jeho démoni ti nemohou číst myšlenky Nemohou vědět, co si s Pánem povídáš v myšlenkách. Ale Duch Svatý zná každou myšlenku a může ti odpovědět podle toho, kam se tvé myšlenkové pochody ubírají.

Mnoho lidí se ptá, jestli mají být potichu a čekat, až k nim Pán promluví. Ne, protože Duch Svatý je tak mocný, že může přehlušit tvoje myšlení. Musíš s Ním však trávit čas. To znamená, že musíš denně trénovat to, že se oddělíš od svých denních povinností a budeš trávit čas čtením Božího Slova, modlitbou a přemýšlením o Božích věcech. Ale v této době **NEVYPRAZDŇUJ** svoji mysl. Ve vyprazdňování mysli od veškerých myšlenek a čekání, že k tobě Pán promluví, je velké nebezpečí. *Vždycky měj na mysli to, že když nebudeš ovládat svoji mysl, udělá to satan!* **NIKDY** svoji mysl úplně nevyprazdňuj. Vyprázdněná mysl je vstupní branou, kudy vstupují démoni.

Ne vždy budeš v časech ztišení Boha slyšet. Nikdy nezapomenu na jedno ráno před mnoha lety. Strávila jsem asi hodinu čtením Bible a modlitbou, ale Pán mi nic neřekl ani jsem nijak zvlášť necítila Jeho přítomnost. Když jsem se vracela domů, abych se připravila na své denní povinnosti, překvapilo mě, když ke mně Pán náhle promluvil a řekl: „Ta malá chvilka s tebou mě velmi potěšila, dítě." I když ke mně nemluvil ani jsem necítila Jeho přítomnost, On tam stejně se mnou byl. Ani nás nenapadne přemýšlet o tom, jak srdce našeho Pána touží po naší lásce a obecenství.

Pán k tobě ale často během času ztišení mluvit bude. Velmi ti doporučuji, aby sis koupil poznámkový blok nebo nějaký deník. Vždy ho měj ve chvílích ztišení po ruce. Když ti Pán dá porozumět nějakému úseku Písma nebo k tobě nějakým způsobem promluví, zapiš si to! Když ti dá Pán nějaké zaslíbení nebo naznačuje, že s tebou chce vstoupit do smlouvy, vždy si to napiš. My lidé jsme náchylní k zapomínání. Pokud si hned nezapíšeme to, co nám dá Pán, přijdeme o hodně vzácných zaslíbení a konceptů. Také si zapisuj svoje modlitební žádosti a potom i jejich odpovědi. Když si pak svůj deník budeš pravidelně procházet, bude to pro tvoji víru velké povzbuzení.

Jsou ovšem i časy, kdy tak zoufale potřebujeme slyšet Pána, ale vypadá to, že On prostě přestal mluvit. To se mi stává pravidelně, když jsem uprostřed nějaké krize. Ptala jsem se Pána, jaký má ke Svému mlčení v takovém čase důvod. Ty hlavní důvody jsou dva. Často je Pán zticha, protože nás chce podnítit k tomu, abychom Ho hledali ještě usilovněji. Žalmy jsou toho dobrým příkladem. David znovu a znovu volal v zoufalství k Pánu, ale na odpověď musel čekat. Jednu takovou situaci výstižně popisuje v následujícím Žalmu:

„K Tobě, Hospodine, volám, nebuď ke mně hluchý, skálo moje. Neozveš-li se mi, budu podoben těm, kteří sestupují v jámu. Vyslyš moje prosby, k Tobě o pomoc volám, pozvedám ruce ke svatostánku Tvé svatyně." Žalm 28,1 -2

To jenom jeden z mnoha příkladů z Žalmů. Pán nás vždy přitahuje do bližšího vztahu se Sebou Samým. Mnohokrát s odpovědí otálí proto, že chce, abychom Ho hledali ještě pilněji.

Je ještě jeden důvod, proč Pána ve chvílích stresu neslyším. Zjistila jsem to před lety. Prožila jsem něco, co mi způsobilo veliký zármutek. Usilovně jsem hledala Pána, ale neslyšela jsem Ho až do té doby, kdy bylo po všem a situace se vyřešila, což byla záležitost několika týdnů. Nebyla jsem však proti Němu ve vzpouře, nýbrž jsem se modlila: „Otče, buď vůle Tvá, já ji přijmu, ať je jakákoliv."

Později mi Pán ukázal, že mé emoce byly tak silné, že mi bránily slyšet Ho. Ptala jsem se: „Co můžu udělat, abych tomu příště zabránila?" Odpověděl: „Nemůžeš dělat nic, nemůžeš ovládat své pocity. Chci jen, abys Mě poprosila a já se o ně postarám místo tebe." Jak jednoduchá odpověď! Jestli se nacházíš v citově náročné situaci a zdá se ti, že nejsi schopen Pána slyšet, možná je to kvůli jednomu z těchto dvou důvodů.

Čím více budeš s Bohem mluvit, tím více bude On mluvit s tebou. Je to jako s mnoha jinými vztahy, Bůh má rád, když s Ním mluvíš! Před několika lety jsem se Pána zeptala, jak já, taková nevýznamná tečka, můžu Jeho srdci jakkoliv posloužit. Řekla jsem Mu: „Otče, Ty neseš tak hrozná břemena. Máš na starosti celý svět se vším jeho trápením. Je nějaký způsob, jak bych Tě mohla nějak potěšit nebo posloužit Tvému srdci?"

Jeho odpověď zněla: „Ano, povídej si se Mnou! Povídej si se Mnou! Většina lidí Mě jen o něco žádá. Nejsou ochotní si se Mnou povídat a pustit Mě do svého života." To je to, co chce, Bůh s námi chce mít obecenství.

Každý z nás má myšlenkový život. V každém okamžiku, kdy jsi vzhůru, o něčem neustále přemýšlíš. Místo přemýšlení o sobě začni myslet na Hospodina. Zvykni si mluvit s Ním o všem. Když budeš celý den mluvit s Hospodinem, budou ti do mysli přicházet myšlenky, které budou budovat tvůj vztah s Bohem a povedou tě k hlubší lásce a většímu odevzdání se Jemu. Bůh ti dá větší touhu číst Jeho Slovo a činit Jeho vůli. Můžeš si být jistý, že takové myšlenky nepocházejí z tebe. Tvoje „tělo" (nebo přirozená mysl) ti takové myšlenky nedají a nebudou to dělat ani démoni. Takové myšlenky ti může dávat pouze Duch Svatý.

„Soustředění na sebe je Bohu nepřátelské, neboť se nechce ani nemůže podřídit Božímu zákonu. Ti, kdo žijí jen z vlastních sil, nemohou se líbit Bohu. Vy však nejste živi ze své síly, ale z moci Ducha, jestliže ve vás Boží Duch přebývá. Kdo nemá Ducha Kristova, ten není Jeho. Je-li však ve vás Kristus, pak vaše tělo sice podléhá smrti, protože jste zhřešili, ale Duch dává život, protože jste ospravedlněni. Jestliže ve vás přebývá Duch toho, který Ježíše vzkřísil z mrtvých, pak ten, kdo vzkřísil z mrtvých Krista Ježíše, obživí i vaše smrtelná těla Duchem, který ve vás přebývá." Římanům 8,7-11

Když k tobě Pán mluví i v těch nejmenších věcech, jsi k Němu přitahován blíž a blíž. ježíš řekl: *„Milujete-li Mně, budete zachovávat Má přikázání."* (Jan 14,15) A jinde řekl: *„Jakmile však přijde Duch Svatý, bude vám zvěstovat, co přijme ode Mě."* (Jan 16,14) Ani satanovo království, ani tvoje přirozené já nemůže nic z toho udělat. To je záruka, že tento druh komunikace vskutku pochází od Pána, protože způsobuje, že k Němu máme čím dál větší lásku.

Když budeš Hospodina pilně hledat a budeš s Ním rozvíjet vztah, s potěšením zjistíš, že mluví přímo k tobě a přijde den, kdy uslyšíš, jak ti Bůh říká, že si přeje uzavřít s tebou smlouvu. Jakou radostí je vstupovat do smluv s tímto naším úžasným Bohem!!!

KAPITOLA SEDMÁ

PŘEBÝVÁNÍ v KRISTU

„Já jsem pravý vinný kmen a Můj Otec je vinař. Zůstaňte ve Mně a Já ve vás. Jako ratolest nemůže nést ovoce sama od sebe, nezůstane-li při kmeni, tak ani vy, nezůstanete-li ve Mně. Já jsem vinný kmen, vy jste ratolesti. Kdo zůstává ve Mně a Já v něm, ten nese hojné ovoce; neboť beze Mne nemůžete činit nic. Kdo nezůstane ve Mně, bude vyvržen ven jako ratolest a uschne; pak ji seberou, hodí do ohně a spálí. Zůstanete-li ve Mně a zůstanou- li Má slova ve vás, proste, oč chcete a stane se vám. Tím bude oslaven Můj Otec, když ponesete hojné ovoce a budete Mými učedníky. Jako si Otec zamiloval Mne, tak jsem si Já zamiloval vás. Zůstaňte v Mé lásce. Zachováte-li Má přikázání, zůstanete v Mé lásce, jako Já zachovávám přikázání Svého Otce a zůstávám v Jeho lásce. To jsem vám pověděl, aby Moje radost byla ve vás a vaše radost aby byla úplná." Jan 15,1.4-11

Když budeme zůstávat v Kristu, Bůh k nám bude častěji mluvit a my ho budeme poznávat a zažívat Jeho osobně. Jak už jsme poukázali, toto je nezbytné pro schopnost chodit v Božích smlouvách, a tedy být připraven na útoky nepřítele. Jak ovšem vidíme z výše uvedených veršů, *přebývání není možností, nýbrž přikázáním.*

Proč je přebývání tak důležité? Protože náš nepřítel nás chce porazit a zničit nás. Vlastně udělá cokoliv, aby nám zabránil prožívat radost nebo úspěch či pokoj a naplnění v našem životě. My, jako křesťané, jsme pod neustálým útokem. Náš nepřítel satan téměř vždy používá podvod a klam. Chce nás podvést ze čtyř důvodů:

1. Chce, abychom si mysleli, že v Kristu nepřebýváme, když v Něm přebýváme a naopak.
2. Přichází s falešným vedením, aby nám zabránil v dosažení naplnění v Kristu.
3. Aby nás donutil upadnout do hříchu a tím nás oddělil od Boha.
4. Aby nás udržel ve stálých těžkostech a trápení a nakonec nás zničil.

Sám Ježíš o tom mluvil a stejně tak i mnoho Božích služebníků.

„Vyvstanou lžimesiášové a lžiproroci a budou předvádět znamení a zázraky, aby svedli vyvolené, kdyby to bylo možné. Vy však se mějte na pozoru! Všecko jsem vám řekl předem."
Marek 13,22-23

„Jsou to falešní apoštolové, nepoctiví dělníci, přestrojení za apoštoly Kristovy. A není divu, vždyť satan se převléká za anděla světla; není tedy nic překvapujícího na tom, že se jeho služebníci převlékají za služebníky spravedlnosti. Jejich konec bude jako jejich skutky!" 2 Korintským 11,13-15

„Ne každý, kdo Mi říká, Pane, Pane', vejde do království nebeského; ale ten, kdo činí vůli Mého otce v nebesích. Množí Mi řeknou v onen den: ‚Pane, Pane, což jsme ve Tvém jménu neprorokovali a ve Tvém jménu nevymítali zlé duchy a ve Tvém jménu neučinili mnoho mocných činů?' A tehdy jim prohlásím:, Nikdy jsme vás neznal; jděte ode Mne, kdo se dopouštíte nepravosti.'" Matouš 7,21-23

Sám Ježíš nás varoval, že v těch dnech bude nepřítelem posláno mnoho falešných služebníků, aby na nás útočili a poráželi nás a sváděli nás na scestí. Zajímavé je, že Ježíš nepopřel znamení a zázraky, které ti lidé předváděli, *On odmítl ty lidi.* Jak může falešný prorok uzdravovat? Protože se Bůh zavázal přiznat se k víře toho, kdo uzdravení žádá. Téměř každý den dostáváme dopisy a telefonáty od drahých křesťanů, kteří byli hrozně zranění a svedení takovými falešnými vůdci. Snažíme se vyprovokovat hon na čarodějnice? Naprosto ne! V Těle Kristově dnes dělají velkou škodu různé organizace, kteří se považují za „experty", kteří ostatním říkají, kdo je opravdový služebník Krista a kdo je falešný. To jediné, co dělají, je šíření klepů a lží a přinášení rozdělení do Kristova těla a poškozují dobré jméno služebností, které s Kristem skutečně slouží. I apoštol Jan přiznal, že nevěděl, kdo tito falešní služebníci byli, až do chvíle, kdy z církve odešli.

„Dítky, nastala poslední hodina; a jak jste slyšeli, že přijde antikrist, tak se nyní vyskytlo mnoho antikristů; podle toho víme, že nastala poslední hodina. Vyšli z nás, ale nebyli z nás. Kdyby byli z nás, byli by s námi zůstali. Ale nezůstali s námi, aby vyšlo najevo, že nepatří všichni k nám, kdo jsou s námi." 1 Janova 2,18-19

Je to pro nás velkou útěchou. Když i apoštol Jan nebyl schopen poznat, kdo tito falešní služebníci byli, dokud neodešli, proč bychom měli ztrácet čas my, snažíce se přijít na to, kteří to jsou? Jestli je tak obtížné poznat, kdo je nepřítel, jak můžeme předejít tomu, že jimi budeme velmi zranění a dokonce možná svedeni? Odpověď je velmi jednoduchá a najdeme ji v následujícím verši:

„Vy však máte pomazání od Svatého a znáte všechno." 1 Janova 2,20

Přebývání v Kristu. Když budeme v Kristu přebývat, budeme mít „pomazání od Svatého" a nenecháme se oklamat nebo svést. Jak tedy vidíš, přebývání v Kristu je důležité ze čtyř důležitých důvodů:

1. Abychom mohli oslavit našeho Otce tím, že poneseme hojné ovoce.
2. Aby naše radost byla úplná.
3. Abychom se nedali oklamat a svést falešnými služebníky.
4. Tím, že budeme Boha znát a mít s ním zkušenost, On nás bude moci připravit na budoucnost tím, že s námi uzavře smlouvy.

Takže, jestliže víme, že Bůh po nás nežádá nic, k čemu by nás On sám neuschopnil, zůstává otázkou to, jak přebývat v Kristu a zároveň stíhat náš rušný každodenní život? Odpověď na tuto otázku začíná v Janovi 4 a v Židům **11.**

„Ale přichází hodina, ano, již je tu, kdy ti, kteří Boha opravdově ctí, budou Ho uctívat v Duchu a vpravdě. A Otec si přeje, aby Ho lidé takto ctili. Bůh je Duch a ti, kdo Ho uctívají, mají tak činit v Duchu a vpravdě." Jan 4,23-24

„Bez víry však není možné zalíbit se Bohu. Kdo k Němu přistupuje, musí věřit, že Bůh jest a že se odměňuje těm, kdo Ho pilně hledají." Židům 11,6

„Kdo zachovává Jeho přikázání, zůstává v Bohu a Bůh v něm; že v nás zůstává, poznáváme podle toho, že nám dal Svého Ducha." 1 Janova 3,24

Víra a *pravda* odkazují na ducha. V Kristu přebýváme vírou, pravdou a poslušností. Víra je pro naše chození s Pánem životně důležitá. Víra, že Bůh je. Víra, že se nám Bůh dává poznat, když Ho pilně hledáme. Víra, že k nám Bůh mluví. Víra nás činí schopnými dělat zázraky. Problémem je, že se snažíme naši víru budovat tím, že vidíme zázraky. Výsledkem je, že se honíme za zázraky, místo aby nás zázraky následovaly. Proto jsou evangelizační tažení lidí, kteří mají dar uzdravování a činění zázraků, tak obrovská. Lidé tam chodí, protože doufají, že prožijí zázrak, protože nemají dost víry na to, aby si ve svém životě vyřešili problémy. Mnozí tam jdou, protože doufají, že když uvidí zázraky, zbuduje se tak jejich víra. Nicméně honbou za zázraky naši víru nevybudujeme. Zázraky mají následovat nás a ne naopak. Když budeme v Kristu přebývat, zázraky nás *budou* následovat.

„ Ty, kdo uvěří, budou provázet tato znamení: Ve jménu Mém budou vyhánět démony a mluvit novými jazyky; budou brát hady do ruky a vypijí-li něco smrtícího, nic se jim nestane; na choré budou vzkládat ruce a uzdraví je. " Marek 16,17-18

Když budeme svůj čas trávit honbou za zázraky, místo abychom budovali svoji vlastní víru a přebývání v Kristu, budeme mnohem náchylnější k oklamání.

Jak se buduje víra? Dvěma způsoby:

„Víra je tedy ze slyšení a slyšení ze Slova Božího." Římanům 10,17

„...s pohledem upřeným na Ježíše, původce a dokončitele naší víry..." Židům 12,2

Víra přichází ze Slova Božího a jak porosteme v Kristu a budeme Ho prosit, On naši víru ještě zvětší.

Duch miluje pravdu.

Tělo miluje nadpřirozeno.

Duch miluje pravdu.

Tělo miluje zážitky a pocity.

Duch žije z víry.

Tělo z víry nežije.

Víra nás ochraňuje před podvody falešných proroků.

Poslušnost Kristovým přikázáním nám umožňuje v Něm přebývat.

Když nechápeme, jak v Kristu přebývat, budeme často vyhledávat nadpřirozené zážitky. Když se jich nedočkáme, odradí nás to a cítíme se být méněcennými křesťany nebo druhořadými občany Božího království. Někteří upadnou do nečinnosti a snaží se vyprázdnit svoji mysl ve snaze zažít něco v duchovní oblasti. Filipským 2,13 nám ukazuje, že Duch Svatý chce s námi spolupracovat a ne námi manipulovat, jako kdybychom byli loutkami. Jiní se honí za zázraky a znameními snažíce se přesvědčit sami sebe, že přebývají v Kristu.

Bůh nám dává příklad, aby nám pomohl pochopit, co přesně přebývání v Kristu znamená.

„Proto i muži mají milovat své ženy jako své vlastní tělo. Kdo miluje svou ženu, miluje sebe. Nikdo přece nemá v nenávisti své tělo, ale živí je a stará se o ně. Tak i Kristus pečuje o církev; vždyť jsme údy Jeho těla. Proto opustí muž otce i matku a připojí se k své manželce a budou ti dva jedno tělo. Je to velké tajemství, které vztahuji na Krista a na církev." Efezským 5,28-32

Tato pasáž je o manželství. Ve dvou posledních verších Pavel říká, že muž a žena se stanou jedním tělem. Pak pokračuje a říká: *„Je to velké tajemství, které vztahuji na Krista a na církev."* Bůh nám dal manželství, aby nám pomohl pochopit vztah mezi námi a Kristem. Manželství je příklad přebývání v Kristu.

Když přebýváme v Kristu - Bůh nás Duchem Svatým nadpřirozeně spojí Sám se Sebou. Naše část je stejná jako manželství.

Do té doby, než jsem se vdala, jsem nikdy jasně nerozuměla, co znamená přebývat v Kristu. Tady jsou charakteristiky:

Jsem si neustále vědoma svého manžela, celý den, každodenně. Nikdy na něho nepřestanu myslet, i když není třeba fyzicky přítomen.

Často s ním mluvím a on mluví se mnou.

Vše, co vidím a dělám, s ním nějak souvisí.

Vím, že je mým manželem, i když není fyzicky na stejném místě, jako já. Dokonce i v případech, kdy ho nevidím nebo necítím.

Je součástí celého mého života. Můj život je na něho zaměřený, protože jsme jedno.

Je nám spolu dobře.

Mám svobodnou vůli, ale čím déle spolu žijeme, tím více se naše touhy shodují. Jen zřídka toužíme každý po něčem jiném.

Přebývání v Kristu je v podstatě to samé. Věci, které jsem právě vypsala jako charakteristiky našeho manželství, charakterizují také přebývání v Kristu. Bůh je neustále středem tvých myšlenkových pochodů, bez ohledu na to, čím se zabýváš. Vše, co vidíš nebo děláš, má nějakou souvislost s Bohem a Jeho Slovem. On je neustále součástí našeho života. Naše myšlenky jsou zaměřeny na Něj. Každodenně o Něm celý den přemýšlíme. Často bychom s Bohem měli mluvit a On bude mluvit k nám. Nicméně Bůh se stane naší součástí natolik, že nám to bude připadat „přirozené". Neměli bychom očekávat, že budeme vždy Ducha Svatého cítit v sobě ale odděleně od nás. Neměli bychom vyhledávat časté „nadpřirozené zážitky". Pokud budeme neustále v duchovní oblasti, to znamená v přímém nadpřirozeném zažívání Boží přítomnosti, naše mysl by žila v jiném světě. Ale Bůh chce, abychom žili a pracovali pro Něho v tomto světě.

Ber to takhle. Jestli jsi byl/a někdy v manželství, vzpomeň si na svoje líbánky. V té době jsi věnoval/a 100% pozornosti partnerovi/ce. Vlastně jsi se nedal/a použít k ničemu jinému. Byl/a jsi prostě na vrcholu svých emocí. Ale tento stav nemůže trvat věčně. Kdyby trval, nemohl/a bys fungovat. Manželům je postupem času spolu tak dobře, že už tyto intenzivní pocity, případně vzájemnou emocionální přitažlivost vedoucí k sexuální aktivitě nemusejí prožívat neustále. Takové chvíle se v manželství objeví, ale netrvají stále. Stejné je to i s naším vztahem s Pánem. Ne vždy si budeme Jeho přítomnost uvědomovat tak intenzivně.

V manželství se často stává, že manžel musí jít tam a manželka někam jinam. Např. já musím někdy cestovat na semináře bez svého manžela. Ve většině manželství nemají manželé společné zaměstnání, takže jsou většinu dne od sebe. V době takového fyzického oddělení, kdy se svým manželem nemohu mluvit, se nezačnu najednou bát, že nejsme oddáni. Proč? *Protože vím, k čemu jsme se navzájem zavázali.* To samé platí i o přebývání v Kristu. I když jsou období, kdy k tobě Pán nemluví a kdy necítíš Jeho přítomnost, nezačni se bát, že už v Něm nepřebýváš. Přebýváš v Něm, protože ses k tomu zavázal a On se zavázal tobě. Chceš se znovu ujistit, že přebýváš v Kristu? Pak se ujisti, že c hodíš v poslušnosti Jeho přikázání. (1 Janova 3,24).

Měj v Pánu radost a jistotu. On se ti zavázal! Neopustí tě a nezřekne se tě. Miluje tě a je pro Něj potěšením, když je s tebou. Má rád, když s Ním mluvíš. Nemysli si, že snad sedí někde nahoře v nebi a neschvaluje nic z toho, co uděláš. Vzpomeň si na to, co jsem zažila já. Boha nezajímají naše poklesky a chyby! Miluje nás, je rád v naší společnosti a užívá si vztahu s námi.

Samozřejmě, že můžeme do našeho vztahu vrazit i klíny, stejně jako v našich manželských vztazích. Můžeme odmítat trávit čas komunikací (modlitbou) s Pánem. Můžeme s Ním trávit jen minimum času nebo Ho úplně ignorovat. Dobré manželství znamená práci. Musíme upřednostňovat svého partnera, .i trávit s ním/ní čas. Ale pamatuj si, že láska není vždy jen pocit, je to závazek. To platí i o našem chození s Bohem.

Nakonec chci říct, že hřích vráží do našeho vztahu s Bohem veliký klín. Ale tady je dobrá zpráva. Když činíme pokání a prosíme Boha o odpuštění, *Jeho odpuštění je okamžité!* Během zlomku sekundy může být náš vztah s Ním obnoven. Nemusíme čekat nebo nějak dokazovat svoji dostatečnost, aby nás přijal zpět.

Věnuj čas a úsilí tomu, aby sis vybudoval s Bohem vztah. Přebývej v Kristu. Nic na celém světě nemá větší cenu! Když budeš chodit s Bohem, bude se o tebe starat a neustále se dívat do budoucnosti a mluvit k tobě ohledně smluv, aby tě připravil na to, co má přijít. Nebudeš se muset budoucnosti obávat, protože si budeš jistý, že ať se stane cokoliv, budeš bezpečně ukryt v Boží dlani.

KAPITOLA OSMÁ

SMLOUVY V SOUDNÍ SÍNI

Jedním z nejmocnějších a nejefektivnějších užití smluv je používání v Boží soudní síni. Používat smlouvy jsem se naučila už před mnoha lety, ale teprve před pár roky jsem se naučila o jejich užití v Boží soudní síni. Tato jedna lekce obrátila naruby náš život i způsob, jakým bojuji v duchovní oblasti. Nejprve mi dovol podělit se s tebou o to, jak přesně jsem se to naučila, abys mohl jasněji pochopit celý ten princip.

Po naší svatbě jsme se přestěhovali z Kalifornie do Iowy. Daniel tam byl pastorem malého, ale rychle rostoucího sboru a naše služba se rozvíjela. Rok po naší svatbě se proti nám postavila Danielova rodina a snažila se nás zničit. Použili nejen zkorumpované ochránce zákona, ale i křesťany v našem okolí. Proti Danielovi bylo podáno mnoho falešných obvinění a také se hodně podplácelo.

Jednou v noci v únoru 1991 jsme nečekaně odjeli z města. Naše sekretářka nám hlídala dům. Kolem půlnoci do domu násilným rozražením dveří vtrhlo deset mužů. Tři z nich byli policisté; ostatní nebyli. Popadli naši sekretářku a zacházeli s ní velmi hrubě. Několik hodin ji drželi pod namířenou zbraní, zatímco pustošili náš dům. Nacouvali ke dveřím s náklaďákem a naložili do něho téměř všechen náš majetek. Během jediné noci jsme přišli o veškerý majetek s výjimkou auta, ve kterém jsme jeli a oblečení, které jsme měli na sobě!

Krátce nato Daniela zatkli a zavřeli do vězení. Nedá se popsat slovy, v jakou noční můru se proměnil náš život! Po 40 dní byl Daniel letecky přemísťován po celých Spojených Státech, z jednoho vězení do druhého, ze Západního pobřeží na východ, ze severu na jih. Jezdila jsem po celé zemi, snažíce se ho dostihnout a přitom sehnat nějakého právníka, aby do celé situace vnesl trochu zdravého rozumu. Na Daniela byla nasazena řada zabijáků, kteří se ho snažili zabít, ale pokaždé ho Pán nadpřirozeně zachránil. Dostalo se mu výsady přivést během toho strašlivého období řadu mužů k Ježíši Kristu. Ten stres a agónie byly tak hrozné, že jsme oba během těch 40-ti dní zhubli skoro 20 kg.

Nemohu popisovat podrobnosti toho případu, ale shrnu to tak, že Daniel strávil dohromady 80 dní v různých vězeních a potom se 3 roky táhla soudní bitva. Byli jsme finančně naprosto zruinovaní, protože každý cent šel na právníky. Věř mi, že v soudním systému Ameriky **není** absolutně žádná spravedlnost, pokud nemáš peníze!

Protože jsme přišli i o náš podíl z domu který jsme vlastnili, nemohli jsme si pořídit nový. Přes 3 roky jsme žili nejprve v mobilním domku a později v rekreačním přívěsu. Nakonec nás Pán vedl k tomu, abychom se usadili tady v Arkansasu. Oba jsme našli práci a začali se dostávat nad vodu, když k nám Pán promluvil, abychom dali výpověď a šli opět do služby na plný úvazek. Poslechli jsme Pána a v srpnu 1993 jsme se opět vrátili naplno k cestování. V únoru příštího roku jsme byli zase úplně na mizině.

Zjistili jsme, že mezi některými křesťanskými vedoucími je jen málo čestnosti. Na většině míst, kde jsme mluvili, pro nás byla uspořádaná sbírka, ale pastor nám dal šek na 200 - 300 dolarů a zbytek si nechal pro sbor. Taková částka ani nezaplatila náklady na cestování, natož abychom z toho mohli být živi.

V tom únoru nám bylo jasné, že pokud se nevrátíme zpět do normálního zaměstnání, přijdeme o náš dům na kolech (což také byl) a skončíme na ulici. Cítili jsme se sklíčení a poražení.

V tom týdnu, kdy jsme se rozhodovali, co dál, dostal Daniel nabídku úžasné práce. Jediným problémem bylo, že kdyby ji přijal, nemohli bychom už cestovat a sloužit, protože by musel podepsat smlouvu na 5 let. Daniel tomu muži řekl, že mu dá odpověď za dva týdny. Rozhodli jsme se, že pokud nám Pán nedá během těch dvou týdnů naprosto jasné vedení nebo nezmění naši situaci, opustíme službu a vrátíme se zpět do práce.

Jsem si jistá, že jsou někteří z vás, kteří čtete tuto knihu a jste v té samé životní situaci, kdy se cítíte poraženi a odrazeni. Udělali jste vše, co znáte, snažili jste se celým srdcem poslouchat Pána a potěšit Ho. Ale stejně jste poraženi. Přesně tam jsme se ocitli i my, byla to temná část našeho života. Volali jsme, modlili se, postili a hledali Pána, prosíce Ho, aby nám ukázal, jestli je v našich životech nějaký skrytý hřích, o kterém nevíme. Žádný nebyl. Kárali jsme satana a přikazovali všem možným prokletím vyslaným proti nám, aby byla ve jménu Ježíše Krista zlomena. Nic z toho nemělo žádný účinek.

Během těch dvou týdnů jsme měli jet sloužit na seminář do Denveru v Coloradu. Když jsme tam dorazili, zjistili jsme, že nám ten člověk lhal a že žádný seminář neuspořádal. Místo toho chtěl, abych si od něho vzala nějaké bylinné výrobky, o kterých doufal, že je prodá mezi křesťany. Není třeba ani říkat, že jsem to odmítla a že jsme zůstali bez financí, a nemohli se dostat zpět ke svému přívěsu v Arizoně. Vypadalo to, že jsme v koncích. Ale, když jsme v koncích, v tu chvíli je Pán připraven naučit nás ty nejdůležitější lekce, které se kdy můžeme naučit!

„[Ježíš řekl] Ve světě budete mít soužení. Ale vzchopte se, Já jsem

přemohl svět." Jan 16,33

Měli jsme v Denveru přítele, který pro nás našel dům, kde jsme mohli zůstat několik dní. Další křesťan se s námi spřátelil a pod Pánovým vedením mě telefonicky spojil s jednou sestrou v té oblasti. Neznala jsem ji a ani ona neznala mě, ale Pán k tomuto bratru promluvil a řekl mu, že se my dvě musíme spojit. Když jsem obě držely telefon, neměli jsme to nejmenší ponětí, co si říct. Nechtěla jsem naprosto cizí osobě vyprávět naši zamotanou situaci. Nakonec ta sestra řekla: „Nevím, co bych ti řekla, kromě tohoto: z nějakého důvodu mi Pán klade na srdce, že si potřebuješ uvědomit jednu věc. Příležitostně se dostaneme do bodu, kdy potřebujeme využít skutečnosti, že Bůh Otec je náš nebeský Otec, ale že je také Soudce celého Vesmíru. Někdy musíme jít do Jeho soudní síně a požádat Ho, aby náš případ rozsoudil." To bylo vše, co mi řekla. Poděkovala jsem jí a zavěsila.

Toho večera jsem řekla Danielovi, co mi pověděla. Ráda bych vám připomněla, že v té době jsme měli ze soudních síní jen hrozné zážitky, často díky nespravedlivým soudcům a falešným obviněním. Jít do další soudní síně bylo to poslední, co bychom chtěli udělat! Když jsem tehdy tu věc říkala Danielovi, jeho reakcí bylo: „Zbláznila ses?! Nepotřebuji, aby mě Bůh soudil! Potřebuji Jeho milost. Zapomeň na to!"

Ale Duch Svatý mi to znovu a znovu připomínal. Věděla jsem, že tím, kdo nás neustále porážel, je satan a věděla jsem, že zastavit ho může jedině Bůh. Měla jsem strach jít do jakékoli soudní síně, ale Duch Svatý mě stále pošťuchoval. Nakonec jsem asi ve 3 hodiny ráno vylezla z postele a šla do tmavého obýváku, abych se pokusila jednat podle Božího Slova, které jsme dostali. Nejdříve jsem pečlivě propátrala svoji duši a modlila se, ale nenašla jsem žádný hřích, se kterým bychom já či Daniel už něco neudělali. Nežili jsme aktivně v žádném hříchu, o kterém bychom věděli. Také mi bylo jasné, že člověk nejde k soudu, aniž by se předtím řádně nepřipravil.

Cítila jsem, že Boží soudní síň byla ještě vážnější, než ty pozemské, a proto jsem si své žádosti pečlivě připravila. Budu se teď sdílet o to, jak přesně jsem se té noci modlila, abyste mohli tento princip lépe pochopit.

Mým prvním předmětem řízení bylo právo předstoupit před Soudce Vesmíru. Očividně to nemohlo být založeno na tom, co jsme já nebo Daniel udělali. Písmo nám říká, že lidská spravedlnost je v Božích očích jako špinavý hadr (Izajáš 64,6). Mohla jsem přistoupit jedině pod přikrytím vzácnou krví Ježíše Krista. Měla jsem jen Jeho spravedlnost, nikoli svou vlastní. Za druhé, protože Pán učinil mě a Daniela jedním tělem, cítila jsem, že mohu před Pána předstoupit ve svém i v Danielově zájmu. Takže jsem před Pánem padla na tvář a modlila se následovně:

„Otče,

Ve jménu Ježíše Krista, Tvého Syna, přicházím pokorně do Tvé přítomnosti. Ve jménu Ježíše Ti předkládám požadavek, abys mi dovolil předstoupit před Tvůj trůn Soudce Vesmíru. Žádám o soudní slyšení. Prosím Tě, abys soudil mezi mým manželem, mnou a satanem. Proto žádám, abys povolal satana, aby byl u tohoto slyšení přítomen."

Okamžitě jsem byla zaplavena Boží přítomností a byla jsem si vědoma toho, že skutečně stojím v nebeské soudní síni **A** že satan je tam také. Se strachem a chvěním jsem pokračovala.

„Tvoje Ctihodnosti, chci jasně vyznat, že se odvažuji přijít před Tvoji tvář pouze pod přikrytím vzácné krve Ježíše Krista. Přicházím zároveň v zájmu svého manžela, protože jako manžela a manželku jsi nás dva učinil jedním. Daniel a já nemáme žádnou vlastní spravedlnost, máme pouze spravedlnost Tvého Syna. A nyní zde mám několik peticí, které Ti chci ve jménu Ježíše předložit.

1. Za prvé tě žádám, abys rozsoudil jednou provždy - povolal jsi mě a Daniela do služby Tobě na plný úvazek nebo nepovolal? Můj manžel a já věříme z celého srdce, že jsi nás povolal. Jestli rozhodneš, že jsi nás povolal, pak Ti pokorně předkládám, že je Tvoje zodpovědnost, abys nám umožnil dělat to, co jsi nám přikázal.
2. Žádám Tě, abys pohlédl do mého a Danielova srdce a posoudil - jsme skutečně ochotní sloužit Ti bez ohledu na to, co nás to bude stát? Jestliže usoudíš, že jsem prokázali svoji ochotu činit Tvoji vůli, tak Ti předkládám to, že Ty víš, my víme a satan ví, že nám (satan) bránil v tom, abychom mohli Tvoji vůli činit. Žádám Tě, abys na satana a jeho zástupy uvalil soudní zákaz a tak jim zabránil nadále nám překážet v činění Tvé vůle.

3. Otče, z Tvého Slova vím, že dovoluješ satanu, aby nás tříbil. Vím ale také, že i tříbení má svůj konec. Ježíš řekl Petrovi, že se za něho modlil, aby byl Petr po svém vytříbení posílen a povzbudil svoje bratry (Lukáš 22,31-32). Otče, pokorně se odvažuji říci, že věřím, že proces tříbení v našem životě už probíhal dost dlouho. Žádám Tě, abys ho již úplně zastavil. Hospodine, pokud jsi usoudil, že do služby jsi nás povolal Ty sám a že naše srdce je zcela ochotné Tě poslouchat, pak Tě žádám, abys zabránil satanu, aby nás dále zkoušel a tříbil, abychom tak mohli pokračovat v práci, ke které jsi nás povolal. Nejsme schopni pracovat naplno v tom, do čeho jsi nás povolal, když musíme zároveň procházet tříbením."

Moje další petice se týkala Daniela. Od začátku našeho manželství byl mučen nočními můrami a vzpomínkami na mučení a smrt Kai a také na zneužívání, které zažil v dětství. To vše navzdory jeho úplnému vysvobození a i přes naše půsty a modlitby a vykazování satana. Nic, co jsme dělali, nepomáhalo.

4. „Pane, žádám Tě, abys rozsoudil toto - má satan a jeho démoni právo mučit neustále Daniela nočními můrami a vzpomínkami? Mám pocit, že to právo nemají. Jestli usoudíš, že nemají, žádám Tě, abys na satana uvalil soudní zákaz a donutil ho, aby svoje démony odvolal. Chci, aby ty noční můry a vzpomínky přestaly ihned a jednou provždy!"

Od Danielova zatčení jsme oba žili pod oblakem strachu. Přímo jsme si jeho přítomnost uvědomovali. Modlili jsme se proti tomu, postili se, vyháněli ho a dělali všechno možné - bez úspěchu. Prosili jsme o modlitbu i ostatní. Nic nepomáhalo. Mnohokrát jsem se v noci probudila, promočená studeným potem a naprosto vyděšená, protože jsem si myslela, že slyším, jak někdo vyráží dveře, aby zase Daniela odvedl. Více jak dva roky jsme pracovali i navzdory lomu strachu, ale já jsem věděla, že nám to brání vstoupit do plnosti, kterou pro náš život Bůh měl.

5. „Otče, Ty dobře víš, že co byl Daniel zatčen, žijeme pod jhem strachu. Žádám Tě, abys posoudil toto - má satan právo neustále nás tímto strachem ovlivňovat? Pokud nemá, žádám Tě, abys nad naším životem to jho strachu zlomit teď a navždy.

6. Otče, žádám Tě, abys prošel naše finance. Žádám Tě, abys posoudil, zda jsme byli v oblasti financí spravedliví, jestli usoudíš, že ano, pak Ti předkládám, abys donutil satana dát z našich financí ruce pryč. Hospodine, naší touhou je pokračovat ve službě, ke které se cítíme Tebou povoláni, ale to nemůžeme, pokud bychom museli přestat sloužit a pracovat ve světském zaměstnání, abychom se uživili. Proto Tě žádám, abys satana a jeho služebníky v oblasti našich financí svázal a požehnal nám v nich.

7. Nakonec Tě, Hospodine, žádám, abys donutil satana, aby přestal narušovat Tvoji komunikaci s námi. Pokud jsi usoudil, že naše srdce jsou ochotná Ti sloužit, tak víš, že vše, co potřebuješ udělat, je dát nám jasné pokyny a myje poslechneme. Prosím Tě, abys nám dal jasný směr a vedení.

Otče, odevzdávám naše životy do Tvé péče. Vím, že jsi naprosto spravedlivý Soudce a věřím, že náš případ rozsoudíš. Předpokládám, že si teď vyslechneš i satanovy argumenty, takže s Tvým dovolením půjdu zpátky do postele. Srdečně Ti děkuji, že jsi vyslechl moje žádosti, ve jménu Ježíše Krista. Amen."

Příštího rána jsem se bála Danielovi říct, co jsem udělala. Náš život byl v troskách a nevěděla jsem, co Bůh s mými žádostmi udělá. Byla jsem si dobře vědomá toho, že může rozhodnout v náš neprospěch. V tom případě bychom na tom byli ještě hůř než teď! Byla jsem zticha a čekala, co Pán udělá.

Odpoledne jsme šli navštívit pastora jednoho maličkého sboru, ve kterém nám jeden přítel zařídil, že toho večera můžeme promluvit. Pastor byl vzácný člověk, kterému bylo mu 84 let. O naší situaci nevěděl nic, ale byl to opravdový Boží muž. jak jsme tam seděli a poslouchali, když nám vyprávěl o úžasných věcech, které Pán v jeho životě dělal, všichni jsme mohli cítit Boží přítomnost. Náhle se zarazil uprostřed věty a řekl: „Pán mi říká, že k nám chce mluvit. Pojďme na Něho v tichosti čekat." Když jsme všichni sklonili hlavy a tiše seděli, začal Duch Svatý velmi jasně mluvit k Danielovi. Daniel se natáhl a chytil mě za ruku. „Zlato, Pán ke mně mluví velmi jasně. Takhle jasně jsem Ho neslyšel už hodně dlouho! Říká: v tuto hodinu lámu jho strachu nad vašimi životy!"

Začala jsem plakat, protože jsem věděla, že Pán odpovídal na moje žádosti. Daniel nevěděl o událostech minulé noci naprosto nic. Pokračoval: „Pán říká, že nás povolal do služby na plný úvazek a že před námi připraví cestu. Tu práci brát nemám. Říká, že se máme okamžitě vrátit do Arkansasu a že nám tam zajistí dům." Bůh skrze Daniela odpověděl na moje požadavky jeden po druhém! Nakonec se Daniel zarazil a vypadal udiveně. Pomalu řekl: „A Pán říká, že v tuto

hodinu vynesl rozsudek v náš prospěch...Rebecco, **ty ses včera modlila?!!"** Daniel to téměř zakřičel, když si nakonec uvědomil, co se vlastně dělo.

V té chvíli jsem se už smála a plakala zároveň. Haleluja! Pán odpověděl na moje požadavky a vynesl rozsudek v náš prospěch! Spor jsem vyhráli. Soudce Vesmíru rozhodl proti satanovi! Vysvětlila jsem Danielovi i ostatním, jak jsem se nad ránem modlila. Všichni jsme se společně radovali a chválili Pána.

Ten večer jsme mluvili v tom sboru a ve sbírce se vybralo dost na benzín, abychom se mohli vrátit do Arizony k našemu přívěsu. Sbalili jsme se a příštího dne se vrátili do Arkansasu. Pán jednal rychle. Skrze jeden zázrak za druhým nám během jediného měsíce obstaral zbrusu nový dům. Také obrátil chod našich financí.

Příští měsíc nám Pán přikázal, abychom vyměnili náš náklaďák za osobní auto. Řekl nám, že není vhodné, když na letišti vyzvedáváme lidi s náklaďákem nebo je v něm přepravujeme. Řekl, že naše služba rychle poroste a my budeme potřebovat převážet jiné lidi. Daniel se vydal vyměnit náš starší náklaďák za osobní auto. Ale každý obchod, o který se pokusil, zkrachoval. Nakonec, asi po dvou týdnech, přišel domů naprosto otrávený a řekl: „Vzdávám to. Jestli Bůh chce, abychom měli auto, tak nám ho bude muset dát přímo do klína!" jsem si jistá, že v tu chvíli Pán pravděpodobně řekl: „Čekal jsem, až přesně tohle řekneš."

Příští týden za Danielem přišel nějaký pán, který nebyl křesťanem. Řekl Danielovi, že slyšel, že se snažíme výměnou získat pro svou službu auto. Řekl, že pro naši službu potřebujeme „opravdové auto". Daniel se ho zeptal, co myslí tím „opravdovým autem". Odpověděl: „Cadillac." Daniel se začal smát a řekl mu, že takové auto si určitě dovolit nemůžeme. Ten pán rázně Daniela přerušil a řekl, že může a pak mu nabídl, že vymění zbrusu nový Cadillac za náš náklaďák! Nejen, že to byl Cadillac, ale byl to ten nejdražší model na trhu! Chvála Pánu!

Nejdřív jsem to auto nechtěla, protože jsem si myslela, že bude moc okázalé. Ale musím říct, že Pán ví, co dělá. To auto pro nás bylo neuvěřitelným požehnáním. Vozili jsme v něm hodně lidí na různá místa. Všichni jsme měli pohodlí, což nám umožňovalo mít obecenství. A mimochodem ten člověk, který nám to auto dal, od té doby přijal Ježíše jako svého Pána a Spasitele.

Od Pánova vynesení rozsudku v náš prospěch, okamžitě přestaly Danielovy noční můry a vzpomínky.

Nejlepší ale je, že tři měsíce poté, co Pán vynesl rozsudek v náš prospěch, soudce tady na zemi, zabývající se naším případem náhle celý spor uzavřel a ukončil tak tři roky trvající soudní bitvu. To nás naprosto osvobodilo!

Podívejme se na pár veršů, které odhalují tento princip.

„Hospodin bude soudit Svůj lid, bude mít se Svými služebníky soucit, až uzří, že jim ubývá sil. A že nikdo nezůstane, zajatý či svobodný." 5 Mojžíšova 32,36

„Bůh je spravedlivý soudce; každý den má proč vzplanout hněvem." Žalm 7,12

Napříč celými Žalmy je Bůh opakovaně označován jako „soudce". David Hospodina často žádal, aby soudil mezi ním a jeho nepřáteli. Faktem je, že teprve když Job požádal Hospodina, aby jeho případ rozsoudil, utrpení způsobované satanem a jeho třemi přáteli skončilo. Možná si vzpomínáš, že v případě Joba Bůh se satanem uzavřel sázku. Bůh se se satanem vsadil, že Job se

proti Němu neobrátí, i kdyby mu satan všechno vzal. Satan tedy zabil všechny Jobovy děti, zničil jeho veškerý majetek a nakonec mu sáhl i na zdraví. Job skončil na hromadě popela, bylo mu mizerně, byl opuštěný a pokrytý bolestivými vředy. Nevěřím, že Jobova „zkouška" byla krátkodobou záležitostí. Myslím si, že na té hromadě popela seděl celé týdny, možná i déle. Jeho tři přátelé se za něho přišli modlit. Oni totiž věřili, že Bůh je jak schopen, tak i ochoten ho uzdravit a věřili, že se za něho prostě budou modlit a Job bude uzdraven. Modlili se však sedm dní a sedm nocí a nic se nestalo! Job uzdraven nebyl. Jak je to možné? Věděli, že chyba není na Boží straně - Bůh měl jistě moc ho uzdravit. Nemohla to být ani jejich chyba - oni víru měli. Zůstala tedy jediná možnost. Chyba musela být u Joba! Začali Joba obviňovat ze všech možných hříchů a špatností. Mysleli to upřímně, ale upřímně se mýlili! Job se obhajoval, ale bezúspěšně. Nic nepomáhalo a nikdo nedokázal vysvětlit, co se s Jobem dělo. Nakonec, v naprostém zoufalství, Job zvolal:

„Také dnes zní moje lkáni hořce, vzdychám pod rukou, která mě tíží. Kéž bych věděl, kde Ho najdu. Vydal bych se k Jeho sídlu, předložil bych Mu svou při a plno důkazů by podala má ústa. Budu vědět, jakými slovy mi odpoví, porozumím tomu, co mi řekne. Ukáže Svou velkou moc, až povede spor se mnou? Nikoli, jistě by mi dopřál sluchu.

Jako přímý bych se před Ním obhajoval, navždy unikl bych svému Soudci." Job 23,2-7 (podle angl. překladu)

„Kéž bych věděl, kde Ho najdu." My víme, kde „Ho najít"! Můžeme Ho najít ve zlomku sekundy - ve jménu Ježíše! Job si nakonec uvědomil, tak jako já, že jedině Bůh, konečný, absolutní a nejvyšší Soudce Vesmíru, mu může pomoci.

„Předložil bych Mu svou při," řekl. Přesně to jsem musela udělat i já. Předložit svou při v Boží soudní síni. Job měl také jistotu, že mu Bůh odpoví tak, že tomu bude rozumět. Prohlašuje: „Budu vědět, jakými slovy mi odpoví, rozumět tomu, co mi řekne." Bůh nám dává znát Svá rozhodnutí.

„Použije Svou velkou moc při sporu se mnou? Nikoli! Jistě mi dopřeje sluchu." Job jaksi věděl, že mu Bůh bude naslouchat. Můžeme si být naprosto jistí, že náš Pán nám bude naslouchat. Ježíš nám to přece řekl!

Bůh Joba vyslyšel a také mu odpověděl. Boží rozsudek ukončil Jobovo trápení. Nejenže rozhodl v Jobův prospěch, On také vynesl rozsudek *proti* třem Jobovým přátelům.

Když Hospodin k Jobovi domluvil tato slova, řekl Elífazovi Témanskému: „Můj hněv plane proti tobě a oběma tvým přátelům, protože jste o Mně nemluvili náležitě jako Můj služebník Job. Vezměte tedy za sebe sedm býčků a sedm beranů a jděte k Mému služebníku Jobovi. Obětujte za sebe zápalnou oběť a Můj služebník Job ať se za vás modlí. Já ho příjmu milostivě a nepotrestám vás za vaše poblouznění, že jste o Mně nemluvili náležitě jako Můj služebník Job." Job 42,7-8

Tento verš hodně vysvětluje. Bůh je spravedlivý soudce! Někdy vynáší rozsudek i *proti* Svému lidu. Vzpomeň si, že Jobovi tři přátelé byli oddaní služebníci Boží. Byli přesvědčeni, že mají pravdu! Ale Bůh proti nim vynesl rozsudek, protože se mýlili.

Když byl ležíš tady na Zemi, přirovnával Boha k soudci. (Lukáš 18,1-8) Ale verš, který nejlépe shrnuje to, co se námi stalo, najdeme v proroku Danielovi v 7. kapitole. V této kapitole dostal Daniel od Boha vidění o tom, že v budoucnosti povstanou k moci národy a zase padnou. Hlava každého národa je představovaná rohem. Poslední roh je ze všech rohů nejmenší, ale nejmocnější. Většina teologů se shoduje na tom, že tento malý roh představuje satana nebo

antikrista. Daniel 7,21 říká: *„Viděl jsem, že ten roh (satan) vedl válku proti svatým a přemáhal je...*" Přesně tohle se dělo i v našem životě. Satan proti nám vedl válku a tři dlouhé roky nás přemáhal. ALE *„až přišel Věkovitý a rozsudek byl vynesen ve prospěch svatých Nejvyššího a přišel čas, aby svatí obdrželi království."* (Daniel 7,22) Haleluja! Věkovitý přišel a rozhodl v náš prospěch!

Poznání o Boží soudní síni zcela převrátilo můj život. Když nepřítel zaútočí a ty máš s Bohem smlouvu, řešení je rychlé a jednoduché! Dám ti pár příkladů.

PŘÍKLAD č. 1

Před několika lety, v čase, kdy se nám vše docela dařilo, jsem si během svého času ztišení četla knihu Zjevení. Jednoho rána jsem četla 20. kapitolu a narazila jsem na verš:

„Viděl jsem, jak vystoupili po celé šíři země a obklíčili tábor svatých a město, které miluje Bůh. Ale sestoupil oheň z nebe a pohltil je." Zjevení 20,9

Když jsem ten verš četla, Pán ke mně náhle velmi jasně promluvil a řekl: „Dnes s tebou uzavírám smlouvu, týkající se specificky rodiny tvého manžela a těch, které si najali. Když nepřítel obklíčí váš tábor, volej ke Mně a Já na ně spustím oheň a zničím jejich dílo proti vám." Byla jsem překvapená, protože Danielova rodina už nás delší čas neobtěžovala. Smlouvu jsem si však zapsala do svého „deníčku ztišení". Naučila jsem se totiž zapisovat si všechny Boží smlouvy, abych na ně nezapomněla.

Téměř o tři roky později se proti nám Danielova rodina opět postavila. V jediném dni nám naprosto zničili život. Nepřítel obklíčil náš tábor a velmi rychle nás devastoval. Tu noc jsme strávila v slzách a na modlitbě. Nakonec ke mně promluvil Duch Svatý a přikázal mi, abych si vyndala svůj deníček a přečetla si ho. Tak jsem četla a četla. Konečně jsem se dostala ke stránce, kam jsem si zapsala tuto smlouvu. Úplně jsem na ni zapomněla. Odpověď ležela přímo přede mnou! Před třemi lety se Bůh podíval do budoucnosti až k tomuto dni a připravil mě na to, co přijde. Zavázal se zákonem dlouho dopředu, že se o tuto situaci postará, a to dávno před tím, než si ji satan vymyslel. Haleluja! Měla jsem jednoznačně nenapadnutelný případ. Padla jsem se svým deníčkem na kolena a vstoupila do Boží soudní síně. Předložila jsem tu smlouvu Soudci Vesmíru s naprostou jistotou, že **ON NIKDY** smlouvy neporuší. Požádala jsem Ho, aby vynesl rozsudek mezi Danielovou rodinou a námi a aby Svou smlouvu naplnil. Bůh to učinil a vítězství přišlo velmi rychle. Nemožné okolnosti zmizely tak náhle, jako by ani neexistovaly. Tuto smlouvu jsem do Boží soudní síně vzala několikrát. Vítězství bylo vždy okamžité a konečné.

Jak jsem už popsala, poprvé jsem šla do Boží soudní síně, abych Ho požádala, aby posoudil, zda mě a Daniela povolal do služby na plný úvazek nebo ne. Boží odpověď zněla, že ano a že nám umožní ve službě na plný úvazek zůstat. Ta odpověď byla smlouvou. Ani nevím, kolikrát jsem musela na této smlouvě stát. Satan na nás opakovaně útočil a snažil se nás všemožnými způsoby ze služby vytlačit ven. Několikrát za rok jsme se ocitali ve zdánlivě beznadějných situacích. Pokaždé jsem s touto smlouvou šla do Boží soudní síně. A pokaždé vítězství přišlo během několika dní, někdy i během pár hodin. Bůh se ke Svým smlouvám vždy přizná a pokud předložíš své smlouvy před jeho trůn, neotálí s vynesením rozsudku.

PŘÍKLAD č. 2

Musíš rozumět tomuto - Bůh je Bůh! Nejedná vždy tak, jak bychom si přáli. Před pár lety jsem sloužila v jednom malém sboru. Po prvním setkání za mnou přišla ke stolku s knihami jedna krásná mladá žena a řekla mi, že by byla ráda, kdybych s ní mohla jít k ní domů a modlit se za jejího manžela. Zeptala jsem se, co on potřebuje. Tady je její příběh.

„Můj manžel onemocněl před čtyřmi roky. Má zhoršující se nemoc, která zasahuje nervy a svaly a kvůli které je úplně ochrnutý, jeli jsme s ním na kliniku Mayo a k dalším specialistům, ale nikdo nedokázal zjistit, co mu je a jak mu pomoci. Jeho stav se zhoršil natolik, že poslední rok a půl je naprosto bezmocný a nemůže ani mluvit, i když je stále při vědomí. Musíme ho krmit trubičkou zavedenou do žaludku a přenášet z postele do křesla, protože není schopen chodit ani se o sebe jakkoli postarat. Pozvala jsem několik obdarovaných bratrů aby se modlili za jeho uzdravení, ale nic se nestalo. Všichni mi řekli, že Bůh chce mého manžela uzdravit a pozvednout ho, protože Bůh pro nás společně má velkou službu. To mně bylo mnohokrát prorokováno a já věřím, že je to pravda. Jenom nerozumím tomu, co naplnění těchto proroctví brání."

Když mi řekla jména těch, kdo se za něho modlili, padla na mě bázeň. Byli to velmi obdarovaní muži s velkými službami. Řekla jsem jí, že když se za jejího muže modlili služebníci takové velikosti, tak se necítím na to, že bych k tomu mohla cokoliv přidat.

„Ne, ale vy víte o duchovním boji," odpověděla. „Myslím, že satan brání uzdravení mého muže a já chci, abyste se za něho přišla modlit. Mám pocit, že proroctví, která tito muži vyslovili, jsou smlouvou, že Bůh mého manžela uzdraví a satan nějak naplnění této smlouvy brání."

„No, já se za něho nebudu modlit, dokud mi k tomu Pán nedá příkaz," řekla jsem.

„A můžete se na to Pána zeptat?" trvala na svém.

„Ano, slibuji, že se Ho zeptám, ale nepůjdu s vámi, dokud mi nedá jasný pokyn."

Souhlasila s mými podmínkami. Mluvila jsem v tom sboru celý týden. Každý večer za mnou po setkání přišla a chtěla vědět, co mi Pán řekl. Každý večer jsem jí musela říci, že mi v této záležitosti nic neřekl. Konečně, když už se blížil závěr týdne, jsem vroucně volala k Pánu: „Pane, prosím, promluv ke mně ohledně tohoto páru. Potřebuji pro tu ženu nějakou odpověď." Když jsem toho večera jela na shromáždění, Pán ke mně promluvil a řekl, že se za toho muže modlit nemám. „Dal jsem jeho ženě jasný pokyn, aby v této záležitosti předstoupila před Můj trůn, ale ona to odmítla, protože se Mě bojí. Jestli bude ochotná to udělat, půjdeš s ní, vezmeš ji za ruku a přivedeš ji do Mé soudní síně."

„Ale Pane," zeptala jsem se, „jak máme ten případ předložit?"

„Musí mě požádat o vynesení rozsudku, *jestli* všechna slova těch proroctví, která přijala, byla ode Mě nebo nebyla. Pokud rozhodnu, že byla, pak Mě musí požádat, abych uvalil na satana vazbu, aby už nemohl bránit jejich naplnění.

Ale jestli rozhodnu, že ode Mě nebyla, potom musí být ochotná předat svého manžela do Mé ruky, abych ho mohl přivést domů."

To byl velká sázka do loterie. Nevěděla jsem, jak Bůh rozhodne. Měla jsem pocit, že je docela dobře možné, že si Bůh vezme jejího manžela domů. Měla malého synka a bylo jasné, že nechtěla o manžela přijít. Toho večera jsem jí řekla, co mi Pán řekl. „Máte pravdu, opravdu vám

to řekl Pán. Četla jsem vaši knihu *(Prokletí, která nebyla zlomena)* a už delší dobu vím, že mám manželův případ přednést do Boží soudní síně, ale bála jsem se to udělat," řekla.

Souhlasila s tím, že když půjdu s ní, předstoupí před Boží soudní trůn. Příštího dne mě vyzvedla v motelu a odvezla k sobě domů. Užasla jsem, když jsme zastavily u obrovské vily. Zajely jsme do garáže a výtahem vyjely do třetího patra! Tito lidé byli očividně pohádkově bohatí. Moje srdce usedalo lítostí, když jsem uviděla jejího manžela. Jak moc jsem toužila říci mu to, co řekl Ježíš a apoštolově - „vezmi svoje lehátko a choď!" Šly jsme se modlit do vedlejšího pokoje. Řekla jsem jí, jak mi Bůh přikázal tento případ předložit. „Chci, aby ti bylo jasné, že nevím, jak Bůh v tomto případě rozhodne. Může se stát, že si bude chtít tvého manžela vzít k Sobě domů."

„Ó, jsem si jistá, že ho Bůh chce uzdravit," zvolala. „Dostala jsem tolik proroctví a jsem si jistá, že byly od Boha."

„Dobře si to ale rozvaž," trvala jsem na svém. „Jestli Bůh rozhodne, že od Něho nebyly, JSI TY ochotná propustit svého manžela, aby si ho Bůh mohl vzít domů?"

Několik minut seděla v tichosti. Viděla jsem, že mě konečně začala brát vážně. Nakonec promluvila velice pomalu. „I když je pro mě nepředstavitelné, že ho ztratím, už se nemůžu dívat na to, jak trpí. Jestli se Bůh rozhodne neuzdravit ho, pak jsem svolná s tím, že si ho vezme domů."

Vzaly jsme se tedy za ruce a společně šly do Boží soudní síně. V slzách se tato mladá žena modlila tak, jak Bůh přikázal. Když skončila, zeptala se: „Kdy budu znát Boží rozhodnutí?"

„Nevím," odpověděla jsem. „Ale myslím, že ti v každém případě odpoví během několika dní."

Odjela jsem do sousedního města a tam jsem obdržela telefonát od našeho společného přítele, že o pět dní později její manžel náhle a neočekávaně zemřel. Jeho stav byl stabilní a lékaři neočekávali, že by v blízké době zemřel. Smutné bylo, že jeho smrt naprosto šokovala jeho ženu. Byla si tak jistá, že Bůh jejího manžela uzdraví. Co se stalo? Faktem je, že máme lidské city a že se nám tyto city někdy připletou do cesty. Ti, kdo se za jejího manžela modlili, byli skutečně Božími služebníky, muži, kteří měli dar uzdravování. Projevilo se však jejich lidské srdce a oni nakonec prorokovali z těla a ne z Ducha Svatého. Je velmi těžké říct krásné mladé ženě, že její manžel zemře! Ani si neuvědomovala, že tím, jak chodila od jednoho služebníka ke druhému, si vlastně kupovala uzdravení pro svého muže. Když se Bůh nenechal koupit, začala se na Boha velmi zlobit. Proč se Bůh rozhodl vzít si toho člověka domů? To nevím. Ale vím toto: Když vezmeme svůj případ do Boží soudní síně, *On nás slyší a vynese rozsudek.* Musíme ovšem pochopit, že Boží rozsudek je spravedlivý a že není vždy takový, jaký bychom si přáli. BŮH JE BŮH!

Stále se o této nejdůležitější zbrani duchovního boje učím. Abyste ještě lépe pochopili tento princip, podělím se s vámi ještě o pár příkladů.

PŘÍKLAD č. 3

31. října **1996,** o Halloweenu, brouzdal Daniel pozdě v noci po programech na satelitu. Já už jsem spala. Najednou, o půlnoci Východního času, narazil na program ze Salemu ve státě Massachusetts. Jedna z nejmocnějších vedoucích čarodějnic si pronajala satelitní vysílání, aby mohla vysílat jejich halloweenský sněm. Daniel do mě šťouchl loktem, aby mě vzbudil ve chvíli,

kdy držela moji první knihu *Přišel osvobodit zajaté.* Mluvila velmi vážně a okázale: „Tato kniha nám způsobila větší problémy, než jakákoli jiná kniha na světě, s výjimkou Bible. Je plná lží a nenávisti vůči čarodějnicím. Takže, dnes je nás tu **10,000** a naše moc je na nejvyšší úrovni. Sjednocuji se dnes v noci se svými bratry a sestrami v čarodějnictví a povolávám i ostatní, kteří se zabývají čarodějnictvím a hnutím New age, aby se k nám připojili. Nesmíme mít odpočinku, dokud tato kniha a její autorka nezmizí z povrchu zemského!" Pak tu knihu přímo na tom místě spálila a celé shromáždění **10,000** lidí se sjednotilo a vysílalo na mě prokletí smrti.

Seděla jsem tam a sledovala to celé v televizi, ústa otevřená v úžasu. „Téda! Díky Ti, Ježíši! To je tedy kompliment!" Stále jsem to opakovala. Nakonec mi Daniel řekl: „Rebecco, možná je to kompliment, ale to, co na tebe ty tisíce lidí vysílají, jsou opravdová prokletí smrti. Nemyslíš, že bys s tím měla něco udělat?"

„Ano, jistě," odvětila jsem. A přikázala jsem všem prokletím, aby byla ve jménu Ježíše zlomena a všem démonům, kteří byli s těmi prokletími spojeni, aby z mého života navždy odešli, ve jménu Ježíše Krista. Pak jsem se kvůli velké únavě otočila a zase usnula.

Potom už jsem na tu událost moc nemyslela. O dva týdny později nám někdo ve dvě ráno zavolal. Ospale jsem zvedla telefon a zjistila, že je to náš velmi dobrý přítel, který je mocným přímluvcem. Náš rozhovor probíhal nějak takto: „Rebecco, to jsi ty?"

„Ano, jsem to já."

„Jsi to ty v těle?"

Překvapeně jsem se na sebe podívala. „Ano, když jsem se naposled dívala, tak jsem to já v těle. To nemluví můj duch."

„No, volám, jen abych zjistil, jestli jsi živá nebo mrtvá. Víš, trávil jsem čas na modlitbě a najednou mi Bůh dal tak živé vidění tvé náhlé smrti, že jsem si nebyl jistý, jestli už jsi mrtvá nebo ne."

Byla jsem překvapená, což je jemně řečeno. „Co přesně jsi viděl?" zeptala jsem se.

„Viděl jsem tě jet na traktoru vzadu s balíkem sena pro krávy. Daniel jel na vašem druhém traktoru. Jela jsi po rovině a všechno se zdálo být v pohodě, když najednou se bez zjevné příčiny traktor překlopil a rozmačkal tě. Co to má znamenat?"

„To nevím," odpověděla jsem zmateně. „Ale zeptám se na to Pána a určitě si dám pozor, až s tím traktorem příště pojedu." Poté, co jsem zavěsila, jsem se zeptala Pána, co je významem vidění mého přítele, protože to bylo jasné varování před něčím. Nedostala jsem žádnou odpověď, tak jsem celou záležitost odložila, dokud se Pán nerozhodne odpovědět mi.

O dva týdny později mi zase pozdě v noci zavolal jiný přítel, který je také přímluvce. I tento člověk volal, aby zjistil, jestli jsem naživu nebo ne, protože i on měl velmi živé vidění mé náhlé smrti. Znovu jsem hledala Pána, ale zase jsem žádnou odpověď nedostala.

Potom, o dva týdny později, jsem se já sama probudila v noci kvůli velmi živému vidění své smrti. Nepochybovala jsem už ani trochu, že se mě Bůh snaží před něčím varovat. Vstala jsem, šla do obýváku a tam v modlitbě přecházela sem tam. Tentokrát mi Pán odpověděl. Náš rozhovor se odehrál nějak takto:

„Dobře, Bože, slyším Tě, slyším Tě! Vím, že se mě snažíš varovat před náhlou smrtí, která není podle Tvojí vůle, ale Pane, smiluj se nad mojí nevědomostí.

Nevím, odkud ten útok přichází. Prosím, řekni mi, kdo nebo co jde proti mně, abych s tím mohla něco dělat."

Pán okamžitě zaplavil moji mysl vzpomínkou na to televizní vysílání ze Salemu a na ty čarodějnice, které proti mně vysílaly prokletí smrti. „Ale Pane," řekla jsem, „já jsem všechna ta prokletí zlomila."

„Co jsi ale udělala s těmi miliony prokletí, které jsou na tebe z celého světa od té doby vysílány každou hodinu každého dne?" zněla Jeho odpověď. „Satanovo království je v takové jednotě a tak vytrvalé a jejich peticí je tolik, že jestliže s tím něco neuděláš, budu muset jejich požadavky poctít a dovolit jim zabít tě."

To mě zarazilo. Nikdy mě nenapadlo, že jsou na mě od té noci vysílány neustále další a další prokletí. Díky satelitnímu programu byla tato jedna žena schopná zmobilizovat v satanově království proti mně celosvětové hnutí. „No," řekla jsem pomalu. „Je jasné, že nemám čas ani fyzickou kapacitu, abych neustále ta prokletí lámala. Nemohla bych dělat vůbec nic jiného. Co mám tedy dělat?"

Podle Pánovy odpovědi mi bylo jasné, že je rozhořčený. Řekl: „Dal jsem ti velmi mocnou zbraň, tak ji použij!!"

Začalo mi svítat. „Ó, Ty myslíš jít do Tvé soudní síně? Neodvažuji se otravovat tě s každou maličkostí."

Boží odpověď byla příkrá a důrazná: „JÁ JSEM nekonečný Bůh! Žádná podrobnost života kteréhokoliv z Mých služebníků není tak malá, abych jí nevěnoval Svoji naprostou pozornost!" Haleluja!

Padla jsem na kolena a prosila Ducha Svatého, aby mi ukázal, jak se modlit. Pak jsem šla do Boží soudní síně a předložila svůj případ takto:

„Hospodine, žádám Tě, abys vynesl rozsudek mezi satanem, jeho služebníky a mnou. Za prvé, přikázal jsi mi Ty, abych napsala tu knihu? Posuď to. Jestliže jsi mi přikázal ji napsat, tak jsem jednala v přímé poslušnosti Tobě a satan a jeho království nemá právo mě za to zabít. Jestli jsi usoudíš, že jsem ji napsala pouze z poslušnosti Tobě, tak Tě prosím, abys navždy vymazal a vynuloval každé prokletí, které bylo nebo bude v této záležitosti proti mně vysláno." Pak jsem zjistila, že se modlím tak, jak jsem se ještě nikdy předtím nemodlila. „Pane, jestli vyneseš rozsudek v můj prospěch, pak tě prosím, abys pro mě udělal to samé, co jsi udělal pro děti Izraele v Bileámově případě. Kdykoliv otevřel Bileám ústa, aby děti Izraele proklel, Ty jsi jeho jazyk obrátil a on je místo toho požehnal."

Téda, říkala jsem si, to určitě přivede ty čarodějnice k šílenství! Poté, co jsem tuto záležitost přednesla do Boží soudní síně, jsem okamžitě měla dokonalý pokoj a téměř rok jsem o tom nic neslyšela. Potom v říjnu 1997 jsme s Danielem sloužili ve španělské komunitě v Providence, ve státě Rhode Island, která je nedaleko Salemu. Podělila jsem se s nimi o tento příklad a řekla jim, že tuto zbraň lze použít, když proti nim povstanou čarodějnice. Víš, čarodějnice nevyšlou jen jedno prokletí a tím to končí. Posílají celou řadu prokletí a řeknou i svým přátelům, aby je posílali také. My křesťané nemáme čas, abychom všechna ta prokletí lámali. Musíme pracovat pro Pána. Proto musíme jít do Boží soudní síně před jeho trůn a požádat Ho, aby všechna prokletí

„vymazal a vynuloval". Když jsem mluvila o této příhodě, tři muži vyskočili a volali „Haleluja" a přišli dopředu se žádostí, aby mohli říct svědectví.

Když jsem jim dala mikrofon, řekli nám, že jsou pastoři tří sborů v Salemu. Všechny tři sbory během let zažívaly neustále obtěžování čarodějnicemi, které v Salemu žily. Tyto čarodějnice dokonce v neděli demonstrovaly v řadách před sborovou budovou, aby tam lidem zabránily chodit. Věděli, kdo byla jejich hlavní čarodějnice a řekli nám, že na konci prosince 1996 (zrovna potom, kdy jsem kvůli ní byla u Božího soudu) náhle onemocněla a musela být rychle převezena do nemocnice, kde prodělala těžkou operaci. Krátce po jejím propuštění z nemocnice četli v novinách, že byla kvůli něčemu zatčena a momentálně kvůli tomu probíhá soudní řízení. Potom jí ještě někdo jiný dal k soudu a ona prohrála a přišla tím o dům a vše ostatní. Podobné věci se začaly dít také ostatním čarodějnicím. Dostalo se to tak daleko, že krátce předtím, než tito pastoři přijeli do Providence, začaly některé z tamních čarodějnic chodit k nim do sborů a říkaly jim: „Náš život v čarodějnictví se změnil v peklo na zemi - možná potřebujeme slyšet o tom vašem Ježíši!" Všichni jsme radostně jásali. Můžeš říct, že je to náhoda, ale já tomu nevěřím. Věřím, že to byl přímý důsledek mé petice před Božím trůnem a důsledek jeho rozsudku v můj prospěch.

PŘÍKLAD č. 4

Před pár lety jsme začali obchodně spolupracovat s jedním křesťanským bratrem a on nás ošidil. Byla jsem naštvaná a zlobila jsem se, ale necítila jsem, že bych ho měla dát k soudu kvůli tomu, co Pavel napsal v 1 Korintským 6,1- 1 I. Tak jsem tu záležitost předložila před Pána a ptala jsem se, jestli můžu tuto při přednést v jeho soudní síni. Boží odpověď mě velmi překvapila a dokonale mi objasnila vážnost chození do Boží soudní síně. Bůh řekl: „Můžeš mě požádat, abych rozhodl mezi vámi a tímto bratrem a Já to udělám. Ale musíš si uvědomit, že až vynesu rozsudek v jeho neprospěch, budu muset zničit jeho podnik a přinést do jeho života velké potíže. Opravdu chceš, abych to udělal?" Když jsem o tom přemýšlela, rozhodla jsem se, že ne, že nechci, aby se to stalo. Rozhodla jsem se, že je lepší přijmout nespravedlnost a odpustit a odevzdat toho člověka do Božích rukou. Výsledkem bylo, že tento bratr se později stal pro náš život velkým požehnáním - tedy něčím, co by se nikdy nemohlo stát, kdybych ve svém hněvu vzala ten případ před Boha a požádala Ho, aby mezi námi rozhodl. Vždy musíme naprosto střízlivě uvážit následky předložení našeho případu před Boží soud.

PŘÍKLAD č. 5

Před pár lety poslala Danielova rodina do našeho okolí několik lidí a ti rozdali v naší ulici několik úplatků, aby nám tu lidé působili problémy. V ulici, ve které jsme bydleli, patřilo pár domů dosti zkaženým lidem. Povstali proti nám a začali nám znepříjemňovat život! Ničili nám zahradu, třikrát se nám pokusili zapálit dům, stříleli nám do boku domu a všemožně se snažili pustošit náš majetek. Snažili se nás vystrnadit z našeho domu i z celé ulice. To trvalo skoro dva roky. Ani ti nemůžu říct, v jakém stresu jsme žili! Nakonec, když všechny pokusy zklamaly, jeden mladík, který měl příbuzného státního žalobce, za ním přišel a Daniela falešně obvinil z pokusu o jeho vraždu. Samozřejmě, že žalobce uvěřil slovu svého příbuzného a vydal na Daniela zatykač. Znovu byla před námi hrůza soudního řízení!

Ani jedna strana však neměla důkaz. Bylo to slovo toho mladíka proti Danielovu slovu. Nebyli žádní svědci. Najali jsme si právníka, ale na malém městě drží příbuzní při sobě. Byli jsme ve velmi špatné pozici. ALE, tentokrát jsme měli mocnou zbraň. Padli jsme na kolena a šli do Boží soudní síně. Předložili jsme náš případ před Hospodina a požádali ho, aby vynesl rozsudek a aby se tento rozsudek projevil i v soudní síni tady na Zemi.

Podle zákonů Arkansasu je v takovém případě prvním krokem slyšení před soudcem. Obě strany předloží svůj případ a soudce se pak rozhodne, jestli je obžalovaný vinen. Jestli se rozhodne, že obžalovaný je vinen, případ jde před porotu. Šli jsme na to slyšení se strachem a chvěním. Žalobce mluvil jako první. Bylo jasné, že ho Danielova rodina dobře připravila, protože měl záznamy o všech falešných obviněních, které byly v minulosti proti Danielovi vzneseny, navzdory skutečnosti, že soudce, který ten případ soudil, veškeré záznamy zapečetil! Žalobce by podle zákona k těmto záznamům vůbec neměl mít přístup. Přes dvě hodiny žalobce mluvil a udělal z Daniela nejhoršího člověka na celé planetě! Byla jsem ohromená, co všechno ten člověk říkal! Když skončil, zdálo se, že Daniel musí být vinen, když je tak hrozným člověkem. Pak se na stupátko postavil Daniel a krátce popřel obvinění, že se snažil toho mladíka zabít. Neměli jsme žádné svědky. Snažila jsem se ze všech sil neplakat. Zdálo se, že je vše ztraceno! Žádný soudce, který byl při smyslech, by Danielovo svědectví po tom všem, co řekla obžaloba, neuznal.

Když si Daniel sedl, v soudní síni bylo na okamžik hrobové ticho. Potom se soudce začal z ničeho nic smát. Podíval se na žalobce a řekl: „Je mi jedno, co říkáte, JÁ VÍM, ŽE TENTO MUŽ JE NEVINEN!" Kladívko kleplo a soudce prohlásil: „Případ se zamítá!" Haleluja! To mohl způsobit jedině Bůh! Bůh vyslyšel náš případ a vynesl v něm rozsudek a způsobil, že se Jeho rozsudek projevil i tady na Zemi.

PŘÍKLAD č. 6

Někdy nás satan napadne nemocí. Ne všechny nemoci jsou od satana. Většina je díky tomu, že žijeme v těle, které je poznamenáno hříchem. Bůh nad našimi těly vyhlásil smrt (1 Mojžíšova 2,16-17; 3,19). Nicméně v případě, kdy nemoc je přímo od satana, je čas jít do Boží soudní síně.

Před jistou dobou jsem začala mít problémy. Šla jsem k lékaři a on mě poslal na chirurgii. Tam udělali biopsii a výsledkem bylo, že mám rakovinu. Po mnohých modlitbách jsem měla silný pocit, že mi Pán naznačuje, že ta rakovina je přímý satanův útok. Čím více jsem o tom přemýšlela, tím nazlobenější jsem byla. Jakým právem mi satan dal rakovinu? Měla jsem až moc práce v Božím království, než aby mě tohle zdržovalo. Takže jsem šla na kolena a vešla do Boží soudní síně. Požádala jsem Boha, aby rozsoudil mezi mnou a satanem. Měl satan nějaké právo dát mi rakovinu? Jestliže neměl, pak jsem chtěla, aby Bůh satana donutil, aby „dal pracky pryč z mého těla a tu rakovinu si vzal s sebou!"

Potom jsem počkala několik týdnů a vrátila se na chirurgii. Požádala jsem o druhou sérii vyšetření. Lékař tomu nerozuměl, ale nakonec mému přání vyhověl. O tři dny později zavolala jeho zdravotní sestra a žádala, abych přišla na ještě další vyšetření. „O ne," řekla jsem, „je to velice bolestivé a drahé vyšetření. Opravdu netoužím to projít potřetí! Proč chce lékař ještě jednu sérii biopsii?"

„No, prostě nechápe, co se děje," odvětila. „To druhé vyšetření bylo ve všem negativní!"

Bůh znovu vynesl rozsudek v můj prospěch. Byla jsem úplně uzdravena. Rok po této události ke mně jednoho rána Bůh promluvil, že se mnou uzavírá další smlouvu. Řekl mi, že budu mít „dlouhý život." Velmi mě to překvapilo. Vždycky jsem předpokládala, že kvůli svému zapojení v duchovním boji budu zabita a zemřu dříve. Nicméně nepochybuji o tom, že jednoho dne se budu muset na tuto smlouvu postavit a bezpochyby ji vzít v čase krize i do Boží soudní síně.

****

Jsem si jistá, že někteří z vás, kdo čtete tuto knihu, potřebujete svůj případ vzít do Boží soudní síně. Bůh se mnou uzavřel smlouvu, že když se budu za někoho modlit, aby mu Duch Svatý ukázal, jak přesně má svůj případ předložit, tak On to udělá. Potřebuješ, aby ti Duch Svatý ukázal, jak máš svůj případ předložit Hospodinu v jeho soudní síni? Pokud ano, tak se teď za tebe modlím - „Ve jménu Ježíše Ti, Pane, předkládám žádost, abys jednal v životě tohoto čtenáře. Požehnaný Duchu Svatý, prosím Tě, abys mu během následujících 24 hodin vložil do hlavy plán, aby jasně rozuměl tomu, jak svůj případ předložit ve Tvé soudní síni. Prosím Tě o to a děkuji Ti za to, ve vzácném jménu Ježíše Krista. Amen."

Na závěr této kapitoly ti musím dát ještě jeden příklad. Faktem je, že jsme omylné lidské bytosti. Kvůli tomu děláme chyby a špatné věci. Tyto případy nejsou hříchem, nechceme vědomě dělat něco špatně, prostě se to stane. Všiml sis někdy, že satan jen čeká, až uděláme chybu? Paktu situaci chňapne, nafoukne ji do obrovských rozměrů a udělá z ní hroznou krizi. Něco takového se nám stalo před pár lety. Jeli jsme do Kanady sloužit na semináři. Byli jsme vzhůru skoro 48 hodin, když jsme konečně za úsvitu dorazili na místo určení. Byli jsme tak unaveni, že jsme zapomněli udělat něco, co jsme měli udělat. Nechtěli jsme udělat něco špatného, byli jsme prostě hrozně unavení a zapomněli na to. Bylo to lidské selhání. Ale satan se toho chytil a udělal z toho hroznou tragédii. Normálně by se kvůli tomu, že jsme zapomněli, nic nestalo, ale satan se velmi rychle snažil postarat o to, aby nás tím zničil. Věděla jsem, že v celé té věci má prsty on, ale nemohla jsem ho účinně vyhnat, protože jsme mu dali zákonné právo zaútočit na nás. Nemohla jsem jít do Boží soudní síně a žádat Boha, aby rozsoudil mezi satanem a námi, protože v tomto případě by rozhodl ve prospěch satana! Nevěděla jsem, co mám dělat, tak jsem prosila Pána, aby mi ukázal, jak se modlit. Když jsem nad tou situací před Pánem plakala, dal mi najednou jasnou odpověď. „Víš, Já nemám jen jeden trůn." A na mysl mi přišel tento verš:

„Nemáme přece velekněze, který není schopen mít soucit s našimi slabostmi; vždyť na sobě zakusil všechna pokušení jako my, ale nedopustil se hříchu. Přistupme tedy směle k trůnu milosti, abychom došli milosrdenství a nalezli milost a pomoc v pravý čas." Židům 4,15-16

Řeknu ti, že jsem přímo letěla před ten trůn milosti a celou cestu křičela „Milost, Pomoc"! Bůh slyšel moji prosbu a odpověděl mi. Během hodiny se celá situace prostě rozplynula a zmizela! Nikdy nezapomeňme na to, že sloužíme Bohu, který je naprosto spravedlivým Soudcem, ale také sloužíme Bohu, který je také Bohem milosti a slitování.

Poznámka: Od toho roku, kdy jsem poprvé vstoupila do Boží soudní síně a požádala Ho, aby rozsoudil náš případ, Bůh stále pracuje na tom, aby obnovil vše, co v našem životě satan zničil - zvláště Danielův život. V době vydání této knihy - říjen 2002, byl Daniel povolán do Washingtonu D.C. a tam dostal Zlatý řád (*National Republican Congressional Gold Metal*) za vůdcovství. Byl také presidentem Bushem vybrán do prezidentovy poradní komise. Bůh v našem životě krok za krokem naplňuje zaslíbení, které nám dal Ježíš:

„Petr řekl: ‚Hle, my jsme opustili, co bylo naše a šli jsme za Tebou.' On jim řekl: ‚Amen, pravím vám, není nikoho, kdo opustil dům nebo ženu nebo bratry nebo rodiče nebo děti pro Boží království, aby v tomto čase nedostal mnohokrát víc a v přicházejícím věku život věčný."
Lukáš 18,28-30

KAPITOLA DEVÁTÁ

PORUŠENÉ SMLOUVY

Toto téma není něco, o čem bychom rádi mluvili nebo psali. O porušených smlouvách se v církvích vyučuje jen velice málo, protože je to bolestivé a neoblíbené téma. Nicméně porušené sliby a jejich následky jsou v životě křesťanů tak velkým problémem, že cítíme potřebu na toto téma promluvit. Nechceme být necitliví nebo kritičtí, nechceme brát lidem odvahu, ale tato kapitola tě má probudit k něčemu, o čem jsi předtím nikdy nepřemýšlel, je naší i Pánovou touhou, abys žil svůj život tak, aby Bůh do něj mohl vlít Svá největší požehnání. Bůh chce, abys byl svobodný, abys rostl a aby se ti dařilo, ležíš řekl, že „pravda tě osvobodí". Proto ti chceme tuto pravdu představit, abys o ní mohl na modlitbách přemýšlet.

„Ústa spěšně neotvírej, neukvapuj se v srdci,

když máš pronést slovo před Bohem;

vždyť Bůh je v nebi a ty na zemi,

tak ať jsou nemnohá tvá slova.

Po mnohé lopotě přichází sen;

hlupák se ozývá mnohými slovy.

Ty, když se zavážeš Bohu slibem,

splň jej bez meškání,

neboť v hlupácích nemá Bůh zalíbení.

Co slíbíš, to splň!

Lépe je, když neslibuješ,

než když slíbíš a nesplníš.

Nedovol svým ústům., aby svedla ke hříchu tvé tělo, neříkej před Božím poslem:, To byl omyl.' Proč se má Bůh rozlítit pro to, cos řekl a zničit dílo tvých rukou? " Kazatel 5,2-6

Kdykoliv vstoupíš do smlouvy s Bohem, učiníš slib. Bůh bere naše sliby vůči Němu velmi vážně! Porušit slib daný Bohu je velmi vážná věc. Nedávno

jsme zažili případ, který je toho příkladem. Nebudu samozřejmě tu sestru jmenovat ani to místo, ale tady je dopis, který jsme dostali ve sbírce, když jsme nedávno sloužili.

„Píšu kvůli 1,000 dolarů, které jsem se v úterý zavázala zaplatit. Nezaplatím je, protože jsem si myslela, že slyším Boha, ale vlastně jsem Ho neslyšela. Omlouvám se za nepříjemnosti, které jsem vám a vašemu manželovi mohla způsobit."

Tento dopis sedí přesně na Kazatele 5,6:

„Nedovol svým ústům, aby svedla ke hříchu tvé tělo, neříkej před Božím poslem:, To byl omyl.' Proč se má Bůh rozlítit pro to, cos řekl a zničit dílo tvých rukou?"

Tato drahá sestra si neuvědomila, že vlastně učinila slib Bohu zaplatit během dvou dnů 1,000 dolarů. Dávala ty peníze Bohu, ne nám. její výmluvou, aby nemusela svůj slib splnit, bylo, že přece „Boha neslyšela". Co si však neuvědomuje, je to, že slib je slib. Obávám se, že nikdy nepochopí, že až do jejího života přijde Boží potrestání, že je to výsledek jejího porušeného slibu.

Před několika lety jsme cestovali kvůli službě za moře. Sloužili jsme v jedné oblasti celý týden, leden bohatý obchodník za námi přišel a řekl: „Místní lidé jsou chudí. Neobtěžujte se pořádat pro svou službu nějaké sbírky. Já vám místo toho dám za celý týden 5,000 dolarů." Rádi jsme jeho nabídku přijali. Na konci týdne nám tento bratr dal šek na 5,000 dolarů z účtu, který měl u americké banky. Ten šek byl ale nekrytý a ten bratr nám odmítl dát prostředky, které nám slíbil. Přišli jsme tak o měsíční příjem a o peníze na zaplacení účtů. Odpustili jsme mu? Samozřejmě, že ano. ALE Bůh do jeho života přišel s potrestáním. O pár let později jsme díky našemu společnému příteli zjistili, že během jediného roku od toho porušeného slibu skončil tento muž ve vězení a jeho žena se s ním brzy nato rozvedla. Ztratil své podniky, svoji rodinu a všechno, co měl.

Naneštěstí o porušování slibů přemýšlíme jen velmi málo. Skutečnost, že tady v Americe je počet rozvodů v církvi na stejné úrovni jako ve světě, jen dokazuje to, že si slibů vážíme jen velmi málo. Naše srdce je velmi smutné z toho, že téměř každý měsíc se v různých křesťanských publikacích dovídáme o dalším pastorovi, který se rozvádí.

Problém s porušováním slibů je v tom, že s každým dalším slibem, který porušíme, je stále snadnější a snadnější porušovat další, až přestaneme držet svoje slovo docela! Náš národ a celý svět doslova úpí pod tíhou hříchů porušených slibů a zhoršuje se to přímo alarmující rychlostí. Ohromeně jsme nedávno ve zprávách sledovali, že výsledky dotazníku ukázaly, že většinu obyvatelstva této země nezajímá skutečnost, že vůdce tohoto národa veřejně lhal a porušil sliby, které dal nám všem. Smutné je, že do této většiny patří i velký počet křesťanů!

Věříme, že toto je jedním z hlavních zdrojů těžkostí v životě křesťanů kdekoliv na světě. Všimni si, že v Kazateli 5,6 Bůh jasně říká, že nepřijme žádné omluvy za porušený slib!

Naznačuje také, že On Sám přinese do našeho života zkázu, pokud nějaký slib porušíme. Možná si říkáš: „To je ale záležitost jen Starého Zákona. My přece žijeme pod milostí!" NE! Bůh je stejný včera, dnes i navěky. Podívej se do Židům 12.

„Což jste zapomněli na slova, jimiž vám Bůh domlouvá jako Svým synům:, Synu Můj, podrobuj se kázni Páně a neklesej na mysli, když tě kárá. Koho Pán miluje, toho přísně vychovává a mrská každého, koho přijímá za syna.' Podvolujte se Jeho výchově; Bůh s vámi jedná jako se Svými syny. Byl by to vůbec syn, kdyby ho otec nevychovával? Jste-li bez takové výchovy, jaké se dostává všem synům, pak nejste synové, ale cizí děti. Naši tělesní otcové nás trestali, a přece jsme je měli v úctě; nemáme být mnohem víc poddáni tomu Otce, který dává Ducha a život? A to nás naši tělesní otcové vychovávali podle svého uvážení a jen pro krátký čas, kdežto nebeský Otec nás vychovává k vyššímu cíli, k podílu na Své svatosti. Přísná výchova se ovšem v tu chvíli nikdy nezdá příjemná, nýbrž krušná, později však přináší ovoce pokoje a spravedlnost těm, kdo jí prošli. Posilněte proto své zemdlené ruce i klesající kolena a vykročte jistým krokem, aby to, co je chromé, docela nezchromlo, ale naopak se uzdravilo." Židům 12,5-13

Je zřejmé, že Bůh Svoje děti vychovává. A ta výchova je někdy velmi tvrdá. Věříme, že Bůh rozumí velmi dobře lidské řeči. Říká to, co si myslí a myslí to, co říká. Bůh říká, že bude Své syny „mrskat". Mrskání bylo tak tvrdým trestem, že mnoho lidí následně zemřelo. Takže je jasné, že Boží výchova může být někdy tak tvrdá, že může způsobit i předčasnou smrt. To si samozřejmě Bůh nepřeje. Důvodem veškeré Boží výchovy *není* zničení, nýbrž smíření. Proto nám pisatel Židům radí „.. .vykročte jistým krokem.. .ale naopak buďte uzdraveni." Jakmile učiníme pokání a napravíme svoji cestu, Bůh může do našeho života přijít s uzdravením a požehnáním.

Děláme před Bohem mnoho slibů, které nejsou oficiálními smlouvami, o kterých jsme tu psali. Tyto sliby jsou však právě tak závazné, jako oficiální smlouvy. Dáme ti jeden příklad.

Jednou z největších potřeb, jakou křesťané mají, je průlom ve financích. Kamkoli přijedeme a kdekoli sloužíme, toto je nejčastější modlitební žádost. Nicméně jen pár křesťanů se kdy ohlédne, aby viděli, že mají v životě porušené sliby, což Bohu brání odpovídat na jejich modlitby za finance.

„Kdo se spolčuje se zlodějem, nenávidí vlastní život: přísahá říkat pravdu, ale nic neprozradí." Přísloví 29,24

Pokaždé, když vypíšeš šek, činíš před Bohem slib. Když je tvůj šek nekrytý a banka ho vrátí pro nedostatek financí, nejenže jsi porušil slib, ale stal ses zároveň zlodějem a společníkem Zloděje - satana. Každá církev a služebnost v Americe má obrovské problémy s nekrytými šeky. Nejenže nedostanou peníze, které jim lidé slíbili, když jim vypsali šek, ale také musí zaplatit obvyklé poplatky za přijmutí i nekrytého šeku. Takže člověk, který takový šek vypíše, nejen porušil svůj slib, ale také tomu sboru nebo služebnosti ukradl peníze, které museli oni zaplatit na bankovních poplatcích. Navíc, pokud napsal šek za knihy nebo jiné materiály, ukradl také toto zboží, za které měl zaplatit! Jestli takový člověk nenahradí, co ukradl, nemůže od Boha očekávat, že mu odpoví na jeho modlitby, nebo že mu dá průlom ve financích.

Všimni si, že ten verš v Přísloví říká: „Kdo se spolčuje se zlodějem, nenávidí vlastní život." Problém porušených slibů a krádeží zasahuje do každé oblasti lidského života.

„Smí člověk okrádat Boha? Vy Mě okrádáte! Ptáte se: »Jak Tě okrádáme?« Na desátcích a na obětech pozdvihování. Jste stiženi kletbou proto, že Mě okrádáte, celý ten pronárod! Přinášejte do Mých skladů úplné desátky. Až bude ta potrava v *Mém domě, pak to se Mnou zkuste, praví Hospodin zástupů: Neotevřu vám snad nebeské průduchy a nevyleji na vás požehnání? A bude po nedostatku. Kvůli vám se obořím na škůdce... "* Malachiáš 3,8-11

Když dáš svému sboru nebo nějaké služebnosti nekrytý šek, nejenže jsi porušil slib a okradl sbor nebo služebnost, ty jsi také okradl Boha! Když odmítáš dávat desátky a když odmítáš dávat do sbírky, okrádáš i Boha. Když to uděláš, Bůh se na škůdce ve tvém životě neoboří. Škůdce neškodí jen tvým financím. Půjde i po tvém fyzickém zdraví, po tvém duchovním zdraví, po tvé rodině a zaútočí na každou oblast tvého života. Kolikrát jsi přišel dopředu a hledal zázrak uzdravení nebo zázrak v jiné oblasti života a nic jsi nedostal, protože jsi se spolčil se Zlodějem, místo abys uzavřel partnerství s Bohem?

„Člověku je léčkou nerozvážně říci: Je to zasvěceno' a po slibu si to rozmýšlet." Přísloví 20,25

Když někdo ve Starém Zákoně něco prohlásil za „zasvěcené", znamenalo to, že ta věc je určena pro Boha. Stejné je to se slibem zaplatit určitou sumu peněz nebo dát nějakou věc jako

oběť Bohu. Slíbil jsi, že budeš podporovat nějakého misionáře a pak jsi svůj slib nesplnil? Pak se tě tento verš z Přísloví přímo týká.

Máme přítelkyni, která je křesťanskou podnikatelkou a velmi se jí daří. Před několika lety učinila slib, že dá jistou sumu peněz televiznímu evangelistovi. Krátce potom, co učinila tento závazek, byl tento člověk pro své zkažené finanční praktiky odhalen a zmizel z televizních obrazovek. Kvůli tomu naše přítelkyně svůj slib nesplnila. O dva roky později jsme u ní chvíli bydleli a ona nám vyprávěla o tom, že se jí obchody i osobní život začaly hroutit. Bůh neodpovídal na žádnou její modlitbu. Bůh dal Danielovi slovo poznání, že porušila slib daný Bohu a teď sklízela následky svého jednání. Daniel nevěděl, čeho se její slib týkal, věděl jen to, že nějaký učinila a porušila ho.

Chvíli vypadala udiveně, pak si jí obličej rozjasnil a ona vykřikla: „Á, myslím, že už vím, co to bylo." Pak nám vysvětlila, jak to bylo s jejím slibem televiznímu evangelistovi, který nikdy nezaplatila. „Ale on se ukázal jako podvodník, proto jsem to nezaplatila," řekla.

„Na tom nezáleží," odpověděl Daniel. „Ten slib jsi učinila před Bohem, nebo ne? Nebyl to slib člověku. Když dáváš peníze službě nebo sboru, vlastně je dáváš Bohu."

„Asi máš pravdu," odpověděla pomalu. „Myslíš si, že musím toho člověka najít a zaplatit svůj závazek, aby mi pak mohl Bůh znovu požehnat?"

„Ano, to si myslím. Ten člověk je odpovědný Bohu, co s těmi penězi udělá. Bůh s ním bude jednat ve Svém čase a Svým způsobem. Ty jsi Bohu zodpovědná za to, že zaplatíš, co jsi slíbila."

Z celého srdce věříme, že můžeme napravit porušený slib. Naše přítelkyně to udělala. Tehdy se její finanční situace zhoršila natolik, že musela dát do zástavy svůj dům a vzít si úvěr, aby mohla ten slib splatit, ale udělala to. Během jednoho roku Bůh její obchody ztrojnásobil a během dvou let ten úvěr celý splatila. Tím, že napravila porušený slib, otevřela znovu dveře pro Boží požehnání a Bůh vyhnal škůdce z jejího života pryč.

My sami jsme měli zkušenost se slibem, který nás stál hodně moc. V jistou dobu jsme si otevřeli křesťanské knihkupectví. Uzavřeli jsme smlouvu s jednou společností a očekávali jsme jistý obnos peněz. Na základě našeho očekávání jsme od jiné společnost nakoupili pro knihkupectví materiál v hodnotě několika tisíců dolarů. Ta první společnost nám ale nezaplatila to, co měla, takže jsme neměli prostředky na zaplacení svého dluhu. Mohli jsme odmítnout zaplatit, protože jsme ty peníze prostě neměli. My jsme však náš dluh vzali jako slib před Bohem. Zavolali jsme do té společnosti a omluvili se za to, že nebudeme moci zaplatit včas. Vysvětlili jsme jim, co se stalo a řekli jim, že se snažíme prodat naši nemovitost, abychom jim mohli zaplatit. Výsledkem vroucích modliteb bylo, že Bůh otevřel velmi rychle dveře k prodeji nemovitosti. Každý cent toho, co jsme vydělali, šel na splacení toho dluhu. Byli jsme v té době ve velké finanční tísni a bylo velkou obětí poslat veškeré peníze na zaplacení toho dluhu, ale udělali jsme to. Totiž ten pán, který vlastnil tu společnost, které jsme dlužili, odešel od Pána, protože byl zklamán křesťany, kteří mu dlužili peníze a nechtěli je zaplatit. Vymlouvali se vždy takto: „My jsme se modlili za odpuštění a náš dluh je pod Ježíšovou krví." Když jsme mu zavolali my, nevěřil, že to někdy zaplatíme. Ale když v poště našel náš šek, přivedlo ho to zpět k Pánu! Od té doby jsme dobrými přáteli. U kolika lidí jsi způsobil pád na jejich cestě za Pánem tím, že jsi nebyl upřímný a nezaplatil svoje dluhy nebo nesplnil svoje sliby? Bůh požaduje náhradu. On nepřijme naše výmluvy a určitě nemůžeme dát svoje nesplacené dluhy „pod Ježíšovu krev", abychom je nemuseli platit. Podívej se ještě jednou na verš z Kazatele 5,6: *„Proč se má Bůh rozlítit pro to, cos řekl a zničit dílo tvých rukou?"* Odmítání plnění slibů přináší do tvého života Boží zkázu.

Když se nad tím zamyslíš, tak vlastně stále něco slibujeme. Přijal jsi zaměstnání? Pak jsi slíbil svému zaměstnavateli, že výměnou za svůj plat budeš do práce chodit včas, že budeš pracovat pilně a odvádět poctivé výsledky. Chodíš často do práce pozdě? Házíš se marod, i když bys mohl normálně pracovat? Nelíbí se ti, že musíš vůbec pracovat? Odvádíš nekvalitní práci? Pak ti Bůh nemůže požehnat.

Přihlásil ses dobrovolně na nějakou výpomoc ve sboru a pak z ní vycouval? I to je porušený slib. Když otevřeš svá ústa a zavážeš se k něčemu, pak jsi v Božích očích udělal slib. Ježíš řekl:

„Pravím vám, že z každého planého slova, jež lidé promluví, budou skládat účty v den soudu. Neboť podle svých slov budeš ospravedlněn a podle svých slov odsouzen." Matouš 12,36-37

„Vaše slovo buď, ano, ano - ne, ne'; co je nad to, je ze zlého." Matouš 5,37

Bůh očekává, že naše slovo bude závazné. Proto nám tak vážně radí, abychom byli opatrní na to, co říkáme. „Ústa spěšně neotvírej, neukvapuj se v srdci, když máš pronést slovo před Bohem. ..Nedovol svým ústům, aby svedla ke hříchu tvé tělo...." Kazatel 5,2.6.

Nedávno jsme se setkali se zajímavou situací. Jistí manželé měli krásnou mladou dceru. Bylo jí kolem pětadvaceti. Žila s jedním mladíkem, který byl vycházející hvězdou rapové hudby. Oba prohlašovali, že jsou křesťané. Když rodiče zjistili, jak se věci mají, konfrontovali toho mladého muže a řekli mu, že žije v hříchu. Řekl jim, že on a jejich dcera nezhřešili, protože než spolu měli sexuální styk, klekli na kolena a učinili před Bohem slib, že jsou manžel a manželka. Proto měl za to, že jsou v Božích očích právoplatně sezdáni. Právě v té době mě do této ožehavé diskuse přizvali.

Když jejich dcera potvrdila, že skutečně takový slib před Bohem uzavřeli, okamžitě jsem cítila, že by se měli nechat oddat podle zákonů toho státu (Římanům 13,1). Nicméně matka byla pochopitelně velmi rozrušená představou, že by si jejich dcera měla vzít tohoto mladíka. Byla si jistá, že to není Boží vůle pro její život, zvláště, když ten mladík byl již dvakrát ženatý a rozvedený. Myslela si, že její dcera byla „oklamána sladkými řečmi", aby takový slib udělala. Prostě měla činit pokání a vztah ukončit. POKUD byla ta dívka skutečně nějakým způsobem oklamána, aby učinila před Bohem slib manželství, stejně jsem měla pocit, že více škody by napáchalo to, kdyby svůj slib zrušila než kdyby ho naplnila. Nakonec se ti dva přece jen vzali. Tato situace mi připomněla důležitý příklad v Písmu.

„I obyvatelé Gibeónu se doslechli, jak Jozue naložil s Jerichem a Ajem. Vymyslili si tedy také lest, že půjdou a budou se vydávat za poselstvo. Vložili na osly vetché pytle a zpuchřelé, popraskané a svazované vinné měchy, na nohou měli vetché střevíce a na sobě odřené pláště. I všechen chléb, jímž se zásobili, byl vyschlý a rozdrobený. Tak přišli k Jozuovi do tábora v Gilgálu a řekli jemu i mužům izraelským:‚Přišli jsme z daleké země. Uzavřete s námi smlouvu!' Ale izraelští muži Chivejcům odpověděli: ‚Možná, že sídlíte mezi námi; jakpak bychom mohli s vámi uzavřít smlouvu!' Řekli nato Jozuovi: Jsme tvoji otroci.' Jozue se jich otázal: ‚Kdo jste a odkud přicházíte?' Odpověděli mu: ‚Z velmi daleké země přišli tvoji otroci za jménem Hospodina, tvého Boha. Slyšeli jsme o Něm zprávy, co všechno učinil v Egyptě a jak naložil s dvěma emorejskými králi v Zajordání, s chešbónským králem Síchonem a s bášanským krále Ógem z Aštarótu. Naši stařešinové a všichni obyvatelé naší země nás vyzvali: »Vezměte si s sebou zásoby na cestu, jděte jim vstříc a řekněte jim: Jsme vaši otroci. Uzavřete s námi smlouvu.« Toto je náš chléb. Byl ještě horký, když jsme se jím zásobili při odchodu z našich domů, než jsme se vydali k vám. A teď se podívejte: je vyschlý a rozdrobený. A tyto vinné měchy byly nové, když jsme je plnili. Podívejte se, jak popraskaly. A toto jsou naše pláště a střevíce; zvetšely, protože cesta byla velmi dlouhá.' Izraelští muži si tedy vzali z jejich zásob, aniž se ptali na Hospodinův výrok. Jozue

sjednal mír a uzavřel s nimi smlouvu, že je nechá naživu. Předáci izraelské pospolitosti jim to potvrdili přísahou." Jozue 9,3-15

Po pár dnech Izraelité zjistili, že byli oklamáni, že tito lidé byli vlastně jejich sousedé, právě ti, které jim Bůh nařídil pozabíjet. Mnozí Izraelci je chtěli zabít, ale:

„...všichni předáci vysvětlovali celé pospolitosti: ‚My jsme jim přísahali při Hospodinu, Bohu Izraele, takže se jich nyní nemůžeme dotknout. Musíme je nechat naživu, aby na nás nedolehlo Hospodinovo rozlícení pro přísahu, kterou jsme se jim zavázali." Jozue 9,19-20

Jozue i starší byli sice oklamáni, aby uzavřeli s Gibeóňany smlouvu, ale Bůh stejně požadoval, aby tu smlouvu dodrželi! Podívej, co se stalo o mnoho let později, když byl David králem.

„Za dtiů Davidových byl hlad po tři roky za sebou. David tedy hledal Hospodinovu tvář. Hospodin řekl: ‚Na Saulovi a jeho domu lpí krev, protože dal povraždit Gibeóňany.' Král předvolal Gibeóňany a promluvil k nim. Gibeóňani nejsou z Izraelců, nýbrž ze zbytku Emorejců, jimž se Izraelci zavázali přísahou, ale Saul je usiloval vybít ve svém zanícení pro Izraelce a Judu." 2 Samuelova 21,1-2

Po létech Saul ve svém zanícení Gibeóňany zabil a tím porušil smlouvu, kterou s nimi uzavřel Jozue. I když byl Jozue oklamán a podveden, aby tu smlouvu uzavřel, Bůh přesto přivedl na celý izraelský národ hlad, protože ta smlouva byla porušena. Tak vážně Bůh porušování smluv vidí! David musel Gibeóňanům vydat sedm Saulových potomků, aby je zabili a aby mohl být od Izraele odňat hlad a nouze.

Zažíváš ve svém životě nouzi? Nouzi ve financích, ve zdraví nebo v rodinných vztazích? Nabádáme tě, abys hledal Boha. Možná jsi ve svém životě porušil nějakou smlouvu nebo slib a tvoje nynější problémy jsou toho výsledkem. Věříme, že mnoho rodičů má problémy se svými dětmi nebo i v manželství, a to vše kvůli porušeným slibům. Jak na tomto příkladu vidíme, Bůh nepřijímá ohledně porušených slibů žádné výmluvy. Pokud jsi byl k uzavření nějaké smlouvy natlačen klamem či zmanipulován, Bůh tě za ni stejně bude činit zodpovědným. Pokud smlouvu porušíš, nestačí jen požádat o odpuštění. Bůh vyžaduje, abys učinil náhradu.

Smlouvy, sliby, závazky - všechno je to stejné. Porušujeme je na vlastní nebezpečí. Porušení našeho slova nám do života přinese zkázu. Upřímně se modlíme, abys sis, milý čtenáři, udělal čas a poprosil Ducha Svatého, aby ti připomněl jakékoliv porušené sliby ve tvém životě. Pak vykroč směrem k učinění náhrady, aby Bůh mohl otevřít nebeské průduchy a vylít na tvůj život takové požehnání, že ho ani nebudeš schopen pojmout.

„Když se Můj lid, který se nazývá Mým jménem, pokoří a bude se modlit a vyhledávat Mě a odvrátí se od svých zlých cest, tehdy je vyslyším z nebes, odpustím jim jejich hřích a uzdravím jejich zemi." 2 Paralipomenon 7,14

Pokoř se.

Hledej Boha na modlitbě a požádej Ho, aby ti řekl, jestli jsi porušil nějaký slib.

Učiň pokání a podle Pánova vedení vše nahraď.

Bůh pak bude moci uzdravit tvoje manželství, rodinu, děti, finance a každou oblast tvého života.

Sloužíme Bohu, který rád uzavírá se Svým lidem smlouvy. Naší modlitbou je, abys to takového vztahu s Pánem vstoupil a abys bral vážně všechny sliby a smlouvy, které uzavřeš. Je naší touhou, abys chodil v Božím požehnání.

DODATEK A

Jestli chceš vstoupit do smlouvy s Bohem a učinit Ježíše Krista svrchovaným Pánem každé oblasti svého života, modli se takto:

„Otče, ve jménu Ježíše, dnes pokorně přicházím před Tvůj trůn, abych učinil Ježíše Krista Pánem a Mistrem každé oblasti svého života. Činím Ježíše Mistrem nad tím:

Kde budu žít

Jakou práci budu dělat

Co se stane s mojí kariérou

Co se stane s mými rodiči a ostatními mými blízkými

Pokud jsi svobodný/á:

Jestli se někdy ožením/vdám a koho si vezmu

Pokud jsi ženatý/vdaná:

Co se stane s mým manželem/manželkou

Jestli budu mít děti, tak co se stane s jejich životem

Jestli budu mít nějaké přátele

Jestli budu „úspěšný"

Jestli vydělám nějaké peníze, jaká bude moje finanční situace

Co se stane s mým tělem - zdraví nebo nemoc

Jak bude Bůh jednat v mém životě

Jestli budu mít vlastní dům a jaký dům to bude

Jestli budu mít vlastní auto a jaké

Co se stane s mojí reputací

Jestli budu oblíbený a ostatní ke mně budou vzhlížet nebo nikoli

Jakou práci budu pro Pána dělat

Když mám nějakou službu, tak co se s ní stane, jak „úspěšná" bude

Budu poslouchat Boha, bez ohledu na to, co po mně bude chtít

Prosím Tě, abys mě právě teď naplnil Svým vzácným Duchem Svatým a uschopnil mě, abych podmínky této smlouvy dodržel. Prosím Tě, abys mě naučil slyšet Tvůj hlas a uč mě z Tvého slova. Prosím Tě, abys se mnou uzavíral podle vlastního přání další smlouvy. Děkuji, že jsi mě přijal za Svého služebníka. Ve jménu Ježíše Krista. Amen."

Jestli ses modlil tuto modlitbu, jsi teď ve smluvním vztahu s Bohem. Prosím otoč na další stránku a podepiš a opatři datem smlouvu, která je tam napsaná a schovej si ji jako připomínku nejdůležitějšího dne tvého života.

Tímto potvrzuji, že dne _____ roku _____ , jsem při

zdravém vědomí a z vlastní svobodné vůle vstoupil/a do slavnostní a závazné smlouvy se Všemohoucím Bohem. Tímto činím Ježíše Krista svrchovaným Pánem a Mistrem nad každou oblastí svého života. Pokorně žádám požehnaného Ducha Svatého, aby mě naplnil a pomohl mi tuto smlouvu dodržet. Uvědomuji si, že tato smlouva mě zavazuje do konce mého života tady na zemi a i na celou věčnost.

Svědek

éno

DODATEK B

Pán nám dal v používání oleje pomazání velmi mocnou zbraň. Můžeme ho použít nejen k pomazávání lidí, ale Písmo nám ukazuje, že jím můžeme pomazat také předměty a místa. Naučila jsem se to na začátku svého chození v duchovním boji a setkala jsem se i s jinými křesťany, které Pán naučil to samé.

Vše začalo před lety, hned po Elainině konečném vysvobození (viz knihu *Přišel osvobodit zajaté).* Čarodějnice té oblasti věděly, že vyšla ze satanova království a velmi kvůli tomu zuřily. Ve dne v noci na nás vysílaly prokletí. S těmito prokletími byly spojeny stovky démonů. Můj dům se stal místem strašlivého duchovního boje. Démoni se doslova hrnuli dovnitř. Mučili nás všemožnými způsoby. Hýbali nám s nábytkem, shazovali nás uprostřed noci z postele, snažili se nás uškrtit, trápit depresí, úzkostí a různými fyzickými problémy. Věděla jsem, že je to démonického původu a hrozila jsem těm démonům ve jménu Ježíše a vyháněla je ven. Odešli, otočili se na patě a hned se zase vrátili. Bylo zřejmé, že potřebuji něco víc.

Jednou v noci jsem na pokraji zoufalství volala k Pánu: „Otče, prosím, co s tím můžu dělat? Mám pocit, jako by můj dům byl otevřenou promenádou pro každého zlého ducha, který se tu chce procházet. Ty víš, jak nás ti duchové trápí. Už se to prostě nedá vydržet!"

V tu chvíli mi Duch Svatý dal do mysli příběh o hodu beránka v 2 Mojžíšově 12. Potom mi řekl: „Od Ježíšovy smrti už nejsou přinášeny krvavé oběti. Co myslíš, že je dnes duplikátem krve?"

„Olej?" zeptala jsem se.

„Správně." Pak mi Pán připomněl verš ze 2 M 40, kde přikázal Mojžíšovi, aby použil olej pomazání.

„Potom vezmeš olej pomazání a pomažeš příbytek a všechno, co je v něm a posvětíš jej i s veškerým náčiním a bude svatý." 2 M 40,9

Když jsem o tomto verši přemítala, Pán mi ukázal, že musím vzít olej a pomazat svůj dům a posvětit ho pro Něho. Také mi ukázal, že děti Izraele pomazaly obě veřeje a nadpraží krví beránka, aby tak zabránily vstoupit andělu

smrti. Anděl smrti byl duch. Nepotřeboval dveře, aby mohl vstoupit do domu, klidně mohl projít zdí, kdyby chtěl. Ale dveře jsou otvorem a jako takové jsou symbolem. V té době žili v hliněných domech, a dveře byly jediným otvorem. V dnešní době máme do našich domů spoustu otvorů. [Dveře, okna, ventilace, krby, digestoře nad sporákem, atd. - pozn. překl.]

Poté co jsem o tom přemýšlela a modlila se za to, vzala jsem olej, který byl po ruce (olej na vaření) a potřela jsem trochu veřeje a nadpraží a každé okno a krb a každý otvor do domu, kromě jedněch dveří. Když jsem to dělala, nahlas jsem vyhlašovala, že pomazávám svůj dům ve jménu Otce, Ježíše Krista a Ducha Svatého. Pak jsem se postavila doprostřed domu a přikázala ve jménu Ježíše všem duchům, aby okamžitě opustili můj dům těmi nepomazanými dveřmi! Pak jsem ty poslední dveře pomazala a požádala Pána, aby ho posvětil a zapečetil. Změna byla okamžitá! Do mého domu přišel pokoj a klid. Démoni byli venku a nemohli se vrátit. Od té doby udržuji svůj dům vždy pomazaný a zapečetěný. Jak ti ale do domu budou přicházet a odcházet lidé, může se někdy ta pečeť porušit a ty budeš muset dům znovu vyčistit. [Nicméně nemusíš pomazávat všechno, stačí ty dveře, kterými lidé chodili. Jestli máš počítač a jsi připojený na internet, je potřeba, abys pomazal kabel, který vede od počítače k telefonní zdířce a požádat Pána,

aby ho zapečetil, aby do tvého domu nemohli být posíláni skrze tvůj počítač démoni. Zní to bláznivě? Věř mi, že prokletí mohou být a jsou posílány po internetu! Také si pomaž zrcadla. Na zrcadle není nic špatného, ale lidé je mohou používat jako vstupní bránu při astrálním cestování. *Doplněno překladatelkou z jiné knihy od Rebeccy Brown]*

Později mi Pán ukázal, že bych to samé měla udělat s pozemkem kolem svého domu. K tomu účelu jsem dala olej do plastikové rozprašovací láhve (jako je na zavlažování květin). Když jsem obcházela hranici pozemku, stříkala jsem olej rovnoměrně na zem. Vyhlašovala jsem, že můj pozemek patří Hospodinu a žádala Ho, aby se ho ujal jako Svého vlastnictví a zapečetil ho a chránil. Než jsem pomazala i poslední kousek hranice, zlomila jsem každé prokletí nad tím pozemkem a přikázala všem démonům, aby ve jménu Ježíše odešli. Potom jsem uzavřela hranici olejem, modlila se a prosila Pána, aby zapečetil pozemek před démonickým narušováním. I to přináší hodně pokoje a ochrany.

Používání oleje pomazání je v takovém případě mocnou a důležitou zbraní při duchovním boji. Zabrání to démonům vstupovat na tvůj pozemek a do tvého domu.

O KNIZE

Události z 11. září 2001 navždy změnily život v Americe. Poprvé po víc než 100 letech jsme zažili nepřátelský útok přímo na naší půdě. Nyní jsme v válce... budoucnost je nejistá. Možná máme před sebou velmi těžká obdob Jak mohou křesťané touto obtížnou a divokou dobou projít s Kristovým pokojem a Jeho radostí? Jak si můžeme být jistí, že nás Bůh PROVEDE, be ohledu na to, jak obtížné ty situace budou? Tato kniha ti dává návod.

Sloužíme Bohu, který zná konec už od počátku. Dívá se do budoucnos a chce nás připravit na vše, co v našem životě přijde. Dělá to skrze smlouvy Boží Slovo je absolutní, Jeho zaslíbení jsou jistá a Jeho smlouvy jsou věčn a mocné! Tato kniha mluví o tom, jak vstupovat do smluv s Bohem a ja zažívat Jeho nádherné jednání. Tato kniha změní tvůj život!

Dr. Rebecca Brown a její manžel Rev. Daniel Yoder jsou autoři bestseller Jejich knihy obletěly celý svět a jsou překládány do mnoha jiných jazyk Rebecca je autorkou knih *Přišel osvobodit zajaté*, *Připrav se k boji* a *Stát nádobou cti*. Společně s manželem napsala velmi oblíbenou knihu Proklet která nebyla zlomena – Skryté zdroje problémů v životě křesťana.

Cílem Harvest Warriors je shromáždit Bohu v těchto posledních dnec armádu, která bude vycvičena a posilněna na duchovní boj, který je nutný, ab mohly být duše sklizeny pro Krista.

Nakladatelství a vydavatelství – Koloděje
Renata Vaňková – *knihy@kolodeje.cz*
doporučená cena 190 Kč

ISBN 978-80-903788-1-0
9 788090 378810